

စာအုပ်စဉ် (၂၀၄)

သန်းဆွ

ချစ်ကြွေးမပြေ

သုခ-တည်းဖြတ်သည်

၃၀၊ မြောင်းကြီးလမ်း၊ ရေကျော်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ပဌမနှိပ်ခြင်း။ ။၁၉၄၆-ခု၊ ဂျန္နဝါရီလ
ဒုတိယနှိပ်ခြင်း။ ။၁၉၄၇-ခု၊ မေလ
တတိယနှိပ်ခြင်း။ ။၁၉၆၀-ခု၊ နိုဝင်ဘာလ

ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံတွင် ရိုက်နှိပ်သည်
မင်္ဂလာပုံနှိပ်တိုက်
၃၀၊ မြောင်းကြီးလမ်း၊ ရေကျော်၊ ရန်ကုန်မြို့။

စာရေးဆရာဘဝသို့.....။

၁၉၆၁- နှစ်၊ ဇန္နဝါရီ ၃၁- ရက်နေ့သို့ ရောက်လျှင် ဤ “ချစ်ကြွေးမပြေ” ဝတ္ထု၏ သက်တမ်းသည် ၁၅-နှစ် တင်း တင်းပြည့်ပေလိမ့်မည်။ ဤဝတ္ထုကား ... ကျွန်တော်၏ လက်ရေး စာမူများမှ ပထမဆုံး ပုံနှိပ်စာအုပ် အဖြစ် ပြောင်းလဲ လာသော ဝတ္ထုဖြစ်ပါသည်။

စင်စစ်အားဖြင့်... ဤဝတ္ထုသည် ၁၉၄၆-ခုနှစ် ဇန္နဝါရီလ တွင်မှ ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခဲ့သော်လည်း လက်ရေးစာမူ အဖြစ်ဖြင့် ကား .... ၁၉၄၅-ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလလောက်ကပင် ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ ပါသည်။ ထိုစဉ်က ကျွန်တော်သည် ကြေးနန်းကျောင်းမှဆင်း၍ ဗဟိုကြေးနန်းရုံးကြီး၌ အမှုထမ်းနေရာမှ ငှက်ဖျားရောဂါထကာ အလုပ်မှ ခွင့်ယူနေရပါသည်။ ငှက်ဖျားရောဂါကြောင့် အိပ်ရာ တွင် လဲနေရင်း အဖျားကျသွားသော အချိန်များ၌ စာဘတ် ခြင်း၊ ကဗျာရေးခြင်းတို့ကို ပြုလုပ်ခဲ့ပါသည်။ တနေ့တွင် ကျွန်တော် ရေးခဲ့သော ကဗျာများကို ပြန်ဘတ်ရာမှ... ထိုကဗျာတို့နှင့် အ ကြီးဝင်မည့် ဝတ္ထုတပုဒ်ရေးရန် အကြံရလာပါသည်။ ဤတွင်... “လွမ်းငွေ့မှု့ရီ” ဟူသော အမည်ဖြင့် ဝတ္ထုတပုဒ် ရေးမိလေ သည်။ မူလရေးစက ဝတ္ထုတိုအဖြစ် ရည်ရွယ် ခဲ့သော်လည်း .... ရေးရင်း ရေးရင်း ရှည်လာလေတော့သည်။

ဝတ္ထုပြီးသွားသောအခါ လျှောက်လွှာစက္ကူများဖြင့် အချောကူးကာ၊ ဖိုင်တွဲပြီးနောက် ... စာဖတ် ဝါသနာပါသူ မိတ်ဆွေများ၊ သားချင်းများအား ဖတ်ခိုင်း၊ ဝေဖန်ခိုင်းခဲ့လေသည်။ အားလုံးကပင် ကောင်းမွန်လှကြောင်း ချီးကျူး ကြလေသည်။ ဦးလေးတော်သူ တယောက်က....

“မင်း .... အရေးအသားက သုခနဲ့ သိပ်တူတာဘဲ.... သုခဆီ သွားပြီး ... စာအုပ်ရိုက်ဘို့ပေးပါလား” ဟု ပြောသောအခါ... အလွန်အားတက်သွားရာက ... ဆရာသုခရှိရာ အရပ်ကို စုံစမ်းမိလေသည်။

ဆရာ သုခသည် ထိုအချိန်က ပြဇာတ် ဒါရိုက်တာလုပ်ရင်း စမ်းချောင်း ရပ်ကွက်၌ ‘ချမ်းသာ စာစောင်’ အမည်ဖြင့် ဖြန့်ချိရေးလုပ်ငန်းဖွင့်ကာ... သူကိုယ်တိုင်ရေးသည့် စာအုပ်များကိုပါ ဖြန့်ချိနေချိန်ဖြစ်၏။

ဆရာသုခနှင့် တခါမှ မျက်နှာချင်း မဆိုင်ဘူးသော်လည်း ဆရာသုခ ရှိရာဌာနကိုသိသည်နှင့် တပြိုင်နက်.... စာမူပို့ရန် သန္နိဋ္ဌာန်ချကာ.... စာမူကို ဒုတိယအကြိမ် ပြင်ဆင်၍ အချောကူးပြီးနောက် သွားပို့လေတော့သည်။

ဆရာသုခ.... ချိန်းဆိုသောနေ့ရက်သို့ ရောက်၍ ဆရာသုခနှင့် တွေ့ဆုံမိသောအခါ ဆရာသုခက ဝတ္ထုပညာနှင့် ပတ်သက်၍ အချိတ်အဆက်၊ ပြင်ဆင်ဘွယ်ရာများကို ညွှန်ကြားပြီး စာအုပ်အဖြစ် ရိုက်နှိပ်ရန် ဆုံးဖြတ်ကြောင်း၊ ငွေသုံးရာ ပေးမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောလေတော့သည်။ ဤတွင် ကျွန်တော့်မှာ တတိယအကြိမ် ပြင်ဆင်၍ အချောကူးရပြန်လေတော့သည်။

ကမာရွတ်မှ သိမ်ကြီးဈေးသို့ ဘတ်စ်ကား ငါးမူးပေးရကာ ပလေကတ် လုံချိုတထည် လေးဆယ်ခန့်ပေးရသော ထိုအချိန်က ငွေသုံးရာသည် အရာမရောက်လှသော်လည်း .... သိမ်ကြီးဈေး နာရီစင်အောက်၌၎င်း၊ ဘတ်စ်ကား ဆိပ်များ၌၎င်း .... ကြား ရသည့် “ဆရာသုခက ငွေသုံးရာပေးပြီး ထုတ်ဝေလိုက်တဲ့ သန်း ဆွေရဲ့ ချစ်ကြွေးမပြေ ဝတ္ထုတွေ တအုပ်သုံးကျပ်” ဟူသော အော်သံများကား ကျွန်တော့်နားတွင် ထာဝစဉ် ပဲ့တင်ထပ်ကာ ကျွန်တော့်အား စာပေလောကသို့ ခြေစုံ ပစ်ဝင်လာချင်အောင် ဖိတ်ခေါ်ကြလေတော့သည်။

ထိုအချိန်မှစ၍ ကျွန်တော်သည် စာရေးဆရာ တယောက် မဖြစ်၊ဖြစ်အောင် ကြိုးစားပါတော့မည်ဟု အတိအကျ ဆုံးဖြတ် ကာ စာများကို ဖတ်ခဲ့သည်။ လေ့လာခဲ့သည်။ ဆည်းပူးခဲ့သည်။ သင်ယူခဲ့သည်။ ရေးခဲ့သည်။

ယခု ၁၅-နှစ် တိုင်ခဲ့ပြီ။ “ချစ်ကြွေးမပြေတွေ သုံးကျပ်” ဟူ သော အသံကား မပျောက်သေး။ ထိုအသံတွေ ကြားရတိုင်း စာရေးဆရာ တယောက်မဖြစ်၊ဖြစ်အောင် ကြိုးစား ပါတော့ မည်ဟူသော ဆုံးဖြတ်ချက်သည် အသစ်တဖန်ပြန်၍ပြန်၍ ပေါ်လာ ပါတော့သည်။

သန်းဆွေ
၂၂-၁၀-၆၀

ဆရာသုခ၏ အဆို

တနေ့သ၌ အသက် နှစ်ဆယ်အရွယ် မျက်မှန်နှင့် သူငယ်တယောက် ဤဝတ္ထုမှုကို ယူလာလေသည်။ ထိုစဉ်က ... ကျွန်ုပ်တို့ ချမ်းသာစာစောင်မှ ဝတ္ထုတပုဒ်ကို ဆုငွေ ၃၀၀-ပေးမည်ဟူသော ဝတ္ထုရေးဝါသနာပါသူတို့အဘို့ တက်လမ်းကြော်ငြာကို ထိုသူငယ် မတွေ့သေး။

ထိုင်ရာမထ သူ့ဝတ္ထုကော်ဝီကို သုံးလေးမျက်နှာ ဖတ်ကြည့်လိုက်လျှင်ပင် “သီချင်းကြီးတွေကို ဝါသနာ ပါတယ် ထင်တယ်...” ဟု မေးမိသည်အထိဖြစ်၏။ ထိုသူငယ်က ကြွားပြုံးကလေး ပြုံးပြီး ဝန်ခံ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ငါးမျက်နှာတိတိဘတ်ပြီးသောအခါ “အေး ... မင့်ဝတ္ထုကို အေးအေးဆေးဆေး ဘတ်ကြည့်အုံးမယ် ... တဝက်လောက် ဝမ်းသာပြီး ပြန်ပေးတော့” ဟု နှုတ်ဆက်လွှတ်လိုက်၏။

ထိုသူငယ်သည် ခြေလှမ်းမှားတော့မတတ်သော ဝမ်းမြောက်ပုံမျိုးဖြင့် ပြန်သွားရာ ... ကျွန်ုပ်မှာ သူ့ကိုကြည့်ရင်း ခေါင်းငြိမ့်နေမိတော့၏။ အစမှအဆုံးအထိ ဘတ်ပြီးသောအခါ ကျွန်ုပ်တို့ ချမ်းသာစာစောင်မှ ထုတ်ဝေရန် ဒွိဟမရှိ တပြိုင်နက် ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်လေသည်။

ကျွန်ုပ်၏သဘောအရ အတိအလင်းချီးကျူးရသော်... ကြား
၍ကောင်းသော နိုင်ငံရေး၊ ကြော်ငြာ၍ အထင်ကြီးစေသော တပ်
မတော်အရေးတို့ကို ဌာပနာ၍ထားသော ဝတ္ထုဖြစ်ကတတ်ဆန်း
မျိုးမဟုတ်၊ ရိုးရိုးကလေးဖြစ်သော ဇာတ်လမ်းကို နူးညံ့သိမ်မွေ့
အရသာတွေ့လောက်သော စကားနုကလေးများဖြင့် မွန်းမံထား
အပ်သည်ဖြစ်ရာ၊ ကျွန်ုပ်၏ဝါဒကိုလိုက်သော အရည်အချင်းနှင့်
ပြည့်စုံသည်ဟု ဆိုရမည်ဖြစ်၏။

မရေးဘူးသေးသော ကလောင်သစ်အဖြစ်နှင့် ဤဝတ္ထုသည်
အကောင်းဆုံးဟု မဆိုနိုင်သည့်တိုင်အောင် ဝတ္ထုကောင်း ပီသ
ပါပေသည်။ ဤစံချိန်ကို ချိုးနိုင်-လိုက်နိုင်မည့် ကလောင်သစ်
များ မရှိဟု မဆိုနိုင်သော်လည်း ရှားမည်ဟုကား ကျွန်ုပ် ဆိုဝံ
ပါ၏။

ထို့ကြောင့်လည်း ဤဝတ္ထုငယ်ကို ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ
ငွေသုံးရာတိတိ ချီးမြှင့်လိုက်ရပါသည်။

“ချစ်ကြွေးမပြေ”ဟု နာမည်ပြောင်းပေးရုံမျှနှင့် စကားသား၊
အထားအသို၊ သင့်တင့်အောင် နေရာချပေးသည်က လွဲ၍ သူ၏
ဝတ္ထုကို မူလဇာတ်လမ်း ပြောင်းပေးခြင်း၊ စာသား ထပ်မံဖြည့်
စွက်ခြင်း စသည့် အရောင်တင်ဆီမျိုး လိမ်း၍ မပေးလိုက်သည်ကို
ကား ဝန်ခံပါ၏။ ထို့ကြောင့် သင်ကိုယ်တိုင် ဤဝတ္ထုကို နှစ်
သက်က ကလောင်ရှင်အား ရာခိုင်နှုန်းအပြည့် ချီးကျူးစရာသာ

ရှိလျက် သင်ကိုယ်တိုင် မနှစ်သက်ပါက တာဝန်ခံ၍ ရွေးချယ်
လိုက်သော ကျွန်ုပ်ကိုသာ ရာခိုင်နှုန်းအပြည့်အပြစ်တင်ပါတော့။

သို့သော် ကျွန်ုပ်၏ လက်ရာကို နှစ်သက်လျှင် ဤဝတ္ထုကို
ကြိုက်ရမည်ကား ဒိဋ္ဌ။

သုခ

ချမ်းသာစာစောင်

၁၉၄၅-ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာ

သန်းဆွေ-ရေး

ချစ် ကြွေးမပြေ

“လူ့ရွာမှတ်ရေး၊ ဥစ္စာကြွေးထက်၊ ချစ်ကြွေးတင်ချက်၊
ဆင်းရဲနက်ဟု၊ စဉ်ဆက်ထိုမျှ၊ ဆိုကုန်ကြ၏”

မဃဒေဝလင်္ကာသစ်

ဖြစ်ရေးကုန်စင် ....

“သိပ်ကျေးဇူးတင်တာဘဲ ဆရာကတော်ရယ်၊ ဆရာကတော်တို့ ကျေးဇူးကိုဖြင့် ဒီတသက်မှာ ဆပ်လို့ ကုန်နိုင်တော့မယ်မထင်ပါဘူး”

စိတ်ထဲ ဝမ်းထဲမှ လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ထွက်ပေါ်လာကြသည့် ကျေးဇူးစကားတို့သည် ဆရာကတော် ခင်မေထွေး အဘို့ မကြာမကြာ ကြားနေကျဖြစ်သည့်အတိုင်း ကြားရပြန်လေသည်။

ဝင်လုဆဲ နေမင်းမှာ ကောင်းစွာ မထွန်းလင်း နိုင်

တော့ပြီ ဖြစ်ရကား လောကဓာတ်ကိုးရပ်စုံမှာ မှီရီရီဖြစ်၍ နေလေသည်။ ခင်မေထွေးသည် မှောင်ရိပ် သန်းနေသည့် ဧည့်ခန်း ပြုတင်းပေါက်မှ အပြင်ဘက်ဆီသို့ ငေးမျှော်ရင်းက.... “အင်း .... အသက်ချမ်းသာရာရသွားတဲ့ ဝေဒနာရှင်ထက်-သူ့ကို ပြုစုကြတဲ့ သူတွေရဲ့ ဝမ်းသာခြင်းကများ ပိုလေရောသလား” ဟု တွေးနေမိလေသည်။

ဧည့်သည် ဇနီးမောင်နှံ၏ သားရင်သွေးသည် ကြောက်မက်ဘွယ်ရာ ဆိုးသွမ်းလှစွာ

သော ချောင်းဆိုး သွေးပါ
 ရောဂါ စွဲကပ်ခဲ့သဖြင့် ခင်မေ
 ထွေး၏ ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ဒေါက်
 ထာဝင်းမောင်အုပ်ချုပ်ဖွင့်လှစ်
 ထားသည့် ဆေးရုံတွင် ကုသ
 ခဲ့၏။ သူတို့သည် သူတို့၏ချစ်
 မဝနိုင်သည့် သားရတနာ၌
 ရောဂါပျောက်ကင်း သေတွင်း
 မှ လွတ်ကင်းခဲ့ခြင်းအား ဝမ်း
 သာ၍ မဆုံးနိုင်၊ ကျေးဇူးတွေ
 ဆပ်၍ မကုန်နိုင်လောက်အောင်
 ထင်မြင်ကာ ဒေါက်တာ ဝင်း
 မောင်အား ထိုက်တန်ရာ အ
 ဘိုးအခကို ပူဇော်ခဲ့သည်သာ
 မက ခင်မေထွေးကိုပင်....လက်
 ဆောင်ပဏ္ဏာ အမျိုးမျိုးဖြင့်
 ကျေးဇူးဆပ်ကြ၏။ မိမိတို့၏
 စွမ်းဆောင်ချက်ကြောင့် စိတ်
 ချမ်းသာရာ ရသွားသူတို့ အ
 တွက် ဝမ်းသာသလို ဖြစ်မိရာ
 က မိဘတို့၏ မေတ္တာအား ကိုယ်
 ချင်းစာမိပြန်သည်။

ဒေါက်တာဝင်းမောင်ကား

လန်ဒန်၌ ဆေးပညာ ဒီဂရီ
 ယူခဲ့ကာ ရန်ကုန်မြို့ စွန် ဆိပ်
 ငြိမ်ရာ ရပ်ကွက်တွင် မိမိအထူး
 တလည် လိုက်စားလေ့လာခဲ့
 သော ချောင်းဆိုးသွေးပါ အ
 ဆုတ်ရောဂါ စသည်တို့ကို ကု
 သသည့် ဆေးရုံကလေး ဖွင့်
 လှစ် နေခဲ့သူဖြစ်ရာ အသက်
 ၄၀-ကျော် အရွယ် ကောင်း
 တုံးတွင် ထင်ပေါ် ကျော်ကြား
 သူ တယောက် ဖြစ်လေသည်။
 ဆေးရုံဖွင့်ခဲ့သည်မှ ယခု အထိ
 သော ၁၀-နှစ် အတွင်းဝယ်
 မြောက်မြား လှစွာ ဝေဒနာ
 သယ်တို့၏ အသက်ကို ကယ်
 ဆယ်ခဲ့၏။ မကျန်းမမာ ဖြစ်နေ
 သည့် သူများအား လူကောင်း
 ပကတိ ဖြစ်သွားစေကာ ....
 ကောင်းစွာ လုပ်ကိုင် စားနိုင်
 သည်အထိ စွမ်းဆောင် နိုင်ခဲ့
 သည်တို့ကို စဉ်းစား မိပါက
 ခင်မေထွေးမှာ ထိုကဲ့သို့ ပညာ
 ရှင် တဦး၏ ဇနီးကြင်ယာဖြစ်

လာခြင်းကို ဂုဏ်ယူ မိလေသည်။

“ဟုတ်တယ် .... ကိုဝင်းမောင်ဟာ များစွာသော လူတစ်ဦးအတွက် အသက်သခင် ကျေးဇူးရှင်ဘဲ။ သူဟာ-ဝေဒနာရှင်တွေရဲ့ အသက်ကို သေမင်းလက်က ဆွဲယူ ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ....”

ဧည့်ခန်းကား မှောင်နှင့် မဲမဲဖြစ်ခဲ့၏။ သူကား ငေးနေရာမှ မခွာသေး၊ ဆီမန်း မန်းသလို တကိုယ်တည်း ပြောနေ၏။

“ဒါပေမဲ့ အထွေးရဲ့ အသက်ကိုတော့ မကယ်ခဲ့ဘူး ... မကယ်ခဲ့ဘူး ... အထွေးရဲ့ အသဲနှလုံးတွေကို ထုတ်ယူပစ်တယ်။ အထွေးကို အရှင်လတ်လတ် လူသေဘဝ ဖြစ်အောင် အထွေးရဲ့ ဝိညာဉ်တွေကို ဆုပ်ခြေထားတယ်။ တကယ်ဘဲ အထွေးအပေါ်မှာ မသက်ညှာခဲ့ဘူး။ အတူးကလေးကို မွေးပြီး

ကတဲက အခုထိတောင် သူများအပေါ်မှာ သနား တတ်သလောက် အထွေးဆိုရင် မကြင်နာခဲ့ဘူး .... ရက်စက်ခဲ့တယ်... ရန်ဘက်ပြုခဲ့တယ်”

“မမလေး .... မမလေး”

အိမ်တွင်းမှ ခေါ်ရင်းထွက်လာသော အစေခံ အဒေါ်ကြီး၏ အသံသည် ကျောက်ရုပ်ပမာ ငြိမ်သက်စွာ ရပ်ရင်း ငေးနေသည့် ခင်မေထွေးအားလှုပ်ရှားစေ၏။

“ဘာတုံး ... အမေကျော့ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ထမင်းပွဲ ပြင်ပြီးပြီလေ ... ထမင်းမစားသေးဘူးလား”

“စားတာပေါ့၊ ဒါထက် အတူး တယောက်ကော”

“အတူး .... သူ့အခန်းထဲမှာ စာကြည့်နေတယ်”

“ဟုတ်လား ... သွားနှင့်လေ ကျမလာခဲ့မယ်”

ဒေါက်တာ ဝင်းမောင်၏

ဆေးရုံကား အိမ်၏ တဘက်ခြံကြီးထဲတွင် ရှိလေသည်။ နံနက် စောစောကတည်းက အလုပ်ခွင်သို့ သွားရသော ဒေါက်တာဝင်းမောင်မှာ နံနက်ပိုင်း ကာဖီသောက်ချိန်တွင်သာ အိမ်၌ ရှိတတ်လေသည်။ လူမမာများအတွက် နေ့ရောညပါကြိုးစားအားထုတ် အလုပ်လုပ်နေရသူ ဒေါက်တာဝင်းမောင်အတွက်ကား .... မနက်စာရောညစာပါ .... ချိုင့်ဖြင့် ပို့ခဲ့ရသည်သာမက ညဉ့်နက်မိုးဇယားချုပ်အထိ အလုပ်စခန်းမရပ်ဘဲ အုံးစက်ရာကိုပင် သတိမရလေသယောင် .... ဆေးရုံတွင်ပင် ညဉ့်အိပ်၍ ပြန်မလာသည့် ရက်တို့ မှာလည်း မရေတွက်နိုင်ခဲ့ ....

ကာလရှည်ကြာသဖြင့် ထုံးစံပမာ ဖြစ်နေသောကြောင့် ခင်မေထွေးနှင့် အတူးတို့အဘို့တွင် မထူးခြားလှသော်လည်း

သေသေချာချာ တွေးကြည့်ပါက အလွန်ပင်စိတ်ပျက်ဘွယ်ရာ အိမ်ထောင်ရေးပင် ဖြစ်ပေသည်။ အမှန်ပင် ခင်မေထွေးမှာ ခြင်္သေ့လက်တွင်းသို့ သက်ဆင်းနေရသည့် ယုန်သူငယ်ပမာ သနားစရာဖြစ်လေသည်။ အကယ်၍ ဒေါက်တာဝင်းမောင် အိမ်တွင် ရှိနေပါကလည်း လင်မယား အဖြစ်ဖြင့် ကြင်ကြင်နာနာ ချိုချိုသာသာ လောကွတ် ပြုပြင် မရှိခဲ့။ မပြောမဖြစ်သည့် စကားနှစ်ခွန်းသုံးခွန်းတွင်ပင် အဆုံးသတ်ခါကိုယ်လုပ်စရာ ရှိသည့် ကိစ္စကိုသာ လုပ်ခဲ့ကြ၏။

အသက် ၁၄-နှစ် ကျော်ကျော် ရှိခဲ့သော အတူးသည် မိမိ၏ မိဘများ နေထိုင်ပုံနှင့် ကျောင်းနေဘက် သူငယ်ချင်းတို့၏ မိဘများ နေထိုင်ပုံကို နှိုင်းယှဉ်၍ မည်မျှစဉ်းစားခါအားငယ်လိမ့် မည်နည်းဟု

တွေးမိသည့်အခါ ခင်မေထွေး
မှာ အတူး အပေါ်ဝယ် အရာ
ရာတွင် အလိုလိုက်ခါ အကြိုက်
ပြုခြင်းဖြင့်သာ စိတ် သက်သာ
အောင် နေမိလေတော့သည်။

ထိုကဲ့သို့ အိမ်ထောင်ရေး
အဆင်မပြေခြင်းမှာ မည်သူ၏
ဆိုးသွမ်းချက်ကြောင့် ပေ
နည်း။ ဒေါက်တာ ဝင်းမောင်
လော.... ခင်မေထွေးလော....
မဟုတ်ပါ....မဟုတ်နိုင်ပါ။ နှစ်
ယောက်စလုံး ချစ်လွန်းလှသ
ဖြင့် အိမ်ထောင်ဘက် ပြုလာ
ကြသည် မဟုတ်ပါလော.... တ
ယောက်နှင့် တယောက် ချစ်
လျက်နှင့်ပင် ဤစိတ်ပျက်ဘွယ်
အိမ်ထောင်သို့ ပြောင်းလာခြင်း
ဖြစ်ပေသည်။ သို့ဖြစ်ပါက
တရားခံသည် ကိုမြင့်သန်းဖြစ်
ပေလိမ့်မည်။

“ဟုတ်ဘူး ... မဟုတ်ဘူး၊
သူ ဘာမှ မသိရှာဘူး”
ခင်မေထွေး၏ ရင်တွင်း

ဝယ် အစဉ် ကိန်းအောင်း
လျက်ရှိသော သဘောကောင်း
မနောဖြူ ပန်းချီဆရာ ကိုမြင့်
သန်း၏ အကြောင်းကို တွေး
မိပါက ခင်မေထွေးမှာ ရင်
တွင်းတွင် ဟာတာတာဖြစ်ရာမှ
မျက်ရည်စတွေ ဖြာလာတတ်
လေသည်။

မနေ့ကပင် ကိုမြင့်သန်း အ
ကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ မိမိတို့
လင်မယား ကတောက် ကဆ
ဖြစ်ခဲ့ရသည်ကို သတိရမိသေး
တော့သည်....

“ဘတ်ပြီးပြီ မဟုတ်လား
ဟေ့ ....”

ဆရာဝန် အဝတ်ရှည်ကို
ဝတ်လျက် တက်လာသော
ဒေါက်တာ ဝင်းမောင်သည်
ခင်မေထွေးအား ပြုံးစိစိ အမူ
အရာဖြင့် မေးလေသည်။ ဘာကို
ဆိုလိုသည် မသိသော ခင်မေ

ထွေးမှာ လင်တော်မောင်၏ မျက်နှာထားကိုသာ စိုက်ကြည့် နေမိ၏။

“အထွေးတော့-လွမ်းနေပြီ မဟုတ်လား .... ဟား ....ဟား”

ဒေါက်တာ ဝင်းမောင် သည် မျက်မှန်ကိုင်းကို ပင့်တင် ရင်းက လှောင်ရီ၊ရီနေ ပြန်ရာ ခင်မေထွေးမှာ ဒေါပွ မိလေ သည်။

“ဘာလဲ.... ဘာ....ဘာ.... ဘာကို လွမ်းရမှာလဲ.... ဘာ စကားတွေ ပြောနေတာလဲ.... နားမလည်ဘူး ... ဘာမှလဲ မ ဘတ်ဘူး”

“အို....ဟိုး .... ဟိုး ဒေါသ မကြီးနဲ့လေ.... ဒီနေ့ သတင်း စာထဲက သတင်းထူး တခုကို ပြောတာပါ....”

“ဘာလဲ .... သတင်းစာထဲ က ဘာသတင်းလဲ....”

“ခင်ဗျားတို့ရဲ့ တိမ် မြုပ်

နေတဲ့ ပန်းချီ ဆရာကြီးရဲ့ သ တင်းလေ... ဟဲ....ဟဲ....”

အစ, အဆုံးပြောရမည်ကို ခက်သကဲ့သို့ ဒေါက်တာ ဝင်း မောင်သည် အိတ်တွင်းမှ သ တင်းစာရွက်ခေါက် တခုအား ထုတ်ခါ ခင်မေထွေး၏ ရှေ့ရှိ စားပွဲပေါ်သို့ ပစ်တင်လိုက် လေသည်။

တိမ်မြုပ်နေတဲ့ .... ပန်းချီ ဆရာ....

ဟု ခင်မေထွေးသည် စိတ် ထဲ၌ ရေရွတ်မိလေ၏။ ပန်းချီ ဆရာ ကိုမြင့်သန်း တယောက် တိမ်မြုပ် ပျောက်ကွယ် သွားခဲ့ သည်မှာ နှစ်,လ, အတော်ပင် ကြာခဲ့လေပြီ။ သူ၏ နေထိုင်ရာ ဒေသမှန်ကို ဘယ်သူမှ မသိ သလောက် ဖြစ်နေခဲ့ရာ ယခုမှ တဖန် နေရာမှန်ကို သိကြရသ ဖြင့် ကြေငြာခြင်း ပေလောဟု လည်း တွေးမိလေသည်။

“ဘတ်လေ.... ဘတ်ရင် သိ မှာပေါ့....”

ဟု ဒေါက်တာ ဝင်းမောင် က ခင်မေထွေး၏ စိတ်ကို ရိပ်မိ ဟန်ဖြင့် ပြောတော့မှ သတင်း စာရွက်ကို ဖြန့်၍ ကြည့်မိလေ သည်။ သတင်းစာရွက်ကို ကိုင် ထားရင်းက ခင်မေထွေးသည် ငိုငင်နေမိသည်။ အမှန်ပင် ထို သတင်းသည် ခင်မေထွေး အ တွက် စိတ်ဝင်စားဘွယ် ဖြစ် သလောက် ဘဝင်မအေးနိုင်ခဲ့- သတင်းကား တိုတိုကလေးပင်။

“တိမ်မြုပ် ပျောက်ကွယ် လျက် ရှိသော ကျွန်ုပ်တို့ ၏ နိုင်ငံ ကျော် ဘီလပ် ပြန် ပန်းချီဆရာ ကဗျာ ဆရာ ဦးမြင့် သန်းသည် ချောင်း ဆိုးသွေးပါ အဆုတ်ရော ဂါစွဲကပ်နေခဲ့သဖြင့် ထား ဝယ်နယ် မောင်းမကန် ပင်လယ် ကမ်းခြေရှိ တည်း

ခိုအိမ်တွင် ပင်ပန်းဆင်း ရဲကြီးစွာ ဝေဒနာ ခံစား၍ တယောက်တည်း တည်းနေ ခဲ့ရာမှ လွန်ခဲ့သော ရက် မကြာမှီကမူ တည်းခိုအိမ်မှ ပျောက်သွားပြန်ရာ ဘယ် အရပ်သို့ ထွက်ခွာ သွား သည်ဟု မသိခဲ့ရကြောင်း၊ ကပ်ရောက်နေသည့် ဝေဒ နာမှာ လုံးဝ မျှော်လင့် ဘွယ် မရှိတော့သဖြင့် မိမိ ကိုယ်ကိုပင် သတ်၍ သေ လေပြီလောဟု တွေးတော စရာ ဖြစ်နေတော့ကြောင်း ဤကဲ့သို့ ပညာရှင် တဦး ဆုံးရှုံး ရခြင်းမှာ ကျွန်ုပ် တို့အဘို့ ဝမ်းနည်းဘွယ် ရာပင် ဖြစ်ပေကြောင်း ....”

ကိုမြင့်သန်း၏ ဖြစ်ထွေ ကြောင့် စိတ်မသက်မသာဖြစ် မိသော ခင်မေထွေးသည် နံ ဘေးတွင် ဒေါက်တာ ဝင်း

မောင် ရှိနေသည်ကိုပင် သတိ မမူနိုင်တော့ဘဲ ဟင်းကနဲသက် ပြင်း ချလိုက်လေသည်။ ထိုမှ ဒေါက်တာ ဝင်းမောင်က .... “အင်း .... သနားစရာ ကောင်း လိုက်ပါဘိကွာ” ဟု ယောက်ျား တန်မဲ့ ငေါ့တော့တော့ ပြော ကာ ခနဲ့ လိုက်သည်ကိုလည်း အရေးမယူနိုင်သည်သာမက ...

“ဟုတ်တယ်-ရောဂါကလဲ အတော်ဘဲ မသက်သာဘူးဆို ဘဲ” ဟူ၍ပင် ထပ်မံ၍ ပြောမိ လေသည်။

“ဘာလဲ....မင်းက ငါ့ကို များ ကုစေချင်သေးလို့လား”

ခင်မေထွေးကား ဘာမျှ ပြန်မပြောတော့ဘဲ မျက်ရည် တွေ ဝဲနေသည့် မျက်လုံးအစုံ တို့ဖြင့်သာ လင်သယ်အား ငေး ကြည့်နေရှာ၏။

“ငါတို့က ဒီလိုပြောစိစိနဲ့ အနုသမားတွေကို မလိုချင်ဘူး

ကွ....ဘယ်သူက ဒီလိုအကောင် မျိုးကို လာပြီး သနား ....”

ဒေါက်တာ ဝင်းမောင် ကား-ရန်သူနှင့် စကားပြောနေ သူပမာ တင်းမာစွာ ဟစ်အော် ၍ နေလေသည်။

“ထို့.... ငယ်ငယ်ကလေး ကတဲက- ခင်မင်လာတဲ့ သူ ငယ်ချင်းကိုတောင် သစ္စာ ဖောက်တဲ့ တိရစ္ဆာန်လို အ ကောင်....”

ထိုအချိန်အတန်းတွင် ဒေါက်တာဝင်းမောင်မှာ လူ တကာတို့ အသက်ကို ကယ် ဆယ်နေသူ တယောက်အဖြစ် ပြောမယုံနိုင်အောင် ဖြစ်နေ၏။ ဒေါက်တာ ဝင်းမောင်၏ ပြင်း ထန်လှသည့် စကားလုံးများ နှင့် ပြန်လှန် အော်ငေါက် နေ ပါက ထို့ထက် နှစ်နာဘွယ် စကားများသာ ထွက်လာဦး မည်ဖြစ်ရာ ခင်မေထွေးမှာ.... သတင်းစာ ခေါက်ကို စားပွဲ

ပေါ်သို့ တင်ရင်းက သူ ပြော
သမျှကို ငုံ့ခံနေသည်က လွဲ၍
ဘာမျှမတတ်နိုင်ခဲ့။ ကိုမြင့်သန်း
နှင့် ပတ်သက်၍ လာပါက
ဒေါက်တာ ဝင်းမောင်ကား ....
ဤနည်းနှင့်နှင်ပင် ....။

“ကဲ....ဘာ ပြောချင်သေး
သလဲ....”

ဒေါက်တာ ဝင်းမောင် သည်
တယောက်တည်းရန်ဖြစ် ရာမှ
ရပ် စဲ စပြုလာ၏။ ခင် မေ
ထွေးကား.... တိတ်ဆိတ်လျက်
သာ....။

“ဒါထက်.... ကောင်လေး
ရော.... ကျောင်းက မလာသေး
ဘူးလား ....”

အခန်းကို ခေါက်တုံ့
ခေါက်ပြန် လျှောက်နေသည့်
ဒေါက်တာ ဝင်းမောင်သည်
တဘက်မှ လှည့်၍ အပြစ်ရှာ
ရန် စကား စခြင်းပေလော...

“အတူးလား ....မလာသေး
ဘူး၊ လာခါနီးပါပြီ....”

“မင်း ....သူ့အပေါ်မှာအလို
လိုက်လွန်းတယ်....”

သူသည် မျက်မှန်ကိုင်းကို
ချွတ်ခါ တဖန် ပြန်၍ တပ်
ပြန်၏။

“ဒီကောင်ကလေးအတွက်
ကြီးပွားဘို့ လမ်းတွေ ကြံထား
တယ်။ သူ့ကို ဂရုစိုက်ပါ-သူနဲ့
ပတ်သက်တဲ့ စကားဆန်းတွေ
မကြားမိဘူးလား....”

“ဟင်.... ဘယ်လို စကား
တွေများပါလိမ့်....”

“အင်း .... သူလဲ-ဟိုကောင်
လိုလာတာဘဲ။ မင်းကတော့
ဝမ်းသာမှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့
ဒေါက်တာ ဝင်းမောင် ရဲ့
သားဟာ-ဒီလို ကလေးကဝ
ကောင်စားမျိုး ဖြစ်သွားရမယ်
ဆိုတာသေပစ်ဘို့ကောင်းတယ်။
မြင့်သန်းနဲ့ မတူဘူးလား၊ ကဗျာ
နဲ့ စာစီစာကုံးမှာ အတော်
ဆုံးတဲ့၊ ပန်းချီမှာလဲ .... လက်
မြောက်သတဲ့။ ဟို ခွေးကောင်

ငယ်ငယ်ကနဲ့ တထေရာထဲ ဘဲ...”

ဒေါက်တာဝင်းမောင်ကား ပြော၍ အားရ သွားတော့ သည့်အလား ခင်မေထွေး၏ အဖြေကိုပင် မစောင့်တော့ဘဲ ခြေထောက်ကို ပြင်းပြင်းနင်းနင်း ကာ ဆေးရုံဘက်သို့ ထွက် သွားလေသည်။

မနေ့က-ထိုသို့ ဖြစ်ခဲ့သည် ကို သတိရမိသော ခင်မေထွေး သည် အတူး၏ အခန်းတွင်း ရပ်နေမိ၏။ အတူးကား ကိုမြင့် သန်းနှင့် တူသည်ဟု ဆိုပါက အကျင့် အမူအရာဝါသနာသာ မက ရုပ်ရည်လည်း တူလှပေ သည်။ ဘာကြောင့် ဤကဲ့သို့ တူနေရသည်ကို ခင်မေထွေး စဉ်းစား၍ မရခဲ့။ ဤကဲ့သို့ ရုပ် ရည်မှစ၍ အစစ အရာရာတူနေ ခြင်းသည်ပင် ခင်မေထွေးနှင့် ဒေါက်တာ ဝင်းမောင်တို့ အ

ကြောင်းဝယ် သံသယပွားများ ရာ ပွားများကြောင်းပင် ဖန်တီး ရာ ဂြိုဟ်ဆိုးပင်ဖြစ်တော့သည်။

x x x

နှစ်ကိုယ့်တစ်စိတ်

“လူလေး အတူး ....”

ခင်မေထွေးသည် တံခါးကို ဖွင့်ကာ ဝင်ခဲ့လေသည်။ အ တူးသည် စာအုပ် တအုပ်ကို ဘတ်နေရာမှ ရုတ်တရက် မျက် နှာပျက်သွားကာ ကဗျာ ကရာ စားပွဲပေါ်ရှိ စာအုပ်ထပ်အောက် သို့ ဘတ်နေသည့် စာအုပ်ကို ဝှက် လိုက်လေ၏။ ထူးခြား သော သား၏ အမူအရာအား ခင်မေထွေး အကဲခတ်မိသည်။ တ ဖြေးဖြေးမှ စုံစမ်းတော့မည်ဟု စိတ်ပိုင်းဖြတ်လိုက်၏။

“လူလေး ဘယ်အချိန်က ရောက်နေမှန်းတောင် မသိဘူး။ ဒီနေ့ ထောပတ် ငှက်ပျောသီး

တွေ လက်ဆောင်ရထားတယ်။ လူလေး ထမင်း စားတော့မလား ....”

“ဟုတ်ကဲ့-ရောက်နေတာကြာပါပြီ၊ မေမေ့ကို မနှောင့်ရှက်ချင်တာနဲ့ တိတ်တိတ် ခလေး တက်လာခဲ့တယ်....”

“အော်....အော်....ဒါထက် အခု စာကျက်နေသလား ....”

ခင်မေထွေးသည် အေးဆေးစွာ ပြောရင်းက အတူးနံဘေးရှိ ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်လေသည်။ အတူးမှာ စိတ် မလုံသကဲ့သို့ ဖင်တရွရွ ဖြစ်နေ၏။

“ဘာ စာအုပ်တွေ များဘတ်နေပါလိမ့်”

ခင်မေထွေးသည် စာအုပ်ထပ်ကို အကဲခပ်သလို ကြည့်၍ နေ၏။

“အို....စုံလို့ပါဘဲ မေမေရယ်၊ ကဲ.... ထမင်း မစားကြ

သေးဘူးလားမေမေ.... ဆာလုပြီ....”

ထမင်း စားချိန်တောင် ရောက်နေပါပကော၊ ဟူသော ဆိုလိုချက်ဖြင့် အတူးက ပြောလေသည်။

“အေးလေ စာကြည့်တာဟာ ကောင်းတော့ကောင်းပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သိပ်လွန်လွန်းတော့ လူကို ဥပါဒ် ပေးတတ်တယ်၊ အတူးလဲ ဒါတွေ သိသားဘဲ....” ဟု ခင်မေထွေးသည် ပြောပြောဆိုဆို ဖြူနေသော လက်တို့ဖြင့် စားပွဲပေါ်ရှိ မဂ္ဂဇင်း စာအုပ်များ နှင့် ကျောင်းသုံးစာအုပ်များကို တခုပြီးတခု ဆွဲယူကြည့်လေရာ-

“အို.... မေမေကလဲ” ဟု အတူးက ဖြတ်ကနဲ ထကာ ကမန်း ကတန်း ခင်မေထွေး၏ လက်ကို ဆွဲကိုင်ထားလေသည်။

“ဘာရှိလို့လဲ လူလေးရဲ့”

အတူးကား ဘာမှ ပြန်၍ မပြော.....။

“မေမေ့ကိုတောင် မသိ စေရဘူးလားကွယ်....”

ခင်မေထွေးသည် တောင်းပန်သလို ပြောပြန်၏။ ထိုပျက်စီးလွယ် စိတ်နုနယ်သည့် လှလင်ငယ်သည် မိမိ အပေါ်တွင် လျှို့ဝှက် ထားရန် အကြောင်း မရှိသင့်ဟု တွေးထင်မိ၏။

“မေမေ့ကိုတောင် အသိ မပေးဘူးလား၊ အတူး ဒီလို အံ့ပုန်းတော့ မလုပ်နဲ့ကွယ်။ ဘွင်းဘွင်း ပြောပါကွဲ့။ စာအုပ်ဘဲ မဟုတ်လား....”

“ဟုတ်ကဲ့....”

“ဘာစာအုပ်မို့လဲကွဲ့....”

စာအုပ်ထပ် အောက်၌ ကား ပန်းချီကား စာအုပ် ၂-အုပ် ကို တွေ့ရလေသည်။

“အရုပ် စာအုပ် တွေပါလား ....” ဟု ပြောရင်း ဆွဲယူမိသော ခင်မေထွေးသည် စာ

အုပ်ကို လွတ်မကျသွားအောင် မနဲ သတိထား၍ နေရ၏။ စာအုပ် များကား သူ၏ အသဲစွဲ မေတ္တာရှင် ပန်းချီဆရာ ကိုမြင့်သန်း၏ ပန်းချီနှင့် တကွသော ကဗျာစာအုပ် မဟုတ်ပါလော။ စာအုပ်ကို လှန်လိုက်သည်နှင့်တပြိုင်နက် တွေ့ရသည်မှာ သတိရဘွယ်ရာ ယနေ့တိုင် မမေ့နိုင်သေးသည့် ကိုမြင့်သန်း၏ လက်ရာ....

ဤ တကြိမ်တွင်မူ ခင်မေထွေးဘက်က စိတ်မလုံ သလို ဖြစ်နေ၏။ အတူးကား ငိုငံနေသည့် မိခင်အား အံ့အားသင့် စွာ ကြည့်မိ၏။

ကြိုက်မိသူမှာ

စောင့်မျှော်၍သာ၊ နေခဲ့ပါသည်။

ရောက်လာမရှိ ပျိုတမိအား၊

မချီလျက်ပင်၊ နေ့စဉ်
အမြဲ၊
သည်မောင်စွဲကာ- နေ
ခဲ့သာတည့်၊
ထက်ယံအာကာ၊ စန်း
သော်တာသည်၊
ရင်မှာပွေ့ရန်၊ ခဲယဉ်း
မှန်လည်း၊
သိဉာဏ်မရှိ၊ လူအန္တိ
ကား၊
စွဲမိ စွဲရာ၊ နေလေရှာ
တည့်။
ပမာထို့တူ၊ သူနှင့်ငါ
တို့၊
ဖူးစာမဆုံ၊ ကွဲခဲ့ ထုံ
လည်း၊
အာရုံမပျက်၊ ရမ္မက်ကြီး
စွာ၊
ချစ်ငွေ့ ဖြာခဲ့၊ ကြမ္မာ
နည်းစွ၊
ငါ့ဘဝကား၊
ကယ်မ-မည့်သူ-ဝေးခဲ့
ပြီ။

မဖြေတဲ့တတ်ပြီ
မဖြေတဲ့တတ်ပြီ။ ။
ဆုပြည့်စုံ စေတီဦးမှာ
လ၊ ကြည်နူးဘွယ် လေ
လေပြေသွဲ့ပြန်တော့၊
ခွန်းနွဲ့ကာ ငြိမ့်ငြိမ့်
ညောင်းရယ်နဲ့၊
ခေါင်းလောင်း သံချို
ချိုအေးတို့ကလဲ၊
ဆွေးစေတို့ရည်။ ။
ကြင်ဘော်ကင်းပါလို့
ပျင်းရိဘွယ် လူ့စခမ်း
မှာဖြင့်၊
ရွှင်လန်းဘွယ် မူရာစုံ
နှင့်၊
ပြုငှာစွာ ကြင်နာပွား
သူလဲ၊
ရှောင်ရှားဘေး ကြာ
လေဝေးပြီမို့၊
တွေးမိတိုင်း ဖြေမဆီ၊
မကြည်ခဲ့နှလုံး။ ။
တွေ့-ဆုံ-ကွဲ၊

မလွဲမေ့တာပေမို့၊
 တ ချော်ကာ ဒီဘဝ
 တွင်ဖြင့်၊
 ခင်နဲ့ မောင် ဝေးရှာ
 ကြသော်လဲ၊
 ဘဝစဉ် ဖြစ်လေတိုင်း
 မှာလ၊
 မဆိုင်းပင်မေနမပျိုနှင့်
 တွေ့ရရန်ကျွန်ရည်သန်
 ၍၊
 စေတီယံ ထံတော်ပါး
 မှာလ၊
 ညွတ်တွားခါ ဆုမွန်
 ကောင်းကို၊
 တောင်း ခဲ့ မောင်
 ဘုန်း။ ။
 ကိုမြင့်သန်း၏ ကဗျာ စာစု
 တို့ကား ခင်မေထွေး၏ တရိရိ
 နှမ်းနေသည့် အသဲဆိုင်တို့အား
 မချီတရိနှင့် ပန်းစေကြလေပြီ။
 ကိုမြင့်သန်း ဤလို ကဗျာ မျိုး
 အရုပ်မျိုး ဆွဲရေး လောက
 အောင် ကြေကွဲဘွယ်ရာကို ဖန်

တီးလာခြင်း သည်လည်း မိမိ
 နှင့်မကင်း ... ဟု တွေးမိပြန်
 သည်။
 ဟိုစဉ် အခါကမူ ဒေါက်
 တာ ဝင်းမောင်နှင့် ခင်မေထွေး
 တို့၏ အိမ်တွင် ကိုမြင့်သန်း၏
 ကဗျာစာအုပ်များ အရုပ်ကား
 များဖြင့်သာ ပြည့်နှက်လျက်ရှိ
 ခဲ့၏။ ယခုအခါမှာကား ကိုမြင့်
 သန်း၏ လက်ရာ ဆို၍ ဆေး
 ဖော်စရာပင် မရှိတော့ပြီ။ အ
 ကယ်၍ အိမ်တနေ နေရာတွင်
 ကိုမြင့်သန်း၏ ပစ္စည်းတခုခုကို
 တွေ့ရှိပါကလည်း ဒေါက်တာ
 ဝင်းမောင်သည် မီးရှို့ပစ်မည်
 မလွဲပေ။ သို့စဉ်လျက် အဘယ်
 ကြောင့် အတူးသည် ဤကိုမြင့်
 သန်း၏ စာအုပ် ကိုမှ ဝယ်ခဲ့
 လေသနည်း။
 “အဟောင်း ဆိုင်မှာ တွေ့
 တာနဲ့ ကျွန်တော့်မုန့်ဘိုးထဲက
 ဝယ်လာခဲ့တယ်....”
 ကိုမြင့်သန်းကား ယခုအခါ

တွင် တိမ်မြုပ် ခေတ်ကုန်ခဲ့ပေပြီ။ သို့သော် ဟိုယခင် ငယ်ရွယ်စဉ်အခါက ရေးဆွဲခဲ့သည့် ကဗျာနှင့် ပန်းချီကား စာအုပ်တို့ကိုမူ စာအုပ်ဆိုင် အချို့၌ တွေ့နိုင်သေးသည်။ ဤကဗျာစာအုပ်သည်လည်း နောက်ဆုံးထုတ်ဝေရာ စာအုပ်များတွင် အပါအဝင်ဖြစ်သဖြင့် ကြော်ကြားလှသည့် စာအုပ်ဖြစ်ရာ... အဟောင်းဆိုင်က ဝယ်ခဲ့သည်ဟု ဆိုသော်လည်း ပေါပေါရလိမ့်မည် မဟုတ်ဟု ခင်မေထွေး တွေးမိပြန်သည်။

“ဘာဖြစ်ဖြစ်... လိုချင်တာရှိရင် မေမေ့ကို ပြောမှပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့... နောက် ဒီလိုမလုပ်တော့ပါဘူး”

“အို... ဒီလိုလဲ ဘယ်ဟုတ်မလဲ”

အကယ်၍သာ... အတူးက ကိုမြင့်သန်း၏ စာအုပ်များကို လိုချင်ပါသည်။ ပူဆာပါက...

ခင်မေထွေး လွယ်ကူစွာ ဝယ်ယူပေးနိုင်ပါမည်လော၊ မဖြစ်နိုင်ပါ။ ယခုကဲ့သို့ ကိုမြင့်သန်း၏ ကဗျာစာအုပ် ၂-အုပ် ဤအိမ်ပေါ်တွင် ရောက်နေခြင်းကိုပင် ဒေါက်တာ ဝင်းမောင် သိသွားပါက မည်သို့ နေရှာလိမ့်မည်နည်း။

“လူလေး၊ မေမေပြောတာနားထောင်ပါ။ ဒီ ဆရာရေးတဲ့ ကဗျာတို့၊ အရုပ်ကားတို့ဟာ ခလေးတို့နဲ့ မသင့်တော်ဘူးလို့ မေမေ ထင်တယ်။ ဒီပြင် လူရဲ့စာအုပ်ကို ဘတ်နော်...။ မေမေ ကိုယ်တိုင် ဝယ်ပေးပါမယ်”

ကိုမြင့်သန်း၏ စာအုပ်များ ဝယ်ထားသည်ကို မိမိက ကြည်ဖြူနေကြောင်း... ဒေါက်တာ ဝင်းမောင် သိသွားပါက... နဂိုက မသင်္ကာ ဖြစ်နေခြင်းသည် သာလွန်၍ ဆိုးဝါးချေတော့မည်။

“ကဲ...မေမျှော်၊ ထမင်းသွား စားကြပါစို့၊ သား...ဆာလှပြီ...”

အတူးသည် ထိုင်ရာမှ ထကာ သူ့အမေ၏ လက်ကိုဆွဲ၍ ခေါ်ခဲ့၏။

“မေမေ ဘာဖြစ်လို့ ဒီ ဆရာရဲ့ စာအုပ်တွေကို မဘတ်နဲ့လို့ ပြောတာလဲဟင်၊ ကျွန်တော်တော့ သိပ် သဘောကျတာဘဲ၊ ဟောဒီ ဆရာရဲ့ ကဗျာတို့ အရုပ်တို့ ကြည့်နေရ ဘတ်နေရရင်လေ ဘာဖြစ်လို့လဲ မသိဘူး၊ သိပ်ပျော်တာဘဲ... ကျောင်းစာ ကြည့်လဲ မပျက်ပါဘူး၊ ဘတ်ပါရစေ... မေမေရယ်နော်...”

“သဘော ကျတယ်လား” ဟု ခင်မေထွေးသည် လွှတ်ခနဲ မေးမိပြီးမှ ....

“ဒါပေမဲ့...ဒီဟာ ခလေးတွေ ဘတ်စရာမဟုတ်ဘူး၊ လူကြီးတွေ ဘတ်စရာ၊ အချစ်ရူးရူး

နေတဲ့ လူတွေ ဘတ်စရာ၊ အတူးလူကြီးဆိုရင် ကိစ္စမရှိဘူး၊ အဲ့ဒီအခါကျတော့မှ ပေးမယ်၊ အခုမေမေ သိမ်းထားမယ်...” ဟု ဆက်ပြောမိပြန်၏။

အတူးကား မကြေနပ်သည့် သဏ္ဍာန် အံ့ကြိတ်၍ နေလေသည်။

“ဟုတ်လား... နားလည်ပြီ မဟုတ်လား...”

“နောက်ပြီး ဘာဖြစ်လို့ လဲ မသိဘူး၊ အဲဒီ ဆရာရေးသမျှ အရုပ်တွေဟာ မေမေနဲ့ သိပ် တူတာဘဲ၊ အမူအရာရော လက်ဟန်ခြေဟန်ရော တဖုံထဲဘဲ၊ အသံထွက်လို့သာ အသံထွက်ရင်လဲ တသံထဲ နေမှာဘဲ ထင်တယ်”

“အို...မင်းနှယ် ကြံကြံဖန်ဖန်ကွယ်”

“မဟုတ်ဘူး... တကယ်ပြောတာ၊ ဒါကြောင့်မို့ သူ့

စာအုပ်တွေကို ကျွန်တော် ကြိုက်တာပေါ့”

ခင်မေထွေးသည် မိမိတို့၏ အတွင်းရေးအား ခလေး သိနေရော့သလားဟု တွေးမိပြန်သည်။

“နော်.... မေမေ၊ မေမေနဲ့ အဲဒီလူနဲ့ သိဘူးတယ် မဟုတ်လား၊ ဟင်၊ မေမေ့အသိ မဟုတ်လား”

ခင်မေထွေးသည် စိတ်မလုံသလို ဟိုဟိုဒီဒီ လှမ်း၍ ကြည့်ရာက “အို.... ကပ်သီးကပ်သပ်၊ ဘယ်လိုလူလဲ၊ ဘယ်က သိရမှာလဲ....’ဟု ခေါင်းခါကာ ငြင်းလေ၏။

“ဒါဖြင့် အတော်ဆန်းတာ ဘဲနော်၊ ကျွန်တော်လဲ သူ့လို လူမျိုးဖြစ်ချင်တယ်၊ အရပ်လှလှ လေးတွေဆွဲ၊ ကဗျာတွေရေး၊ အံ့မာ ဆရာကတောင် ကျွန်တော့ကို ကဗျာတော်တယ်တဲ့ ပန်းချီလဲ မညံ့ဘူးတဲ့....”

“အတူး ....တိတ်-တိတ်စမ်း ထမင်းစားမှာစား၊ ဒီစကားကို တော်တော့....”

စိတ်မချမ်းသာစွာ ထွက်ပေါ်လာသော ခင်မေထွေး၏ စကားသံသည် အားရပါးရ ပြောနေသော အတူး၏စကားသံကို ရပ်စဲစေခဲ့လေသည်။

ထမင်းစားပြီး၍ အိပ်ရာသို့ ဝင်ချိန် ရောက်သဖြင့် အိပ်ရာပေါ်တွင် လဲလျောင်းနေသော်လည်း ခင်မေထွေးမှာ ညနေကပြောခဲ့သော အတူး၏စကားဆန်းများ မနေ့က ကိုဝင်းမောင်နှင့် ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည့်ဆူဆူပူပူ အမှုအခင်း များကြောင့် စိတ်အနှောင့် အယှက် အာရုံတွေ ဘရောက်ဘရက် ဖြစ်ခါတော်တော်နှင့် အိပ်မရတော့ချေ။

“ဟုတ်တယ်.... ဟုတ်တယ်ကို မြင့်သန်း ဆွဲသမျှတွေဟာ ငါ့အရပ်တွေချည်းဘဲ၊ ဒီအရပ်

တွေကိုဆွဲပြီး သူ့ကိုယ်သူ ဖြေဖျော်လို့မရတော့ဘဲ အဆုံး မှာလူလုံးမလှ....”

ခင်မေထွေးသည် ဆက်၍မတွေးရဲတော့....

အိပ်ရာတွင် ဘယ်လူးညာလိုမ့်ရင်းက လွန်ခဲ့သည့် ၁၆-နှစ်ကျော်ကျော်က အကြောင်းများကို တရေးရေးတွေးမိလေတော့သည်။

“မေ့ပါခဲ့နိုင်”

ချစ်ချင်းငယ်ပြိုင်။
မြစ်မင်းပိုင် အာဏ္ဍဝါထက်၊ ပြန်မသကဲ။ ။
ယွန်းစေ့မသုန် ..... ငွေဝန်းလေ.... သော်တာယုန်သို့၊ ကမ္ဘာကုန်ကျယ်သရွေ့ကို၊ ဘယ်မေ့လိမ့်မလဲ။ ။

“ကဲ.... ကိုကိုဝင်း ဘယ့်

နှယ် သဘောရသလဲ....အနက်အဓိပ္ပာယ်နဲ့ မပြည့်စုံဘူးလား၊ ဘယ်လောက်နူးညံ့တဲ့ စာသားတွေလဲ....”

ခင်မေထွေးသည် စန္ဒယားခလုတ်ပေါ်တွင် ဖြူဖွေး ပြည့်ဖြိုးသည့် လက်ချောင်းကလေးများကို လှုပ်ရှားရင်းက- နံဘေးနားတွင် ထိုင်နေသော ဒေါက်တာ ဝင်းမောင်အား .... ရီရီ မောမော ပြောခဲ့လေသည်။

စင်စစ်- ဒေါက်တာ ဝင်းမောင်မှာ ခင်မေထွေးနှင့် စေ့စပ်ထားသူဖြစ်သောကြောင့် သာ- ဤမျှကြာကြာ ပတ်ပျိုးတပုဒ် ဆုံးသည်အထိ အားနာပါးနာ ဆိုသလို နားထောင်နေခြင်းဖြစ်၏။ ဘိလပ်ပြန် ဆရာဝန်ဘွဲ့ရ- လောကဓာတ် ပညာကိုသာ လိုက်စားလာခဲ့သူ ဒေါက်တာဝင်းမောင်မှာ ဂီတပညာ၌ စိတ်မဝင်စား၊ သူစိတ်

ဝင်စားနေသည့်- အရာကား ခင်မေထွေး၏ အချိုးကျကာ... ကျန်းမာရေးနှင့် ပြည့်စုံသည့် ခန္ဓာကိုယ်သာ ဖြစ်လေသည်။ သူ၏မျက်လုံး အိမ်ထဲတွင် ခင်မေထွေးနှင့် အတူ ယှဉ်တွဲကာ ပျော်ပျော်ပါးပါး သွားလာ နေထိုင်ရင်းက မိမိ ဘာသာ ဆေးရုံ တရုံဖွင့်၍ ထယ်ထယ် ဝါဝါ နေကြမည့် အရေးတွေ ကိုသာ မြင်ယောင်နေ၏။ တက္ကသိုလ်နယ်တခွင်တွင် နာမည်ထင်ပေါ်ခဲ့သူ ခင်မေထွေး၏ လက်သံကို နားမဝင်နိုင်ခဲ့....။

ထိုကြောင့် ခင်မေထွေးက ဂီတချီးမွမ်းခန်း ဖွင့်နေသည်ကို ပင် ဂရုမစိုက်ဘဲ “အို....အလကား အလုပ်တွေပါ အထွေးရာ” ဟု- ပြောမိပြောရာ ပြောရင်းက အသက် ပြင်းပြင်း ရှူထုတ် လိုက်လေသည်။ ဒေါက်တာ ဝင်းမောင် စိတ်မပါမှန်း သိသော ခင်မေထွေးသည်စန္ဒ

ယားခုံမှထကာ ဒေါက်တာ ဝင်းမောင်၏ နံဘေးရှိ ကုလားထိုင်တွင် ဝင်၍ ထိုင်လိုက်၏။

အတော်ကြာတော့မှ ခင်မေထွေးသည် “ဒီမယ်.... ကိုကို ဝင်း၊ အထွေးလေ.... အထွေးကိုယ်ကို ပုံတူဆွဲမလားလို့ စိတ်ကူးနေတယ်၊ ကိုကိုဝင်းကို ပြောချင်နေတာ ကြာလှပြီ” ဟု စကား-စလေသည်။

ဖြူဝင်းသောအသား ကြော့ရှင်းသည့် ကိုယ်ဟန်၊ အချိုးကျသည့်ကိုယ်လုံး၊ အမြဲတန်း ချိုပြုံးလျက်ရှိသော နီတျာတျာ နှုတ်ခမ်း၊ အဆင်ပြေသည့် နှာတံ၊ ကော့ပျံ့ နေသည့် မျက်ခုံး၊ ကြည်လင် ဝိုင်းစက်သော မျက်လုံး၊ နက်မှောင်သည့် ဆံပင်တို့ဖြင့် ဆင်တိုင်းယဉ်၊ ပြင်တိုင်းလှ အချောတကား ထိပ်ခေါင်တင်တယောက်ဟု တက္ကသိုလ် ကျောင်းတော်တွင် နာ

မည်ကျော် လောက်အောင် အလှူဂုဏ် ပြည့်လျှမ်းလျက်ရှိသူ ခင်မေထွေးသည် မိမိ၏ အပျိုဘဝအား တော်တော်နှင့် မစွန့်လွှတ်ချင်ပေ။

ထိုစဉ်က လန်ဒန်မှ ပြန်လာပြီးစဖြစ်သော ဒေါက်တာဝင်းမောင်မှာ အစိုးရဆေးရုံကြီးတွင် ဆရာဝန်ကြီး တဦးဖြစ်သူ ခင်မေထွေး၏ ဘခင်ဦးဘထွေး၏ လက်အောက်၌ ဝင်ရောက်ခါ ကူညီလုပ်ကိုင်နေရဆဲဖြစ်သဖြင့် မင်္ဂလာကိစ္စမှာ ကြန့်ကြာ နေခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ တက္ကသိုလ် ယမင်းရပ်ကလေးဟု ကျောင်းကပွဲ ဧည့်ခံပွဲများတွင် စန္ဒယားအတီးရော အဆိုပါ နာမည် ရခဲ့သော အလှဘုရင်မကလေးမှာ မိမိ၏ ရူပါရုံကို နောက် လူတို့အား ကြွားလိုသေးသည့် ဆန္ဒရှိရှာပေမည်။

“အင်း ....ဆွဲလေ....ဆွဲပေါ့

ကောင်းသားဘဲ။ ဘယ်သူ့ဆီမှာ ဆွဲမှာလဲ၊ ပန်းချီဆရာ... တွေ့နေပြီလား ....”ဟု ဒေါက်တာ ဝင်းမောင်က ကြည်ဖြူစွာ ထောက်ခံလေသည့်ပြင်၊ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ချစ်သဲညှာကလေး၏ ရုပ်သွင်ကို မူမပျက်ဆွဲယူနိုင်မည့် ပန်းချီဆရာကို စဉ်းစားနေလေသည်။

ခင်မေထွေးသည် ပန်းချီဆွဲရန် ကြံကတည်းက ပန်းချီဆရာတယောက်ကို တွေ့ထားခဲ့၏။ ထိုသူကား ဝတ္ထု မဂ္ဂဇင်းတို့၏ မျက်နှာဖုံးတိုင်း လိုလိုကိုပင် ရေးဆွဲ နေရုံမျှမက.... မကြာသေးမှီက ကျင်းပခဲ့သော ပန်းချီ ပြိုင်ပွဲတွင် ပဋ္ဌမ ဆွဲခဲ့သူ ဘိလပ်ပြန် ပန်းချီဆရာ ကိုမြင့်သန်းပင် ဖြစ်တော့သည်။

ထိုအချိန်အခါကဆိုလျှင်.... ပန်းချီဆရာ ကိုမြင့်သန်း၏ နာမည်သည် တနိုင်ငံလုံး လူတိုင်း၏ ပါးစပ်ဖျားတွင် သီး၍ နေ

၏။ ကိုမြင့်သန်း၏ အရုပ်ကားများ၏ အဆင် အပြင် များကို ယူကာ ဖက်ရှင်သစ် ထွင်ကြ၏။ ပန်းချီအရာတွင်သာမက မြန်မာကဗျာလင်္ကာမှု၌ပါ ကျွမ်းကျင်သော ကိုမြင့်သန်းကားကဗျာနှင့် တကွသော ပန်းချီစာအုပ်များကို ရောင်း၍ စီးပွားရေး ချောင်လည်ခဲ့၏။ အမြဲတန်း ကြည်လင် ပြုံးရွှင်ကာ အသက် ဝင်နေသည့် ပန်းချီကားများမှာ မြင်သူတိုင်း မဝယ်ဘဲ မနေနိုင်ဖြစ်ခဲ့ရ၏။ ကဗျာဝါသနာအိုး .... ခင်မေထွေးလည်း ကိုမြင့်သန်း၏ စာအုပ်ထွက်တိုင်း ဘတ်ခဲ့သူ တယောက်ဖြစ်လေသည်။

“ဟို....ကိုမြင့်သန်းဆိုတဲ့လူ မကောင်းဘူးလား....” ဟု ခင်မေထွေးက.... အစ ဖော်ပေးတော့မှ ဒေါက်တာ ဝင်းမောင်မှာ သတိရလာသည့် ဟန်ဖြင့်

နဖူးပြင်အား လက်ဝါးနှင့် ရိုက်လိုက်ပြီး ....

“မြင့်သန်းလား။ သူ့ ကိုကိုတို့နဲ့ ငယ်သူငယ်ချင်းတွေဘဲ၊ ဘိလပ်မှာလဲ အတူတူ နေလာတာဘဲ၊ အထွေး- သွားချင်တဲ့ အချိန်မှာပြောလေ....”

ကိုဝင်းမောင်၏ စကားကြောင့်.... ခင်မေထွေးသည် အားတက်မိလေသည်။ အလိုလိုက်ခါ စိတ်ကြိုက်ကို ဖြည့်စွမ်းသည့် ချစ်သူအား ကြေနပ်မိ၏။

“ဒါဖြင့် ကိုကိုဝင်း ဒီကနေ့ လိုက်ပို့ပါလား၊ အထွေး တယောက်ထဲ တော့ မသွားရဲဘူး ....”

“အို.... ဘာများ ကြောက်စရာရှိလို့လဲ.... ဒီအကောင်က သိပ် သဘောကောင်းတဲ့ အကောင်.... သူနဲ့တွေ့ရရင် ပျော်ရတာချည်းဘဲ၊ ငယ်ငယ် ရွယ်ရွယ်နဲ့ နာမည်ကျော် တယောက်

ဖြစ်နေပေမဲ့....ဘယ်တော့မှ
ဟန်ကြီးပန်ကြီး မလုပ်ဘူး၊ စိတ်
ထားကလဲ နူးညံ့၊ အပြောအဆို
လဲ ယဉ်ကျေး ....’ ဟု ဒေါက်
တာ ဝင်းမောင်က အားရပါးရ
ကိုမြင့်သန်းအတွက် တာဝန်ခံ
နေသည့်တိုင်အောင်....

“အိုး ....ဒါကတော့ ကိုကို
ဝင်းနဲ့က လည်ပင်းဖက်ကြီးလာ
တဲ့ ငယ်သူငယ်ချင်းတွေကိုး”

ဟု ခင်မေထွေးက ဆင်ခြေ
တက်နေပြန်သည်။

“မဟုတ်ဘူး- အထွေး ....
ဒါကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး၊ အခု
မှ တွေ့ရတဲ့လူကိုလဲ ငယ်ပေါင်း
လို ခင်မင်တတ်ပါတယ်၊ သူက
တော့ ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ်- ဖော်
ဖော်ရွေရွေဘဲ၊ ဒါကြောင့်မို့
ကြည့်ပလား၊ သူ့အရုပ်တွေ
ဟာ ဘယ်တော့ဖြစ်ဖြစ် ကြည့်
ကြည့်လင်လင်- ရှင်ရှင်ပြုံးပြုံး
နဲ့ချည်းဘဲ....”

“ဒါပေမဲ့.... မသွားရဲတာ
က- ဟို....”

“အင်း .... ဘာများပါလိမ့်”

“ဟို.... သူ့ မိန်းမလား....
ဘာတဲ့...ကြူကြူဆိုတဲ့ မိန်းမ-
သူ့ပန်းချီကားတွေမှာ ပုံတူဆွဲ
တဲ့ မိန်းမချောချော....’

“အော်.... သူလား၊ သူက
မြင့်သန်း လန်ဒန်ကို မသွားခင်
ကတဲက မြင့်သန်းတို့ အမေ
မွေးစားထားတဲ့ကောင်မလေး၊
မြင့်သန်း လန်ဒန်က ပြန်လာပြီး
အဖွားကြီး သေသွားတော့....
သူတို့ ၂-ယောက် ကျန်ရစ်ခဲ့
တာ လင်မယား မဟုတ်သေး
ပါဘူး၊ သူရှိတော့ကော ဘာဖြစ်
သေးလဲ”

“ဒီလောက် ချောလှတဲ့
မိန်းမရှေ့မှာ အထွေးတို့လို
အရုပ်ဆိုးကြီးက သွားရမှာ
ရှက်စရာချည်း”

“အိုး ....မဆိုင်တာတွေပြော
နေပြန်ပါပြီ”

မည်သို့ပင် တက္ကသိုလ်နယ် တွင် အလှ ဘုရင်မကလေးဟု ကြော်ကြားခဲ့လင့်ကစား တကဲ့ မိန်းမချောများနှင့် ဆက်ဆံ ခဲ့သူ ပန်းချီဆရာတစ်ဦး၏ ရှေ့ တွင် မိမိခန္ဓာကိုယ်ကို ရပ်ပြရန် အရေးမှာ ခင်မေထွေးအတွက် ရှက်သွေး ဝင်စရာပင် ဖြစ်လေ သည်။ ဒေါက်တာ ဝင်းမောင် အဘို့တွင်ကား.... ဤကိစ္စမျိုး၌ နားမလည်ချေ။

“ဘာလဲ.... ဘယ်လိုလဲ မ သွားဘူးလား-သွားမှာလား”

“ဘယ်သူက မသွားဘူး လို့ပြောနေလို့လဲ.... သွားမှာ ပေါ့၊ သွားချင်လို့ ပြောနေ တာကိုများ ....”

ခင်မေထွေးသည် ချစ်စ ဘွယ် မျက်စောင်းကို ထိုးလိုက် လေသည်။

“သွားမှာဖြင့် လုပ်လေ.... ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ ပြင်တော့ လေ.... စိတ်တောင် ပျက်လာ

ပြီ....” ဟု ဒေါက်တာ ဝင်း မောင်သည် စိတ်မရှည် သလို ညည်းလေသည်။

ဤတွင်မှ “အံ့မယ် ကိုကို ဝင်း စိတ်ပျက်တော့ကော.... ဘာအရေးလဲ....” ဟု ခင်မေ ထွေးက ရီရီမောမောနှင့်ပြော ရင်း အိပ်ခန်းထဲသို့ ပြေးဝင် သွားလေသည်။ မကြာမီ “ကဲ... သွားကြစို့” ဟူသော အသံနှင့် တကွ ၂-ယောက်သား မော် တော်ကားဖြင့် ထွက်လာခဲ့လေ သည်။

ကင်းဘဲလမ်းမှ ထွက်လာ သော မော်တော်ကားသည် ပါတ်(က်)လမ်းအတိုင်း ထွက် ခဲ့လေ၏။ ကားမောင်းသူမှာ ဒေါက်တာ ဝင်းမောင်ဖြစ်၏။ တလမ်းလုံး မည်သူမှ စကား မပြောကြ၊ ကားသည် ချာချီ လမ်း ကုတ်ကိုင်လမ်း ယူနီ ဘာစီတီလမ်းအတိုင်း မောင်း ကာ.... ကမာရွတ် ဌာနာလမ်း

ဆုံးမှ ပြည်လမ်းဘက်သို့ ချိုး
ဝင်ခဲ့လေသည်။ အင်းလျားကန်
နားရောက်တော့မှ ခင်မေထွေး
က စကားစလေသည်။

“ဘယ်အထိတောင် သွား
ရမှာလဲ အဝေးကြီးလား”

“ကိုးမိုင်တင်ပါ ရောက်ခါ
နီးပါပြီ....”

“သူ အိမ်မှာ ရှိမှရှိပါ့ မ
လား၊ မြို့ထဲများ သွားနေရော
သလား”

“ရှိပါတယ်၊ ဒီအကောင်က
အရပ်ဆွဲ- စာရေးနေရမယ်ဆို
ရင် ဘယ်မှမသွားဘူး၊ ဒီအ
လုပ်ဟာ သူ့အဘို့ အပျော်ဆုံး
ဘဲ....”

ခင်မေထွေးကား ဝမ်းသာ
နေဟန်ရှိသော်လည်း လန့်စိတ်
မပျောက်သေးချေ၊ ကိုမြင့်သန်း
တယောက်ထဲရှိရင် တော်ပါ
သေးရဲ့ .... ကြူကြူပါ ရှိနေမှ
ဖြင့်....စသည်ဖြင့် ရင်တဒိတ်
ဒိတ် ခုန်နေ၏။ ကားသည်

မရမ်းကုန်း ဌာနာကို ကျော်ခဲ့
ပြီး ပြည်လမ်း ဟော်တယ်ကို
လွန်ခဲ့၏။ ထိုမှ လမ်းမကြီး၏
ဘယ်ဘက် မြေနီလမ်းကလေး
အတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့လေသည်။
မကြာမှီ ကားသည် ပုဏ္ဏရိပ်
ပင်၊ ပန်းပင်၊ ကွမ်းသီးပင်တို့
ဝန်းရံထားသောကြောင့်....
စိန်းလန်း စိုပြေလျက် ရှိသည့်
တိုက်ခံအိမ် တလုံးရှိရာသို့ ဝင်
ရောက်လာ၏။ ကားရပ်လိုက်
သည်နှင့်တပြိုင်နက် အိမ်တွင်းမှ
ခင်မေထွေးနှင့် မတိမ်းမယိမ်း
မိန်းမတယောက် ထွက်လာကာ
“အကိုလေးနဲ့ တွေ့ချင်လို့
လားရှင်၊ ဘာကိစ္စပါလဲ” ဟု ဆီး
ကြို နှုတ်ဆက်၏။ ခင်မေထွေး
ကား.... မျက်နှာကို မြင်ရုံမျှနှင့်
ကိုမြင့်သန်း၏ ပန်းချီကားတွင်
မြင်ရနေကျ- ကြူကြူမှန်း သိ
လေသည်။

“ဟုတ်တယ်.... ကိုမြင့်သန်း
ရှိသလား....”

“ဟုတ်ကဲ့.... ရှိပါတယ်.... ကြွပါ... ဝင်ခဲ့ပါ- အကိုလေး.... ဟောဒီမှာ.... ဧည့်သည်တွေ လာနေတယ်....”

ကြူကြူသည် ပြာပြာသလဲ ကိုမြင့်သန်း ရှိရာသို့ လှမ်းခေါ် လေသည်။ ချက်ခြင်းပင် ကိုမြင့် သန်း ထွက်လာ၏။ အရုပ်ဆွဲ နေခိုက်ဖြစ်ဟန်တူသော ကိုမြင့် သန်းသည် အနောက် နိုင်ငံ သား ပန်းချီဆရာကြီးများ ဝတ် လှေ့ရှိသည့် အင်္ကျီရှည်ကြီးကို ဝတ်ထား၏။ မျက်ခုံးကောင်း မျက်လုံးပြူးပြူး နှာတံပေါ် ပေါ်နှင့် ဒေါက်တာ ဝင်းမောင် လောက် မဝသော်လည်း ညီ ညွတ်သော ကိုယ်လုံးရှိသူ ကိုမြင့်သန်းကား လူချော တ ယောက် ဖြစ်လေသည်။

“ဟာ.... ဝင်းမောင်ကြီး ငါ့ ဘယ်သူတွေလဲလို့....”

ကိုမြင့်သန်းကား အံ့အား

သင့်စွာ ပြောနေရာမှ ခင်မေ ထွေးအား သေချာစွာ ကြည့် လေ၏။

“အေးကွာ.... လန်ဒန်က ပြန်လာကတဲက ခုမှ တွေ့ရ တော့တယ်၊ သူလား မင်းနဲ့ စေ့စပ်ထားတယ်ဆိုတာ....”

“အေး.... ဟုတ်တယ်”

“ဘယ်သူတဲ့.. မခင်မေထွေး မခင်မေထွေး .... သတင်းစာထဲ မှာပါတာ.... မနဲ မှတ်ထားရ တယ်။ ဟား ....ဟား ... ဒါဖြင့် မင်္ဂလာဆောင်ကျရင် လက်ဖွဲ့ဘို့ ရှာထားမှဘဲ”

ဝမ်းသာအားရ ပြောနေ သော ကိုမြင့်သန်း၏ စကား ကြောင့်.... ခင်မေထွေး ရှက် သွေးဝင်မိလေ၏။

“ကဲ.... ထိုင်ကြပါအုံး၊ ကြူကြူရေး.... ကော်ဖီဖျော်ခဲ့ ပါကွယ်....”

ထွေရာလေးပါးပြောဆိုနေ

ခဲ့ကြရာမှ အထွေး၏ ကိစ္စ အတွက် စကား စ၊ကြလေသည်။

“အော်.... ဆွဲတာပေါ့.... ၂-ရက် ၃-ရက်နဲ့ ပြီးပါ တယ်၊ တနေ့ကို တနာရီလောက် လာပါလား .... ဆွဲပေးပါ့မယ် လာနိုင်တယ် မဟုတ်လား....”

“ဟုတ်ကဲ့- လာနိုင်ပါတယ် ရှင်....”

“ဒါဖြင့် ပီးတာဘဲ၊ အော် ဒါထက် ခင်ဗျား စန္ဒယားတီး တတ်တယ် မဟုတ်လား လုပ် စမ်းပါဗျာ.... အပျင်းပြေ....”

ကိုမြင့်သန်းသည် ရွှင်ပြုံးစွာ တောင်းပန်လေသည်။ ခင်မေထွေးသည် ရုတ်တရက် လန့်သွားကာ.... “အထွေး.... သိပ်မတတ်ပါဘူး...” ဟု ငြင်းလေ၏။

“အိုဗျာ....လုပ်စမ်းပါဗျ၊ လူသာ အခုမှ တွေ့ဘူးရပေမဲ့ ခင်ဗျားရဲ့ သတင်းတွေကတော့ တက္ကသိုလ် တဝိုက်မှာ တော်တော် ကလေး ပျံ့နေတာဘဲ၊

ဒီက ကြူကြူက အခုမှ သင်တုံးရှိသေးတယ်.... သိပ်မတတ် ရှာသေးဘူး၊ ကျွန်တော်လဲ ဝါသနာတော့ ပါပါရဲ့.... သီချင်းလောက်ဘဲ ဆိုတတ်တယ်၊ အတီးတော့ ဘာမှ မရဘူး.... လုပ်ပါဗျာ....စန္ဒယားလဲ ရှိပါတယ်....”

“ကဲ...ကဲ.... တီးပြလိုက်ပါအထွေးရာ၊ သူက ပန်းချီနဲ့ နာမည်ယူတော့... အထွေးကလဲ ဂီတပညာနဲ့ ကြွားလိုက်တာပေါ့....ဟဲ....ဟဲ....ဟဲ....”

ဒေါက်တာ ဝင်းမောင်က ရီရီမောမော တိုက်တွန်းပြန်သည်။ ကိုမြင့်သန်း ကလည်း ဒီလိုပေါ့ဗျာ၊ တတ်တဲ့ ပညာမနေသာပေါ့-ဟု တောင်းပန်နေရကား .... ခင်မေထွေးမှာ မတတ်သာတော့ဘဲ.... စန္ဒယား ရှိရာသို့ ထွက်လာရတော့သည်။

ချစ်တေးချီချီ

စန္ဒယားအဖုံးသည် ပွင့်လာ
ကာ ဖြူဖွေးသော စန္ဒယား
ခလုတ်များပေါ်တွင် ခင်မေ
ထွေး၏ နုထွေးသော လက်
ချောင်းကလေးများသည် လှုပ်
ရှားစပြုလာ၏။

“အော်.... ကြူကြူရေ....
လာပါကွ.... ဒီမှာ တီးကွက်
ကလေး .... ဘာလေး အတုခိုး
ရအောင်....”

စန္ဒယားသံအကြားမှ ထွက်
ပေါ်လာသော ကိုမြင့်သန်း၏
အသံနှင့် မရှေးမနှောင်းပင်....
“ဟုတ်ကဲ့-လာပါပြီ ကိုလေး”
ဟူသော ကြူကြူ၏ အသံ
ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

“ကဲ-အခု ကြူကြူ တက်
နေတဲ့ သီချင်းကို တီးပြပါ နော်
ကျွန်တော်ဆိုပါ့မယ်....”

“ကြူကြူက ဘာသီချင်း
တက်နေလို့လဲ....”

“ကျွန်မ အခု ပတ်ပျိုးထဲက
တက်နေတယ် ဟို‘ဖြေလျှော့ခွေ’
ဆိုတာ ရတယ်မဟုတ်လား။”

ကြူကြူ သည် ရိုသေ စွာ
မေးရင်းက နံဘေးဘက်တွင် ဝင်
၍ ထိုင်လိုက်လေသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ရပါတယ်၊ ကဲ
ဆရာ ဆိုပေတော့....”

အထွေးသည် စန္ဒယားကို
တီးစပြုလေသည်။

“ဖြေလျှော့ခွေ
ရိုကေ ရိုရှင် ထားသပ
လေ....

မုနိစိန္တေ ....
ပရမေကိုယ်တော်ဖျား
ငယ့်လေး ....”

အောင်မြင် ခန့်ညားသော
ကိုမြင့်သန်း၏ အသံသည် စန္ဒ
ယားသံနှင့် ရောပြွမ်းကာ တ
ခန်းလုံးကို ဟိန်းစေလေသည်။
တီးကွက် အပြည့်ဖြင့် ကျင်
လည်စွာ တီးနေသည့် စန္ဒ
ယားသံမှာ နားထောင်၍ မငြီး

နိုင်ခဲ့။ ပတ်ပျိုး တပုဒ်လုံးမှာ
 လွမ်းဆွတ်ကြေကွဲဘွယ်ရာ စ
 ကားလုံးများဖြင့် ပြည့်နှက်နေ
 သည့်ပြင် ဆိုနေသူ မှာလည်း
 ကရုဏာ သံ ပါနေရကား ...
 ကြားရသူတို့မှာ ပြီးဆုံးသည်ကို
 ပင် သတိမထားမိတော့ချေ။

သုံးဘုံတိုက်ပြင်၊
 ယမိုက်လျှင် ရောင်ရှိန်
 ဝေသည့်၊
 စိန္တေယျာဖျား။
 ယိမ်းလဲ့ မကြုံ
 စိမ်းမဲ့ပုံ သူပေါ်ပေါ့
 အမှုတော် ဟန်ပန် ရ
 အောင်
 မိုင်းမပါလား။ ။

သဖြန်ဖြင့်အဆုံးသတ်လိုက်
 လေသည်။

“အင်း ...ကောင်းပါပေရဲ့
 ဗျား ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တော့ မ
 ကြိုက်ဘူး ...”

ဒေါက်တာ ဝင်းမောင်က

ရင်းနှီးသူချင်းပီပီ ချီးမွမ်း
 သလိုလိုနှင့် နှက်လိုက်၏။

“အို...ဒါကတော့ ခင်ဗျား မှ
 ဝါသနာ မပါဘဲကိုး ကျွန်
 တော်တို့ အဘို့မှာတော့ တကဲ့
 ကို ကြည်နူး တာဘဲ။ ကဲ ကြူ
 ကြူ မကျင်လည်သေးတဲ့ အ
 ပိုဒ်ကို ပြန်ပြခိုင်းလေ၊ နေပါအုံး
 ဟိုနေရာ ဘာတဲ့ ချစ်သူ၊ ငယ်
 သူကား၊ ဝေးပါပေါ့ဘုရား ....
 ထွေပြား သစ္စာဆိုသူ၊ မေတ္တာ
 ညိုမှု၊ ညီးပြီ ထင့်လေး .... သွေ
 ရှားပြစ်ခွာ သစ္စာဆိုသူ ရှိပြီထင့်
 လေး .... ဆိုတာမှာ ကြူကြူ
 တီးတာထက် အကွက် စိပ်
 တယ်၊ ပြန်လုပ်စမ်းပါအုံး ....”

ဝါသနာ ပါသူတို့ အဘို့
 တွင် ပျော်ရွှင်ကြည်နူးနေကြသ
 လောက် ဝါသနာ မပါ သူ
 ဒေါက်တာဝင်းမောင်မှာ ပျင်း
 လာတော့သည်။ တဖြည်းဖြည်း
 လက်ရဲ့လာသော ခင်မေထွေး

သည်ပင် ကိုယ့် အဆိုနှင့် ကိုယ့် အတီး ဖြစ်လာ၏။

“ဟေး ဘိုးဝင်းမောင် မင်း တကယ် ကံကောင်းတဲ့ အကောင်ဘဲ၊ မင်းမခင်မေထွေးနဲ့ ရတာ ကော်တာဘဲကွာ ဘာ ဖြစ်လို့ သူ့ကို စောစောကတဲ က ငါနဲ့ မိတ်ဆက်မပေး သလဲ၊ စောစောက သိရင် ဘယ် လောက် ကောင်းလိမ့်မလဲ အသံ ကလဲ တကယ်ရှား ဓာတ်ပြား သွင်းပါလားဟင်၊ ကိုယ့်အတီး နဲ့ကိုယ့်အဆိုဖြစ်ဖြစ်၊ ခင်ဗျား အတီးနဲ့ ကျွန်တော့အဆိုဖြစ် ဖြစ် “ဟင် ဓာတ်ပြားသွင်း မလား လုပ်ပါ၊ ဓာတ်ပြား ကုမ္ပဏီမှာ ကျွန်တော့ အသိတွေရှိ ပါတယ်....”

ကိုမြင့်သန်း၏ စိတ်ရော ကိုယ်ပါ ချီးမွမ်းသံတို့လည်း ဆူညံခဲ့၏။

“ကဲ ပြန်ကြစို့ တော်ရော ပေါ့ နောက်မှ တယောက်ထဲ

လာတာပေါ့” ဟုညနေစောင်း ခဲ့၍ ကိုဝင်းမောင်က လော တော့မှ ခင်မေထွေးလည်း ထလေတော့သည်။ အပြန်တွင် ခင်မေထွေး၏ လက်ကိုကိုင်ကာ ကြူကြူက အမရင်းပမာ လိုက် ပို့ရှာ၏။

“မမထွေး နောက်ကိုလဲ လာအုံးနော်....”

ထိုနေ့မှစ၍ တရက်ခြား နှစ် ရက်ခြား စသည်ဖြင့် ခင်မေ ထွေး ရောက်လာတတ်လေ သည်။ တနာရီ ကျော်ကျော်မျှ ပုံတူရေးဆွဲ၍ ကျန်သည့်အချိန် များတွင်ကား စန္ဒယားတီး သီချင်းဆိုကြခြင်း ဖြင့်သာ ကုန် လွန်စေခဲ့လေသည်။

“လာပါဗျာ နေ့တိုင်းလဲ အားရင်လာပါနော်၊ ကျွန် တော်တို့တော့ ခင်ဗျားကို သိပ် ခင်နေကြဘီ၊ ကြူကြူကဖြင့် ခင်ဗျားအကြောင်းကို ခဏ ခဏ ပြောရှာတယ်” စသော စ

ကားတို့သည် ခင်မေထွေး၏အပေါ်တွင် ထားရှိသည့် ကိုမြင့်သန်းနှင့် ကြူကြူတို့၏ မေတ္တာဓာတ်ကို ဖော်ထုတ်ရာ ပြယုဂ်များဖြစ်ခဲ့လေပြီ။

“အကိုလေး ....”

“ဘာတုံး ကြူကြူရဲ့။”

“မမထွေးဟာ ရုပ်ချောသလောက် သဘောကောင်းတယ်နော်....”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ကြူကြူရဲ့....”

“ဘာဖြစ်လို့ရယ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး ကြူကြူလေ သူ့ကို မြင်မြင်ချင်း အမရင်းလိုဘဲ ခင်မင်မိတယ်။ ငါ့အမ အရင်းဖြစ်ရင် ကောင်းမှာဘဲလို့ တောင်တွေးပြီး ဖြစ်ပါစေတော့လို့ ဆုတောင်းမိတယ်”

ကိုမြင့်သန်းကား ပြုံးရင်းငေးနေ၏။ ခင်မေထွေး၏ ဝင်းပသော သဏ္ဍာန်သည် မျက်လုံးထဲ၌ ရစ်ဝဲ၍ လာ၏။

“ကြူကြူသာ မဟုတ်ဘူး ကိုလေးလဲ သူ့ရောက်လာတဲ့ နေ့ကစပြီး သူ့မျက်နှာကလေးကိုသာ အမြဲတန်း မြင်ယောင်နေမိတယ်။ သူမလာတဲ့ နေ့ကျရင် ကိုလေးရင်ထဲမှာ ဘာဖြစ်မှန်းလဲ မသိဘူး ဟာတာတာနဲ့....”

ကိုမြင့်သန်း၏ အသံ နှလုံးကြားမှ ထွက်ပေါ်လာသော စကားများသည် နှုတ်ဖျားသို့ မရောက်မီ လည်ချောင်းထဲတွင် တစ်ဆို ပျောက်ကွယ်သွားသဖြင့် အပြင်သို့ ထွက်မလာဘဲ သက်ပြင်း ချသံ သာလျှင် လျှံထွက်၍လာ၏။ ပြင်းထန်သော သက်ပြင်းချသံကြောင့် ကြူကြူသည် လန့်၍ သွားလေ၏။

“ဒါပေမဲ့လေ ကြူကြူကတော့ ကိုလေးနဲ့ နေရတာကို ဘယ်တော့မှ မပျင်းဘူး၊ ကိုလေးလဲ ကြူကြူနဲ့ နေရတာ

စိတ်ချမ်းသာတယ်လို့ ထင်တယ်....”

ကြူကြူ ဘာကိုဆိုလိုသည်ဟု ကိုမြင့်သန်းမစဉ်းစား တတ်ခဲ့။

ကြူကြူကား စကားနဲ့သူတယောက် ဖြစ်လေသည်။ စာဘတ်ခြင်း စန္ဒယားတီးခြင်း အိမ်ထောင်မှု ထိန်းသိမ်းခြင်း တို့သည် ကြူကြူ၏နေ့စဉ်ဝတ္တရားများဖြစ်၏။ တခါတရံ ကိုမြင့်သန်းက ကိစ္စရှိ၍ ခေါ်မှ မိမိအခန်းမှ ထွက်လာကာ လျင်မြန် ဖြတ်လတ်စွာ ကိုမြင့်သန်းခိုင်းသမျှကို လိုက်နာ ကြေပြန်စွာ ဆောင်ရွက်တတ်လေသည်။

“ဟုတ်တယ်- ဟုတ်တယ်ကိုလေး အဘို့မှာ ကြူကြူလောက် ချစ်တဲ့သူမရှိသေးဘူး”

ကိုမြင့် သန်းသည် လေးလေးကြီး ပြောလိုက်၏။ သို့သော် ခင်မေထွေး၏ ရူပါရုံ

ကား ဖျောက်ဖျက်၍ မရနိုင်ရှာ....

အမှားအမှန်၊ ထိုနှစ်တန်ကို။

ဝေဘန် ပိုင်းခြား၊ သိတတ်ငြားလော့။

စိတ်ထားဖြူစင်ကြည်လင်နှလုံး၊

ရွှင်ချိုပြုံးကာ၊နေအပ်စွာတည့်။

ပူဗျာပါစွဲ မျက်လုံးထဲတွင်

ပုလဲငွေဥ၊ မျက်ရည်စုတို့၊

ကျလု နီးမျှ၊ ဆွေးခဲ့ရလည်း

သောကမထား၊တရားသံဝေ၊

စိတ်ကိုဖြေခဲ့။ ။

ကိုမြင့် သန်းသည် ဖောင်တိန်ကို ဘေးသို့ ချလိုက်ပြီး....

“ဒီမှာ အထွေးခဏ” ဟုခေါ်လေ၏။

“ဘတ်ကြည့်စမ်းပါအုံး”

ကိုမြင့်သန်း၏ တောက်ပြောင် စူးယှသော မျက်လုံး ဒါဏ်ကို ခင်မေထွေးမှာ မခံနိုင်သဖြင့် ကဗျာကို ဖတ်ပြီး ခေါင်းငုံ့နေ၏။

“နောက်လာမဲ့ ပန်းချီမြင့်သန်းရဲ့ ပုံတွေဟာ အထွေးရဲ့ ပုံတွေချည်းဘဲ ဖြစ်တော့မယ်....”

“ဟင်-အထွေးထက် လှတဲ့ သူတွေ ရှိသားနဲ့ဟာ....”

ခင်မေထွေးသည် အထိတ်တလန့် ဖြေလေ၏။ ယခုလက်ရှိ လက်စွဲတော် ကြူကြူပင်.... မိမိထက် လွန်စွာ လှပသူ တယောက်ဟု တွေးထင်မိသည့်အတိုင်း ဖြေခြင်း ဖြစ်၏။ ဤအချိန်အထိ ပန်းချီ မြင့်သန်း၏ အရုပ်ကားတိုင်းတွင် ကြူကြူပါဝင်နေသည် မဟုတ် ပါလော။ ကိုမြင့်သန်းနှင့် တွေ့ဆုံရန် လာသူတိုင်း အံ့အားသင့်

ကာ ငေး၍ ကြည့်မိသည့် အထိ လှပပေသည်ဟု ကျော်ကြား သူတယောက်ကို လက်ကိုင်ထားသူက မိမိအား ဤကဲ့သို့ ပြောနေသည်မှာ ပြောင်လှောင်ခြင်း ပေလောဟု တွေး တောမိပြန်သည်။

“ဒါလဲ ဟုတ်ပါတယ် ဒါပေမဲ့ ဒီမှာကြည့်ပါအုံး ....”

ကိုမြင့်သန်းသည် ဖောင်တိန်ကို ကောက်၍ကိုင်ကာရေး ပြန်လေသည်။

သူငါဆိုလှစ်၊ထိုအချစ်ကား၊

အစစ် မှန်စွာ၊ ဘယ်သောအခါမှ၊

ချမ်းသာ သုခ၊ မကြုံရတည့်၊

လောက တံထွာ၊မနေသာ၍၊

ငါ့မှာချစ်ပွဲ၊ ဝင်ကာနွဲ့မိ၊

ဖြေလဲမပြေ၊ဆွေးစိတ်
ဝေခဲ။

မျက်ရည် စက်လက်၊
ဝမ်းနည်းလျက်သာ၊

သို့ဖြစ်ပါလည်း၊ ဝါ
သနာကြောင့်၊

ကိုင်ကာစုတ်တံ၊ ရေး
မည့်ကြိတိုင်း၊

ထက်ယံနတ်ရွာ၊ ဘုံ
ကလာသော။

သူဇာ နတ်နွယ်၊ လှ
မျိုးကြွယ်၏၊

တင့် တယ် လှ စွာ၊
သဏ္ဍာန်သာလျှင်၊

ဘယ်ခါမပျက်၊ ပေါ်
ကာထွက်ခဲ့။ ။

ဆိပ်ငြိမ်လျက် ရှိသော နေ့
လည်ချိန်ဖြစ်ခဲ့၏။ ဆိပ်ငြိမ်သည့်
ဤအချိန်ဝယ် စကားသံ ကင်း
မဲ့သော အခန်းတွင်၌ကား စက္ကူ
ပေါ်တွင် ရေးခြစ်နေ သည့်
နစ် သွား၏ အသံ သာ
ထွက်ပေါ်လျက်ရှိ၏။ ထိုအခိုက်

ပြုတင်းပေါက်မှ တိုးဝင်လာ
သော လေရူးတို့ကြောင့် ခင်
မေထွေး၏ နဖူးရှိဆံယဉ်တို့လှုပ်
ရှားလျက်ရှိ၏။

“ကဲ- ရော့လေ ဘတ်စမ်း
ပါအုံး ....”

ကိုမြင့်သန်းသည် ဖောင်
တိန်ကို ဒေါက်ကနဲမည်အောင်
ချလိုက်ခါ သက်ပြင်းတချက်ချ
လိုက်၏။ ကဗျာကို ဘတ်ရင်း
ခင်မေထွေးသည် လက်တွေ့တုံ
ရင်တွေခုံလာ၏။ ချက်ခြင်းပင်
နှစ်ယောက်ထဲ ရှိနေသည်ကို
သတိပြုမိကာ ရှက်သွေးတွေ
ဖြာလာ၏။ ဖြူဝင်းသော မျက်
နှာကလေးမှာ ပန်းနုရောင်
သန်း၍ လာတော့၏။ အခြား
သူတယောက်ကသာ ဤလို က
ဗျာမျိုးကို လာပေးပါက ခင်
မေထွေးသည် ထိုသူအား ထု
ထောင်း ကုတ်ဖဲ့ကာ စာရွက်
ကိုလည်း ဆုတ်ခြေပြီး တွေ့က
ရာ ပြောပစ်မည်လား မလွဲချေ။

သို့ရာတွင် ယခုမှာမူ ခင်မေ ထွေးက ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ ဆိတ်ဆိတ်သာ နေမိလေသည်။

“အဟုတ် ကိုဘဲ ခင်ဗျား ဟာ ဟိုနတ်ဘုံ ခြောက်ထပ်က ဘုံကြီးပြတ်ပြီး ကျလာတဲ့ နတ်မိမယ် ကလေးဘဲ။ သူဇာ အနွယ်ဝင်ကလေးမို့ ကျွန်တော် တို့လို လူတွေနဲ့ မအပ်စပ်ဘူး မနီးစပ်နိုင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ကျေနပ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ မိန်းမတွေ အများကြီးနဲ့ ဆက်ဆံ ဘူးခဲ့တယ်။ မိန်းမတွေကို မိတ်ဆွေ ဖွဲ့ဘူးခဲ့တယ်။ ဘယ် မိန်းမမှ ကျွန်တော့စိတ်ကို ကြာရှည် ကြည်နူးအောင် မတတ်နိုင်ကြဘူး။ ဘယ်တော့မှ ကောင်းကျိုး မပေးတာတွေမို့ တော်တော်ဘဲ စိတ်နာနေမိတယ်။ ဒီအတွင်း အထွေးနဲ့လာတွေ့ရတယ်။ အထွေးအပေါ်ကို နဲနဲကလေး မှ မမုန်းတဲ့အပြင် အကြင်နာတွေ

ပိုခဲ့တယ်။ ကျောင်းနေဘက်ရဲ့ ဇနီး လောင်းဆိုပြီး ဘယ်လို ဘဲစိတ်ကို ဖြေခဲ့ပေမဲ့ မပြေနိုင်ခဲ့ဘူး။ မလန့်ပါနဲ့ ဗျာ....။ ကျွန်တော် ဘာမှ မလုပ်ပါဘူး။”

“ကျွန်တော် ချစ်မိတာ ဟာ အထွေး လှလို့ အသံကောင်းလို့ မဟုတ်ဘူး။ အသဲနှလုံးထဲက ခွဲထွက် လာတဲ့ ကျွန်တော့ အချစ်ဟာ အရေပြား နှုတ်ခမ်းများ ပေါ်မှာ တည်နေတာ မဟုတ်ဘူး။ အထွေးရဲ့ စိတ်ထားတွေ ကို နှစ်သက်တယ်။ ဂုဏ်သရေ ကို လေးစားတယ်။ ဒါ့ကြောင့် ကျွန်တော်ဘယ်လိုဘဲ ဆွေးရ၊ ဆွေးရ၊ ဆွေးနေမယ်။ မကြောက်ပါနဲ့ဗျာ ကျွန်တော် သစ္စာရှိပါတယ်။ ဒီအစား အခုက စရေးတဲ့ပုံတွေမှာ အထွေးရဲ့ပုံတွေကိုသာ ဆွဲပါရစေနော်....ခွင့်ပြုပါနော်....”

“အဲဒါဘဲ ကျွန်တော့မှာ

ပြေစရာ ရှိတော့တယ်။ ရောဟနီ နတ်သမီးကို ချစ်မိကြတဲ့ သိကြားမင်းနဲ့ တကွ နတ်သားလေးဦးဟာ နတ်သမီးကို ချစ်မိလို့ ခံစားရတဲ့ ဒုက္ခကို ဘယ်လိုဥပမာနဲ့ နှိုင်းယှဉ်လို့မှ မရရှာကြဘူး။ ကိမ္မူရ နတ်မင်းကြီးရဲ့သမီး သူရိယဝစ္ဆံသာနတ်သမီးကို ချစ်မိတဲ့ ပဉ္စသီခနတ်စောင်းသမားဟားလဲ အဲဒီ ချစ်ဒုက္ခအတွက် ဘယ်လို စောင်းချင်းတွေ ဖွဲ့လို့မှ အချစ်ရဲ့ ပမာဏကို ထင်ထင်ရှားရှား မသိသလို၊ ကျွန်တော်လဲ ကျွန်တော့ရင်ထဲမှာ ဖြစ်နေတာတွေကို အထွေးနားလည်အောင် ရှင်းမပြတတ်တော့ဘူး ....”

ရင်ထဲ ဝမ်းထဲကသာမက၊ ရိုးတွင်းချဉ်ဆီကထွက်လာဟန်တူသော စကားသံများ ဖြစ်လေသည်။ စိတ်ထဲတွင် ရှိသမျှကို တကြိမ်တည်းနှင့် အံထုတ် နေ၏။ သူ၏တောက်ပြောင်သည့် မျက်

လုံးတွင် မျက်ရည်တွေ ပိုင်းနေ၏။ ခင်မေထွေးကား ဘာမျှပြန်မပြောချေ။ ပုလဲဥပမာ ကြည်လင်သော မျက်ရေများသည် ပါးပြင်တလျှောက်စီးလာလျက် ရှိ၏။

“ကဲ....နှင့်တယ်လဲမထင်ပါနဲ့.-ပြန်ပါတော့ဗျာ- နော်နောက်ကို တယောက်ထဲ မလာရင် ကောင်းမယ်“ဟု ချေငံစွာ ငိုသံပါဖြင့် ပြောပြီးမှ တဖန် “အို၊ နေပါအုံးလေ နောက်ကို တယောက်ထဲလဲ လာတာပေါ့နော် လာသာ လာပါ။ အင်း၊ ကျွန်တော်တော့ သူယောင်မနဲ့ တွေ့ခဲ့တဲ့ ဆင်ဖြူရှင်မင်းလိုဖြစ်နေပြီ-ဟင်း ....”

ဆံပင်စုတ်ဖွား ဖြစ်နေသော ဦးခေါင်းကို လေးဆေးစွာ ရမ်းရင်း ကုလားထိုင်ပေါ်သို့ ကြိုးပြတ်သွားသည့် အရုပ်ပမာ လဲမတတ်ထိုင်ချလိုက်၏။ ထိုနေ့မှ စ၍ ခင်မေထွေးကား-ပေါ်မလာ

တော့ချေ။ ခင်မေထွေးသည် ကို မြင့်သန်းအဘို့တွင် အမှန်ပင် ထက်ရပ်နတ်ရွာက ကျလာသည့် သူဇာနတ်နွယ်ကလေးသဘွယ် ဖြစ်တော့သည်။

ချစ်သံသယ

ရွက်သစ် ပြောင်းသည့် တ ပေါင်းလမှသည် တံခူးကဆုံန ယုန်နွေ့လေးလကုန်ကြူးကာ- ဝါဆိုဦးသို့ ကူးခဲ့ရာ၌ ဝါခေါင် တော်သလင်းသို့ပင် တိုင်ခဲ့ပြီ။

ကိုမြင့်သန်းကား- ခင်မေ ထွေး၏ ပုံများကိုသာ ဆွဲလျက် ရှိလေ၏။

“ကြိုက်မိသူမှာ”... “မဖြေ တဲ့တတ်ပြီ...” စသော အလွမ်း ကဗျာစာအုပ်တို့မှာ ခင်မေထွေး ၏ ရုပ်ပုံများနှင့်တကွပေါ်ထွက် ခဲ့၏။ ချစ်နှောင်အိမ်ထောင်ချိုင့် တွင်မှ မလွတ်ကင်းနိုင်ကြသေး သည့် လူငယ်ပိုင်းကရောလူကြီး

ပိုင်းကပါ လက်ဖျားခါလောက် အောင် ကောင်းလှသဖြင့် တိုး တက်နေသည့် နာမည်မှာ အ တိုင်းထက်အလွန် ကျော်ကြား လာ၏။ ကိုမြင့်သန်းဖောက်သည် တို့ကား အပြောင်းအလဲ မြန်လှ သည့် ကိုမြင့်သန်း၏ လက်ရာကို အံ့အားသင့်မိကြသည်။ ယခင် ကပုံများတွင် ပါဝင်သောကြူ ကြူကဲ့သို့ပင်လှပသော်လည်း ဝမ်းနည်း ရောင်သန်းနေသည့် အမူအရာရှင်ကလေးအားသိလို လာကြ၏။

“ပန်းချီဆရာမြင့်သန်းတို့က တော့ မဒီတယောက်တိုးရင် ပုံ တမျိုးပြောင်းသွားဒါဘဲဟေ့” စသော စကားသံများပင် မြို့ထဲ တွင် ပျံ့နှံ့ခဲ့၏။

ထိုစကား မှန်လှပေသည်။ စင်စစ်မှာကိုမြင့်သန်းသည် ငယ် စဉ်ကပင် မိန်းမ မိတ်ဆွေပေါ များခဲ့၏။ အာဝဇ္ဇာန်းရွှင်ခြင်း၊ စိတ်သဘောထားနူးညံ့သိမ်မွေ့

ခြင်း၊ အမြဲတန်းကြည်လင်ပြုံး
 ရှင်လျက် ရှိခြင်းတို့ကြောင့်တွေ့
 မြင်သမျှကျား၊မမရွေးခင်မင်ကြ
 ၏။သူ၏ နုနယ်သောစိတ်၊အား
 နာတတ်သောစိတ်-လိုက်လျော
 တွယ်တာတတ်သော စိတ်များ
 ကြောင့်၊ မကြာမကြာ- ထိုအ
 ပေါင်းအသင်းထဲမှာတွင် သဒ္ဓါ
 လွန်၍ ဘယာကျွံခဲ့၏။ ကိလေ
 သာချစ်နှင့် ရိုးရိုးခင်မင်စိတ်များ
 ၏တိုက်ပွဲတို့သည် သူ၏ရင်တွင်း
 ၌ မကြာမကြာ စစ်တလင်းဖွင့်ခဲ့
 ၏။ မိန်းမမှုကြောင့် အကြီးအ
 ကျယ် စိတ်ညစ်ခါ ဆယ်တန်း
 စာမေးပွဲတွင်လည်း ကျရုံးခဲ့
 ဘူး၏။ တယောက်ဆိုးရုံနှင့် တ
 မျိုးလုံးကို မာန်သုံးရန် မသင့်ဟု
 ယူဆကာ ဤတယောက်မူ...
 တော်ပေလိမ့်မည်ဟု အခြား တ
 ယောက်နှင့် အရောတဝင်နေပြန်
 ၏။ လန်ဒန်သို့ ပန်းချီ ပညာ
 သင်သွားခဲ့ပြီး ပြန်လာ၍အလုပ်
 လုပ်သည် အထိ နေရာ တကာ

မိန်းမများသည် အရိပ်ပမာ
 ပါနေကြ၏။

အမှန်အားဖြင့်ဆိုသော် ဤ
 သို့ အလွန်အမင်း စိတ်ညစ်ရ
 ခြင်း အကြောင်းရင်းမှာ အ
 လွန်တရာ ပျော်ခဲ့ခြင်း ပျော်လို
 ခြင်းတို့ကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။
 ပင်ကိုယ်က “မလျော့ မတင်း
 စောင်းကြိုးညှင်း၊ တံငါလုလင်
 များကြိုးငင်”ဆိုသကဲ့သို့ မပို
 လွန်း မလျော့လွန်း သာမန်မျှ
 လောက်သော အချစ် စိတ်မျိုး
 ဖြင့်သာ ခင်မင်ခဲ့ပါလျှင် ထိုမျှ
 သောကက ဖိစီး၊ ပူမီး ဖြာဝေ၊
 အဆွေးတွေပွေစရာအကြောင်း
 မရှိနိုင်ပေ။ မကြာကလေးခင်က
 မှ “မိန်းမဟူသမျှ ကောင်းကျိုး
 မပေးကြပါတကား”ဟု ပူ
 လောင်သည့် အသံဆိုင်နှင့် တ
 ကွ နောင်တ၊တရား ဝင်ခဲ့ကာ
 ကြုံကြုံမှ တပါး မည်သည့်
 မိန်းမနှင့်မှ အပေါင်းအသင်းမ
 လုပ်တော့ဘဲ အေးဆေးစွာနေ

ခဲ့စဉ်တွင် ခင်မေထွေးနှင့် တွေ့
 ရှိ အနာဟောင်းကြွကာ မိမိ
 စိတ်ကို မထိန်းသိမ်းနိုင်ဖြစ်ခဲ့၏။
 ကိုမြင့်သန်း၏ ပူလောင်နေ
 သော အသဲနှလုံး၌ ကျရောက်
 လျက်ရှိသည့် ခင်မေထွေးအား
 စွဲလန်းမှု ချိတ်ခဲကလေးကား
 ဘယ်နည်းနှင့်မှ ခွာ၍မရတော့
 ပြီ။ သို့ဖြစ်လေရာ ကိုမြင့်သန်း
 အချစ်မီး အလောင်ခံရသည်မှာ
 ဤ အကြိမ်သာ မဟုတ်ချေ။ ဤ
 သို့ဖြစ်လေတိုင်းလည်း သူ၏ အ
 ရုပ်ကားများသည် ပြောင်းလဲခဲ့
 ၏။

“ဟိုတုံးက ကြူကြူလေး
 ဘယ်လိုများ နေရှာပါလိမ့် အ
 ခု ငနဲမကလဲ အနိပ် ထဲကဘဲ။
 တယ်ပေါတဲပန်းချီဆရာကိုး-”

မြို့သူ မြို့သား တို့ကား သူ
 တို့စိတ်၌ ထင်ရာကို ပြောနေ
 ကြခိုက် သူများထက် ထိုအ
 ပြောင်းအလွဲကို သတိထားမိကာ
 ဒေါပွနေသူကား ဒေါက်တာ

ဝင်းမောင်ပင် ဖြစ်တော့၏။ သို့
 ကြောင့်ပင် သည်းမခံနိုင်တော့
 သည့် တနေ့တွင်....ခင်မေထွေး
 ရှိရာသို့ ထွက်လာမိတော့သည်။

× × ×

ခမ်းတွင်းရိပ်သာ မယ်
 အိပ်ရာ....
 နေလဲစိတ်မှာညစ်တော့
 သာ....
 ထွက်ခွာသွားလဲ မပျော်
 ပါဘဲ....
 သီးခြားစိတ်ဝယ်၊ တိတ်
 တိတ်ကယ်....
 နေလဲခြားနှယ်၊ ချာ
 ချာလည်....
 အုပ်တွေသောသော၊
 တော်ချင်းနှော....
 နီးနှော ပြောဟော
 ဖြေ....
 အလွမ်းငယ်ပူသည်း
 အူချာကလေ....

သဲထဲမှာဆူ၊ ပူပင် ပူ
 ချည့်လေး ....
 တသောင်း မြေပြင်စိုး
 သည့်ရှင်....
 ယဉ်နွဲ့နွဲ့လေး ....
 အရူးလိုပင် မယ့်စိတ်
 မှာထင်....
 မြင်ပါလဲ့လဲ့လေး ....
 ကြည်လင် သာယာစွာ
 ထွက်ပေါ်လျက်ရှိသော စန္ဒ
 ယား သံမှာ ခါတိုင်းလိုပင်
 ခင်မေထွေးတို့ အိမ်ဆီသို့ ဝင်
 လာသည့် ဒေါက်တာ ဝင်း
 မောင်အား ဆီးကြို နှုတ်ဆက်
 ကြလေသည်။

“အင်း ....မင်းတို့ မိန်းမတွေ
 ဟာ ဒီလို အတီးအမှုတ် အနု
 အယဉ်တွေနဲ့ ပျော်ဘို့လောက်
 သာ တတ်တာဘဲ၊ စန္ဒယားခုံ
 နဘေးမှာ ဟိုအကောင်နဲ့ ဘယ်
 နှစ်ခါ ပလူးပြီးခဲ့ ကြပြီလဲမှ
 မသိဘဲ.... ဟင်း ....”

ဒေါက်တာ ဝင်းမောင်သည်
 တဘက်သတ် ဒေါပွနေ၏။
 စကား ယွင်းတော်မူခဲ့
 လေ....
 သနား ကင်းတော်မူခဲ့
 လေ....
 မိန့်တော်သာ မူလေမြဲ-
 သွေတည့် သွေလှန်
 ဘဲ....

ကြင်နာသာ ကဲပါလို့၊
 ဆွဲရစ်ခွေလေလေတည့်
 မှ ဆွဲရစ်ခွေ....

“အထွေး၊အထွေး .... ဒီမှာ
 ကြည့်ပါအုံး ....”

ကိုဝင်းမောင်သည် လက်
 ထဲမှ အရုပ်ကား အချို့ကို စန္ဒ
 ယား ခုံနံဘေးသို့ ပစ်ချလိုက်ခါ
 ကုလားထိုင် တခုတွင် ဝင်၍
 ထိုင်လေ၏။

“ဘာများလဲ.... ကိုကိုဝင်း
 ရဲ့ လန့်လိုက်တာ....”

ခင်မေထွေးသည် စန္ဒယား

တီးနေရာမှ ကဗျာဆရာထကာ အရပ်ကားများကို ကောက်ယူ၍ ကြည့်လေသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ - ကိုကို ဝင်းရဲ့”

ဒေါက်တာဝင်းမောင်ကား တော်တော်နှင့် စကားမပြန် သေး၊ အတော်ကြာတော့မှ “ဒါကို အထွေး ကျေနပ်နေ တယ်ပေါ့လေ....” ဟု အားယူ ၍ထွက်လာဟန်တူသော စကား သံဖြင့် မေးလေသည်။

“ဘာလဲ ကိုကိုဝင်းရဲ့ အ ထွေးရဲ့ ရုပ်ပုံတွေ အတွက် လား ....”

“ဟုတ်တယ် အခုတလော မြင့်သန်းရဲ့ အရပ်ကားတွေ မှာ အထွေးရဲ့ ပုံတွေချည်းဘဲ မဟုတ်လား....”

“ဟင်....သူ့ဖာသာသူ ဆွဲ တာ အထွေး ....ဘယ်တတ်နိုင် ပါ့မလဲ....”

အထွေးသည် အေးဆေး စွာပင် ဖြေခဲ့၏။

“ဘာ- သူ့ဖာသာသူ ဆွဲ တာ အထွေး အလို တူတယ် ပေါ့လေ၊ ဒီလိုဆိုတော့ အထွေး ဟာ ပုံတူအဆွဲခံတဲ့ မိန်းမ စားထဲက ဖြစ်မနေဘူးလား.... အခုမြို့ထဲမှာ ဘာတွေပြောနေ ကြတယ်မှတ်သလဲ....”

“ဒါဟာ အထွေးရဲ့ ပုံ မှန်း ဘယ်သူတွေက လာသိ မှာလဲ ကိုကိုဝင်းရဲ့ နောက် ပီး ....”

“အို.... နောက်ပီး တွေ ဘာတွေ လုပ်မနေပါနဲ့၊ ကဲ...ဒီ အကောင့်ဆီကို သွားပြီး အ ထွေးပုံကို မဆွဲပါနဲ့လို့ သွားမ ပြောဘူးလား.... ပြောမလား”

“အို- ဘယ်ပြောလို့ကောင်း မလဲ....”

“ဒါဖြင့် ရင်လဲ ပီးရော၊ သွားမယ်၊ ဒီက အကောင်မှာ တော့ချစ်လွန်းလို့ ဘာမဆို အ

လို လိုက်ခဲ့တယ်။ တော်ပါပေ
ရဲ့ကွာ မင်းတို့ လုပ်ပုံတွေ....”

ဒေါက်တာ ဝင်းမောင်
သည် ခြေလှမ်းကို ခပ်ပြင်းပြင်း
နင်းကာ ထွက်၍သွားတော့၏။
ခင်မေထွေးကား .... စိတ်ဆိုး
ရန်ကိုလည်း သတိမရ၊ ဆံတ
ပင်တင်း၊ ချစ်ခြင်းလူလု၊ ဆို
သည့်ပမာ မယားရေးနှင့် ပတ်
သက်လာပါက သဘောထား
မကြီးနိုင်လောက်အောင် ချစ်
စိတ်မွန်နေသူ ဒေါက်တာ ဝင်း
မောင် အတွက် ကရုဏာ သက်
မိလေသည်။ တဖန် ကိုမြင့်သန်း
ဘက်ကို စဉ်းစားလိုက်ပြန်ပါ
လည်း “အခုကစပြီး ရေးသ
မျှ အရုပ်တွေမှာ ခင်ဗျားရဲ့
ပုံကို ထည့်ပါရစေဗျာ၊ ကျွန်
တော်အဘို့မှာ ဒါဘဲ ဖြေစရာ
ရှိတော့တယ်၊ ခွင့်ပြုပါဗျာနော်
ဆွဲပါရစေတော့....” ဟု
ယောက်ျား တန်မဲ့ ငိုတော့

မယောင် တောက်ပြောင် စို
ရွမ်းသော မျက်လုံးကြီး က
လယ် ကလယ်ဖြင့် သနား
စဖွယ် တောင်းပန် နေဟန်နှင့်
ငိုသံပါကြီးတို့မှာ မျက်လုံးထဲ
နားထဲမှ မထွက်နိုင်ခဲ့၊ နောက်
ဆုံးတွင် ကား “ခက်တယ်၊
ခက်တယ်... ကိုဝင်းမောင်ကလဲ
အသဲစွဲ ချစ်ခဲ့ရှာလို့၊ စေ့စပ်
တောင်ထားပြီ၊ ဒီခြားထဲ ကို
မြင့်သန်းကလဲ စွဲမိစွဲရာ ဖြစ်နေ
ရှာပြီ၊ အို....ခင်ထွေး ဂြိုလ်မွေ
တာပါ အေးအေး နေရင်
အကောင်းသားနဲ့ အ
လကား ပုံဆွဲသွားခံမိတယ်”
ဟု ဘယ်သူမပြု မိမိမူ ဆိုသကဲ့
သို့ မိမိ ကိုယ်ကိုသာ အဆိုးချ
ရာက သက်ပြင်းတွေဖိုမျက်ရည်
တွေ ယိုဆင်း၍ လာတော့
သည်။

ဤသို့လျှင် ခင်မေထွေးမှာ
အနုသယ အကြောင်းခံတို့

ကြောင့် သမုဒယ ပြောင် ဆန်ကာ ရှုပ်ထွေး ဆန်းကြယ် လှသည့် အချစ် ဒဏ်ကို မခံမ ရပ်နိုင် သောကတွေ လှိုင်နေ ခိုက်ဝယ်၊ ပုထုဇဉ် သဘာဝ အချစ် ဝဲတွင်းမှ မလွဲမ ရှောင်နိုင်သေးသဖြင့် သောက ဘေးကြုံနေရသည့် ပန်းချီ ဆ ရာ ကိုမြင့်သန်း၏ အိမ်တွင် ဒေါက်တာ ဝင်းမောင်နှင့် ကို မြင့်သန်းတို့မှာလည်း ....

“ဟင်-ဘာဖြစ်လို့လဲ သူ ငယ်ချင်းရယ်၊ ငါလေ မင်းရှေ့ မှာဘဲ ပြောတော့မယ်၊ ငါ အ ထွေးကို အတော်ဘဲ ချစ်မိ တယ်၊ ဒီလိုမိန်းမမျိုး အပေါ် မှာ ဒီလိုစိတ်မျိုး ထားခဲ့တာ ဟာ ငါ တသက်မှာ ပဋ္ဌမအ ကြိမ်ဘဲ။ ငါ တကယ် ချစ်တာ ပါကွ။ ဒါပေမဲ့....”

“တိတ်ဟေ့-ဟေ့ကောင် တိတ်ကွ၊ ဘာသစ္စာမရှိတဲ့ စ

ကားတွေ ပြောနေတာလဲ ဟင် မင်း ....”

“ပြောပါရစေ သူငယ်ချင်း ငါဟာမင်းရဲ့ကျောင်းနေဘက် ဆိုတာလဲ သတိထားအုံးမှ ပေါ့....”

“ဘာ-ကျောင်းနေဘက် လဲ။ မင်းရဲ့ စီးပွားရှာတဲ့အလုပ် အတွက် ငါ့ အဘို့မှာ ဘယ် လောက်နစ်နာသလဲ ဂုဏ်ငယ် စရာ ဖြစ်နေသလဲ။ သွား... ဘာ သူငယ်ချင်းမှလဲ မဟုတ်ဘူး။ လမ်းဖြတ်ပြီး...နောက်ကို ဒီအ ထွေးရဲ့ အရုပ်တွေကိုလဲ မဆွဲ ပါနဲ့ ထို့၊ လူဂုဏ်တန် သား သမီးရဲ့ ရုပ်ရည်ကို လူတကာ ရောင်းစားပြီး ငွေရှာ....”

“ဟင်-လမ်းဖြတ်တယ်.... လမ်းဖြတ်တယ်လား၊ ဒါတော့ မတတ်နိုင်ဘူး။ အို....ဒါဘဲ ကောင်းပါတယ်....”

ကိုမြင့်သန်းကား အေး အေးဆေးဆေးပင်။

“အေးကွာ အထွေးကို သနားပါတယ်။ အလို လိုက်ပါကွာ၊ ယုယပါကွာ သူနှစ်သက်တဲ့ဂီတပညာလဲ တိုးပွား ပါစေကွယ်....”

“အိုး ....ဟိုး.....ဟိုး.....ကိုယ်နဲ့ မဆိုင်တာတွေ ပြောနေ၊ ငါနဲ့ မင်္ဂလာဆောင်ပြီးရင် မင်းဆွဲထားခဲ့တဲ့ အရုပ်တွေ မှန်သမျှ မီးနဲ့ရှို့ပစ်မယ်။ ဒီ၊ မင်းနဲ့ပိုပြီး ခင်မင်စေတဲ့ စန္ဒယားတီးတာကိုလဲ ရုပ်ခိုင်းမယ်။ သွားပြီ-အဲဒါ နောက်ဆုံးတွေ့ခြင်းဘဲ....”

ခြေလှမ်းကြဲကြီးဖြင့် ထွက်လာသော ဒေါက်တာ ဝင်းမောင်သည် တံခါးပေါက်ဝနား၌ ရပ်ခါ ငိုနေသော ကြူကြူအား တိုက်မိမတတ် ဖြစ်သွားလေတော့၏။

“ကိုကြီး ကျမ တို့ကို ခွင့်လွှတ်ပါ ....”

“ထို့ တကြိတ်ထဲ တဉာဏ်ထဲတွေ....”

အမှန်အားဖြင့် ဒေါက်တာ ဝင်းမောင်နှင့် ကိုမြင့်သန်း တို့မှာ ခလေးအရွယ် ငယ်စဉ်ကပင် တကျောင်းထဲ၌ တတန်းထဲ နေလာခဲ့သူများ ဖြစ်၏။ ဆယ်တန်း စာမေးပွဲတွင် ဒေါက်တာ ဝင်းမောင်က အရင်အောင်ခဲ့သဖြင့် နှစ်ယောက်သား ကွဲသွားခဲ့သော်လည်း ဒေါက်တာဝင်းမောင် လန်ဒန်သို့ ဆေးပညာသင် သွားသည့် အချိန်တွင် ကိုမြင့်သန်းပါ ပန်းချီပညာသင် ထွက်ခဲ့ပြန်ရာ တနိုင်ငံ၊ တရပ်ခြားတွင် ခင်မင်သည့် မိတ်ဆွေများ ဖြစ်ခဲ့ရ၏။ လောကဓာတ်ပညာ သမားစိတ်ကြမ်း၊ လူကြမ်း ဒေါက်တာ ဝင်းမောင်နှင့် အနုပညာသယ်လူအေးစိတ်နု ကိုမြင့်သန်းတို့မှာ တယောက်နှင့် တယောက် အံ့ဩဘွယ်ရာ ခင်မင် တွယ်

တာ၍ လာခဲ့ကြ၏။ သို့ရာတွင် သူတို့၏ ရေစက်ဟောင်းမှာဤ မျှနှင့် ကုန်ပြီဖြစ်ရကား အချစ် ကြီးသမျှ အမျက်ကြီးမျက် အ မုန်းကြီးမုန်း အနာကြီးနာ အ ထင်လွဲခြင်းကြီး လွဲကာ လမ်း ဆုံးသို့ ရောက်ရလေတော့၏။

× × ×

မိုးရာသီ... ပြောင်းကြွကာ ဆောင်းလသို့ ဝင်ခဲ့၏။ ဒေါက် တာ ဝင်းမောင်နှင့် ခင်မေထွေး တို့၏ မင်္ဂလာပွဲလည်း ပြီးဆုံးခဲ့ ပေပြီ။

အချိန်ကြာမြင့်စွာ မျှော် လင့် စောင့် စားနေခဲ့ ရသော ချစ်သူနှင့် လက်ထပ်ရခြင်း အားဖြင့် နှစ်ဦးနှစ်ဝ ပျော်ရွှင် ကြေနပ်ကြသော်လည်း ကိုမြင့် သန်းနှင့် ခင်မေထွေးတို့၏ အ ဆက်အသွယ် အတွက် သင်္ကာ မကင်း ဖြစ်နေခြင်းကို မမျိုးသိပ် နိုင်သော ဒေါက်တာ ဝင်း

မောင်မှာ “ဟို အကောင်နဲ့ များ” ဟူသော အတွေးတို့ သည် မကြာမကြာ ပေါ်လာ တတ်လေ၏။

ခင်မေထွေးကား ဒေါက် တာ ဝင်းမောင်အား ဖြူစင် သည့် စေတနာ မေတ္တာ ဝေ ဖြာခဲ့၏။ ထို့ကြောင့် အစဉ် အမြဲပင် ဒေါက်တာဝင်းမောင် ၏ အပေါ်တွင် ကြင်ကြင် နာ နာ ဘော်ရွှေစွာ ပြုတတ်လေ ရာ ထိုသို့ပြုခြင်းကိုပင် ဒေါက် တာဝင်းမောင်မှာ-ဟင်း ... ဒင်း မှာအပြစ်ရှိလို့ သူ့အပြစ်တွေ ပေါ်မှာစိုးလို့ ငါ့ကို အချို့နဲ့ သတ်နေတာများလား ဟူ၍ ပင် အကောင်း မထင် အပြစ် တော် တင်ချင်စိတ် ပေါက်ခဲ့ လေသည်။

ထိုမှ အတူးကလေး တနှစ် အတွင်း မွေးဖွားလာရာ ခင် မေထွေးမှာ ဂြိုဟ်ဆိုးဝင်ခြင်း ခံရလေတော့သည်။ ဆရာဝန်

တ ယောက်လုပ်ခါ လောက ဓာတ်ပညာကို လိုက်စားလာ သူ ဒေါက်တာ ဝင်းမောင်မှာ ဤကိစ္စမျိုး၌ အရာရာ နားလည် နေရကား သူ၏ မသင်္ကာစိတ် မှာ ပိုမို၍ တိုးတက်လာတော့ သည်။

“ဟင် ငါနဲ့လဲ တစ်မှ မ တူပါလား၊ ဟိုအကောင်နဲ့ တ ဖုံထဲဘဲ ဟင်၊ ဘယ်လိုဟာလဲ”

သို့ဆိုပါကလည်း ဆိုနိုင် ပါပေသည်။ သေသေ ချာချာ ကြည့်လေလေ နှာခေါင်း လာ ပုံ နဖူးဆင်းပုံ ပါးစပ်အနေ အထား မျက်လုံး ဦးခေါင်းပုံ သဏ္ဍာန်တို့ကိုပါ ကိုမြင့်သန်း နှင့် ချွတ်စွပ်တူနေသည်မှာ အံ့ ဩ၍ မဆုံးနိုင်ခဲ့။ ထိုမှ ခင်မေ ထွေး၏ ဘခင် ဦးဘထွေး သေ ဆုံးကာ မိမိတို့ဖာသာ မြို့စွန် သို့ ပြောင်း၍ ချောင်းဆိုးသွေး ပါ အဆုတ်ရောဂါကု ဆေးရုံ ကို ဖွင့်လှစ်၍ နေခဲ့သည့်အခါ

တွင်ကား သူတို့တတွေ၏ အိမ် ထောင် ငြိမ်းချမ်းရေးမှာ စေ့ စပ်၍မရနိုင်တော့ဘဲ တယောက် ကိုတယောက် ချစ်လျက်နှင့်ပင် ဝိဘက်ကြမ္မငင်လာတော့သည့် အလား မုန်းဟန်ပြုကာ ဘုကျ ခြင်းဖြင့် အချိန်ကုန်ခဲ့ကြလေ တော့သည်။

ဖြေမယောင်

အချိန်ကား..... ည ၁၁-နာ ရီ ကျော်ခဲ့လေပြီ။ ပြာသိုလ၏ ချမ်းစိမ့်သော အအေးဓာတ် သည် ကိုးမိုင်တွင်းရှိ ကိုမြင့် သန်းတို့၏ တိုက်ကလေးအား ရစ်ပတ် လွှမ်းခြုံလျက် ရှိလေ သည်။

နက်ပြာရောင် ကုတ် အင်္ကျီ ခရမ်းရောင် စိန်ကတ္တီပါ ထမီ တို့ ဆင်ယင် ထားသော ကြူကြူ၏ ဖြူဝင်းသည့် သဏ္ဍာန်မှာ ဧည့်ခန်းမီးရောင်

အောက်တွင် ပဏာ ရလှ ပေသည်။ သူမ၏ မျက်နှာမှာ- ရွှင်ပြုံး သယောင်ယောင် ရှိသော်လည်း မျက်လုံးများကား ....ကြည်လင်ခြင်း ကင်းပလျက်ရှိ၏။ သူ့အဘို့ ဤသို့ညဉ့်နက် မိန်းချုပ် တိုင်အောင် စောင့်နေခဲ့ရသည့် ညတို့ကား မနည်းလှ၊ ယနေ့ ညလည်း စောင့်ရဦးမည်။ ပန်းချီဆရာကိုမြင့်သန်းကား .... ယခင်က အိမ်ကပ်ခဲ့သလောက် ယခု အခါတွင် လည်ကျူးသည့် အမူးသမားကြီး တဦး ဖြစ်ခဲ့ချေပြီ။

“အော်.... ကိုလေး.... ကိုလေး အရာရာမှာ စိတ်ချမ်းသာအောင် ဖန်တီးပေမဲ့ ကြူကြူ ရှိရဲ့သားနဲ့ ကြူကြူကိုမှမခင်၊ ကြူကြူပြောတာတွေကို နားမဝင်တော့ဘဲ ဖြစ်ချင်သလို ဖြစ်နေပါပေါ့လား ဟုသာ ညည်းမိရုံမှတပါး မည်

သို့မျှ မတတ်နိုင်ရှာ၊ ခင်မေထွေးလက်ထပ် သင်ပေးသွားသည့် “ဖြေလျော့ခွေ” သီချင်းကို မတီး ခိုင်းရုံမျှသာ မက စန္ဒယား တီးသံ ကြားလျှင်ပင် ခါတိုင်းလို....ပျော်ရွှင်စွာ သီဆိုခြင်း နားထောင်ခြင်း မပြုတော့ဘဲ တခြားသို့ ရှောင်ခွာ သွားတတ်သည့် ကိုမြင့်သန်းအား .... သနား၍ မဆုံးနိုင်ခဲ့....

ဂီ....ဟူသော ဘက်ထရီ ဟွန်းသံနှင့်တကွ ကားသံ တသံသည် ကြူကြူအား.... လှုပ်ရှားစေတော့သည်။ ဟော- ပြန်လာပြီ....ဟု ကြူကြူသည် စိတ်ထဲမှ ရေရွတ်ရင်း .... တံခါဝ ဆီသို့ ပြေးထွက်၍ လာ၏။ ကားသည် အိမ်ရှေ့၌ ရပ်ခါ ဒရိုင်ဘာ မောင်ဝသာ အရင် ရှေ့က ထွက်လာပြီး ကားနောက်ပိုင်း တံခါးကို ဖွင့်၍ ကိုမြင့်သန်းကို ပွေ့ချီထုတ်လေသည်။

“မမလေး ဆရာ သိပ်မူးနေ

တယ်။ ဟော်တယ်မှာ ရန်ဖြစ်
လာလို့ ကျွန်တော်တောင် ကူ
ချခဲ့ရတယ်....”

ဒရိုင်ဘာ မောင်ဝသည် အ
စီရင်ခံလေသည်။ မောင်ဝ၏
အကျိုးမှာ စုတ်ပြတ်ခါ သွေး
များဖြင့် ပေကျံလျက်....

“နောက်ဆရာ့ကို အိမ်မှာ
ဘဲ သောက်ခိုင်းပြီး အပြင် မ
ထွက်စေရင် ကောင်းမယ်။ နို့
မဟုတ်ရင် ရန်များတယ်။ တ
နေ့ ဒုက္ခ ရောက်လိမ့်မယ်နော်-
မမလေး ....”

ဒရိုင်ဘာသည် အကြံပေး
လေသည်။ ကိုမြင့်သန်းကား
ဇက်ကျိုးကာ ခြေပစ် လက်ပစ်
ဖြစ်နေ၏။ အရက်နဲ့ကား တ
ထောင်းထောင်း ....

“ကိုဝ- တို့ သဘောဘဲ
ကောင်းတယ်။ ထင်သလိုသာ
လုပ်၊ ကြူကြူတော့ ဘာမှ မ
ကြံတတ်တော့ဘူး ....”

ကြူကြူသည် တလုံးချင်း
ဖြေရင်းက ငေးနေလေသည်။

“မအေးတဲ့နိုင်

အရေးတော် သည်ခါ
ဆိုင်ရပေမဲ့ ဟဲ့.... ဟဲ့....
ဆိုင်ရပေမဲ့....

ငယ်ကျွန်ကြီး မောင်ဝ
လေး ....”

ဘိုးစိန်ကြီးလေသံဖြင့် ဟစ်
အော်ရင်း .... အရက်ပုလင်းရှေ့
တွင် ချ။ အရက်ဖလံခွက် လက်
တွင်ကိုင်ထားသူမှာ ပန်းချီ ဆ
ရာ ကိုမြင့်သန်းပင် ဖြစ်လေ
သည်။ အနားတွင်ရှိသော ဒရိုင်
ဘာ မောင်ဝသည် ဆရာ၏
အလို အတိုင်း လိုက်လျော
ကာ “ဟုတ်ကဲ့.... ရှိပါတယ်
ဆရာ....” ဟု ဖြေရလေတော့
သည်။

“အမယ်လေး မအေး
နိုင်

အရေးတော်သည်ခါ
ဆိုင်ခဲ့ပေမဲ့....

မပိုင်လေခြင်း... မပိုင်
လေခြင်း ....ဟင်း .... ဟင်း ....
ဟင်း .... အင်း- ဆရာစွဲခဲ့တဲ့
သူဇာကလေးရယ်- အမယ်
လေး ဝေးကြပြီ၊ ဝေးကြပြီ
ဒီဘဝတွင် ဒီမျှနဲ့ ရေစက်
ကုန်ကြပြီ၊ ဆရာစိတ်ထဲမှာ
တဘက်သတ် ဆိုင်ခဲ့ပေမဲ့
မပိုင်ခဲ့ပါလားကွယ်...

“ဒါကြောင့်မို့ နန်းညွန့်
မျက်ဖျော် လေလေ့- နန်း
ညွန့်မျက်ဖော်- ကိုယ်တို့မှာ
ဘဏ္ဍာတော်မို့ ဆရာဝန်
ကတော်မို့ မခေါ်သာ
တော်ရာက ပြုံးရတယ်
ကွယ်....မုန်း စိတ်ကတော့
မသွင်း ....အမယ်မင်း မုန်း
စိတ်မသွင်း .... တိမ်ပူနိမ်
မြောင်မြောင် တိမ်တိမ် ပူ
နိမ်မြောင်၊ ဟား-ဟား ....

မပျော်ဘူးလား ....တပည့်
ရာ....”

ကိုမြင့်သန်းသည် ဖလံခွက်
ထဲတွင် ကျန်နေသော အရက်
ကို မော့ချလိုက်ပြီးနောက် ထပ်
ထည့်ပြန်လေ၏။

“ဘာလဲ- အလကား မိန်း
မတွေဟာ- အလကား- မိန်းမ
ဆိုတာ ယောက်ျားတွေ ဒုက္ခ
ပေးဘို့ သက်သက် လူဖြစ်လာ
ရတာ မဟုတ်ဘူးလား၊ တပည့်
ရာ....”

“ဟုတ်-ဟုတ်ပါတယ်....”

“ဒါကြောင့် ဆရာတော့
မိန်းမတွေကို သိပ်မုန်း အ
လွန်မုန်း အားကြီးမုန်း၊ ဟဲဟဲ
မိန်းမတွေဟာ ပိုနေတာပါကွာ
ငါ့တပည့် မိန်းမ မရှိဘူး မ
ဟုတ်လား ....”

“ဟုတ်ကဲ့- မရှိပါဘူး.....”

“အေး .... မိန်းမ မရှိဘဲလဲ
ပီးကြတာဘဲ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ - ပီး, ပီးပါ တယ်ဆရာ....”

“ဟား-ဟား:.... ငါ့တပည့် က မိန်းမ မရှိဘဲလဲ ပီးသ ကိုး ....”

ဤလို အသံတွေ ကြားရ တိုင်း စိတ်မချမ်းမသာ ကြက် သီးတွေ တဖြန်းဖြန်းနှင့် ကျော ချမ်းနေသူမှာ ကြူကြူပင် ဖြစ် တော့သည်။ အိမ်ရှေ့ပူ အိမ် နောက် မချမ်းသာ ဆိုသကဲ့သို့ ကိုမြင့်သန်း၏ တဘက်သတ်စွဲ လမ်းမှု မောဟတရား ဖုံးလွှမ်း ထားသဖြင့် တရားမမြင် စိတ် ဘဝင်အေးလို အေးငြား ရေ လိုက်မှားကာ စိတ်သွားတိုင်း ကိုယ်ကလိုက် ထင်သလို မိုက် မဲနေခြင်းအတွက် အသဲနာကာ ယူကြိုးမရဖြစ်မိ၏။ နာမည်နှင့် ဂုဏ်သရေပါ ဆုံးရှုံး ရတော့ မည့် အရေးကို.... မတွေးဝံ့ခဲ့။ ထိုကဲ့သို့ ပြုမူနေခြင်းကို ပိတ်ပင် လိုက်ပါကလည်း တိုးတက်၍

စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်သွားကာ သာ၍ ခက်ချိမ့်မည်ဟု တွေးမိ ရာ ယခုလို ပျော်သလို နေခြင်း က တော်ပေသေးသည်ဟု အောက်မေ့ရပြန်သည်။

ဟို....ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် မိမိ ရောက်လာစဉ်မှစ၍ ယခုတိုင် မည်မျှလောက် သောက်စားမူး ယစ်နေလင့်ကစား မိမိအပေါ် တွင် နည်းနည်းကလေးမှ မ ဖောက်ပြား မကျူးလွန် မစော် ကားဘဲ သစ္စာစောင့်ကာ နှမ လေး အရင်းပမာ စောင့်ရှောက် သည့်အတွက်အားတက်မိသော် လည်း ထိုမျှ ရိုးရိုးသားသား သဘောထား ပြည့်ဝ လူသိ များလှသူတယောက် ဤသို့ ဆိုးသွမ်းစွာ စိတ်တွေ ဘရောက် ဘရက် အကျင့်စာရိတ္တ ပျက် ကွက်ခြင်းအား အသဲနာမိလေ သည်။

မြို့ထဲ ရပ်ထဲတွင်ကား ...ကို မြင့်သန်း၏ သတင်းဆိုးများမှာ လေတိုက်တိုင်း လွင့်နေသော ကွင်းလယ်ခေါင်က ခွေးသေ ကောင် ပုတ်နဲ့ပမာ နေရာ တကာ၌ ပြောနေကြ၏။ ဟော် တယ်တိုင်းတွင် အရက်တွေ အလွန်အကျွန် သောက်ခါ မူးယစ်သည့် အခြားမဲ့၌ ဟောတယ်မယ် များအား ရိုက်နှက် ဆူပူခြင်းဖြင့် မိမိဂုဏ်ကို မစင်သုတ်နေသူ ကိုမြင့်သန်းအား အံ့ဩမိကြ၏။

ယခင်က ဆက်သွယ်ခဲ့ကြသူ မဂ္ဂဇင်း၊ ဂျာနယ်၊ ဝတ္ထုတိုက်ရှင်များ ကုန်သည်များမှာလည်း နေထွက်မှ နေဝင် သာမဟုတ် ညအချိန်မတော်အထိ အရက်ခွက်ကို လက်မှ မချသူ ကိုမြင့်သန်းအား ဆက်ဆံရန် ခဲယဉ်းလာတော့၏။ ပန်းချီ မြင့်သန်း၏ ဖက်ရှင် ကျကျ အရုပ်

ကားများလည်း တစထက်တစ နည်းပါး၍ လာတော့သည်။

“အင်း ....ပန်းချီ မြင့်သန်း တို့တော့ ခေတ်ကုန်ပြီဟူ၍၎င်း၊ ဟင်း-ဘာမှ အသုံးမကျတော့ဘူး၊ ဒီလိုလူမျိုးက ဒီလိုအလုပ်မျိုး လုပ်ရင် ဘယ်တော့မှ နာမည် မကျော်တော့ဘူး .... တိုင်းပြည်က ခင်မင်နေတဲ့ လူတယောက် ဒီလောက်တောင် ဘာဖြစ်လို့ ပျက်စီးသွားပါလိမ့်” စသည်ဖြင့် ကိုယ်နှင့်မဆိုင်သော်လည်း သက်ဆိုင်လေဟန် ပြောနေကြသည့် စကားသံ များမှာ ခင်မေထွေး၏ နားထဲတွင် မဆန့်ခဲ့။ ပန်းချီမြင့်သန်း၏ အရုပ်ကား၊ ကဗျာ၊ စာအုပ် တို့မှာလည်း ဝယ်သူ နည်းပါးလာတော့၏။ အသစ်အဆန်းလည်း ပေါ် မလာတော့ချေ။

“ဘယ်လိုဖြစ်သွားပါလိမ့်ကွာ၊ တခါထဲ မြုပ်သွားလိုက်တာ ရေတွင်းထဲ ခဲပစ်ချလိုက်

တဲ့ အတိုင်းဘဲ ခင်မင်တဲ့လူများ လွန်းလို့ လူပြုစားခံရတာ များလားကွာ....”

ပန်းချီမြင့်သန်း၏ မိတ်ဆွေဟောင်း ဖောက်သည်ဟောင်းများမှာ စပ်မိစပ်ရာ ပြောရင်းက ကိုမြင့်သန်း၏ အကြောင်းကို စကားစ၍ ဆွေးနွေးကြတော့သည်။

“ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူးကွာ အချစ်စနက်ပေါ့” အချစ်သဒ္ဓါ၊ ချစ်မေတ္တာကား၊ တဏှာမှောင်ရိပ်၊ လွမ်းဖုံးပိတ်က၊ မြွေဆိပ်ပမာ၊ အခက်ဖြာသည်၊ လူ့ရွာသောက၊ မအေးရ” ဆိုတာ ဒါပေါ့ကွ၊ ဟို.... သူ့ပုံထဲမှာ ပုံတူဆွဲတဲ့ ကြူကြူနဲ့ ကွဲသွားလို့ ပါ သူနဲ့သာ မြဲနေရင် ဒါလောက်ပစ္စုလက္ခတ် ဖြစ်မသွားပါဘူး ....”

“နို့....ဒါနဲ့ ကြူကြူကို အိမ်က နှင်ထုတ် ပစ်တယ်ဆို-”
“ဒီလိုကွ သူတို့ဇာတ်က ကို

မြင့်သန်းဟာ ကြူကြူနဲ့ အတူတူနေရာက နောက်ထပ် အဆက်တယောက် ထပ်တွေ့ရော၊ အဲဒီမိန်းမအတွက်နဲ့ ကိုမြင့်သန်းမှာ သိပ်စိတ်ညစ် သွားရပြီး အရက်တွေ နင်းကန် သောက်လာတယ်၊ ဒါပေမဲ့....သူ့ရဲ့ စိတ်ချမ်းသာမှုကို အမြဲလိုလားတဲ့ ကြူကြူလေးကတော့- ကိုမြင့်သန်း ပျက်စီးနေတဲ့ အထိ ပြုစုရှာပါသေးတယ်၊ တနေ့တော့ ကိုမြင့်သန်း အရက်တွေမူးပြီး ကြူကြူကိုပါ အပြစ်ရှာပြီး အိမ် က နှင်လိုက်တယ်....”

“ဟင်....ဒုက္ခ၊ နို့.... အခု ကြူကြူကရော....”

“ကြူကြူက တောသူဆိုတော့ သူ့ရွာ သူပြန်တာပေါ့၊ ပဲခူးနားက ဘာရွာဆိုလဲ အဲဒီမှာ နေမကောင်း နေရှာသတဲ့”

“ဟင်.... ဘာရောဂါ ပါလိမ့်....”

“အို...ဒါလောက်တောင် စိတ်မချမ်းသာ နေရတဲ့ လူ မမာ ခံနိုင်ပါ့မလားလို့...”

“ဟေ့....ဘာလဲကွ၊ ဘယ်သူ့အကြောင်း ပြောနေကြတာလဲ၊ ကြူကြူ ဘာဖြစ်တယ်.... ပြောစမ်းပါအုံး ....”

လူအုပ်တွင် လူသစ်တယောက် တိုးခဲ့၏။

“နေမကောင်းလို့ တောမှာဆေးကု နေတယ် မဟုတ်လား....”

“ဟင်-ဘယ်က ဟုတ်ရမှာလဲ သေသွားပြီ၊ မနှစ်က မိုးဦးကျလောက် ကတဲက သေသွားပြီ....”

“အို....ကျွတ်-ကျွတ် သနားပါတယ်ကွာ....”

“အေး ....သူတို့ အကြောင်းကို သေသေချာချာ သိရရင်သာပြီး သနားစရာ ကောင်းတယ်၊ ကြူကြူဟာ ငယ်ငယ်ကလေးကတဲက ကိုမြင့်သန်းတို့

အိမ်မှာ နေလာတာ ကိုမြင့်သန်း အပေါ်မှာဆိုရင် အမေလို တမျိုး၊ နှမလို တသွယ် အစေခံလိုလဲ ပြုစု၊ အမျိုးမျိုးယုယရှာပါတယ်။ ကိုမြင့်သန်း အမေရိုကတဲက နေလာတာမို့ ကိုမြင့်သန်းက ညီမလေးလို ခင်မင်ပြီး အမယ်ကြီး မရှိပေမဲ့လဲ မင်္ဂလာဆောင်ဘို့ ပြောရမှာ မပြောရက်ခဲ့ဘူး၊ ဒီအတွင်း ဟိုကိစ္စတွေကြောင့်....ကိုမြင့်သန်း အရက်သမားကြီး ဖြစ်ပြီး နှင်ပစ်တော့မှ သူ့ခမြာ ထွက်သွားရှာတယ်။ တနှစ် ကျော်ကျော်လောက်ကြာတော့ ကိုမြင့်သန်း သတိရပြီး ကြူကြူကို သနားလာတယ်။ အကုန်လုံး ရှိသမျှ မြေတွေ၊ ခြံတွေ၊ အိမ်တွေကို ကြူကြူဆီမှာ အပ်ပြီး ထွက်ချင်ရာ ထွက်သွားတော့မယ်လို့ ကြူကြူဆီ သွားတော့ ကြူကြူအသည်း အသန် ဖြစ်နေပြီ....”

“အေးကွာ ဖြစ်မှ ဖြစ်ရ တယ်....”

“နောက်-တောမှာဘဲ သေ သွားတယ် သူ့ကိုယ်တိုင်သဂြိုဟ် ပေးပြီး သူ့ကြောင့် ကြူကြူ သေရတာဘဲလို့ ကိုမြင့်သန်း စိတ်ဆင်းရဲသည်ထက် ဆင်းရဲ လာပြီး အရက်တွေ သောက် ပြန်တာဟာ ရောဂါစွဲတဲ့ အထိ ဘဲ....”

“ဒါထက် သူနဲ့ ကြိုက်ခဲ့ တယ် ဆိုတဲ့ မိန်းမဟာရော”

“အိုကွာ....ဟို ဆရာဝန် ဘယ်သူ ဆိုလား သူ့မိန်းမ ပေါ့၊ သူ ဂြိုဟ်မွေတာပေါ့၊ သူ ကတော့ သူ့လင်နဲ့ သူ- ခလေး တွေ ဘာတွေရလို့တဲ့....”

“နို့ ကိုမြင့်သန်း ကတော့ ရော....”

“သူလဲ ဘယ်လစ်သွားမှန်း ဘယ်သူမှ မသိဘူး၊ သူ့အိမ် က ဒရိုင်ဘာတောင် မေးလို့ မသိဘူး၊ အမှန်က ကြူကြူ

လေးနဲ့ ညားသွားရင်လဲ အ ကောင်းသား လူတွေကသာ ညားလိမ့်မယ် ထင်ကြပေမဲ့ ကျုပ်တို့ အကုန်သိတာပေါ့- ကိုမြင့်သန်းကတောင်- ကျွန် တော် မပြောရက်ဘူးဗျာ....လို့ ပြောဘူးသေးတယ်၊ ကြူကြူ ဆိုတာကတော့ ကောင်းလိုက် တဲ့သဘော အချက် အပြုတ်က လဲ တော်ပါပေ ဘယ်သူ ဖြစ် ဖြစ် လောကွတ်ပြုငှာနဲ့ ဒီလို အနုသမား ပန်းချီ ဆရာတွေ လက်ကိုင် ထားသင့်တဲ့ မိန်းမ မျိုးပေါ့- ဒုက္ခရောက်နေပေမဲ့ လဲ စိတ်ချမ်းသာနေသလို ပြုံးပြုံး ပြုံးပြုံးနဲ့ သူ့ကို မြင်ရတဲ့ လူတိုင်းမှာ ရင်ထဲကို အေးသွားတာဘဲ”

“ဘယ့်နယ်လဲ ကိုယ့်လူ ချီးမွမ်းလှချည်လား....ဒီလို မိန်းမမျိုးရှာယူပါလား”

“အမယ်လေး ထမင်းထုပ် နဲ့လိုက်ရှာရင် ထမင်းတွေ

သာပုတ်သိုးပြီး လောက်တက်
မယ်၊ ဒီလိုမိန်းမမျိုးနဲ့ တွေ့
ဘို့တော့ ခဲယဉ်းသားဘဲ”

ထိုထိုသော စကားတို့မှာ
ခင်မေထွေး၏ နားတွင်းသို့ လူ့
သတင်း လူချင်းဆောင်ခဲ့၏။

x x x

တိုင်ကပ်နာရီကြီးမှ တီး
ခတ်လိုက်သောနာရီသံ ၂-ချက်
မှာ ခင်မေထွေး၏ အတွေးလွန်
နေသည့် အချိန်ကို ပြလေ၏။

“အင်း .... ကိုမြင့်သန်း ကို
သန်း ဟိုတုံးက ကိုသန်းချစ်
သလို အထွေးလဲ ချစ်ပါတယ်၊
ဒါပေမဲ့ အထွေးမှာ မလွတ်
လပ်ခဲ့လို့ ကိုသန်း ချစ်သလို
ပြန်မချစ်နိုင်ခဲ့ဘူး။ အထွေးရင်
ထဲမှာ ချစ်နေသမျှ ဖွင့်ဟပြီး
ကိုသန်းရဲ့ အချစ်ကို လက်ခံ
ခဲ့ရင် လူတကာ ကဲ့ရဲ့ပြီး ထွေး
ကြတဲ့ တံထွေးခွက်မှာ အထွေး
တို့ ပက်လက်မျောကြလိမ့်မယ်။

ကိုသန်းကို လူတကာ ကဲ့ရဲ့မှာ
ကို မကြည့်ရက်လို့ ကိုသန်း
ရဲ့ အချစ်ကြွေးတွေကို လက်
ခံမိခဲ့တယ်။ ဒီ အကြွေးတွေကို
အထွေးမှာ ပြေလည်အောင်
မဆပ်နိုင်ခဲ့လို့ အထွေးမှာ ချစ်
ကြွေးတွေ.... တင်ပြီး ကိုသန်း
စိတ်ဒုက္ခ ရောက်သလို ရောက်
ရအောင် ကိုဝင်း မသင်္ကာမှု
ကြီးက နှိပ်စက်နေကြပြီ....

“ရောက်ရာအရပ်က နေပြီး
အထွေးတို့ ပြဿနာကို လာပြီး
ရှင်းလဲ့ပါအုံးလား ....ကိုသန်း
ရယ်၊ သတင်းစာထဲက အတိုင်း
ဆိုရင်တော့ ကိုသန်း လူ့ပြည်
မှာမှ ရှိသေးရဲ့လား၊ ဘယ်ဆီ
များ ရောက်နေပါလိမ့်မလဲ
နော်-ဘုရား ....ဘုရား-ကိုသန်း
အသက်ရှည်ပါစေ၊ ကျန်းမာ
ပါစေ၊ ရောက်လေရာ အေးချမ်း
ပါစေ....”

ခင်မေထွေးမှာ အိပ်မပျော်
နိုင်တိုင်း လက်အုပ်ခလေး ချီ

ကာ ဆုတောင်း မိလေတော့ သတည်း။

ဝေးတရွေ့ရွေ့

ခရီးစဉ်မရှိ ခြေဦးတည့်ရာ ထွက်လာသည့် ပန်းချီဆရာ ကိုမြင့်သန်းကား မောင်းမကန် ကမ်းခြေတွင် ၃-၄-လမျှ နေခဲ့ရာမှ ဝေဒနာမှာ သက်သာ ထူးခြားခြင်း မရှိသည့် အပြင်၊ ကြည်နူး လွမ်းဆွတ်ဘွယ် ပင်လယ်ကမ်းခြေ ရှုခင်းကို ငြီးငွေ့၍လာတော့သဖြင့် ခရီးထွက်ရန် ပြင်ခဲ့လေသည်။

စိမ်းလန်းလှပသော ထင်းရှူးပင်များနှင့် အခြား ပန်းပင်များ ဝန်းရံကာလျက်ရှိသော ခြံဥယျာဉ်နှင့် တကွ တည်းခိုအိမ်မှ ကိုမြင့်သန်း ထွက်ခွာလာသည့် အချိန်ကား မိုဗ်သံတွေ တလုံလုံနှင့် မုတ်သုန်လေရွှင်မြူးနေသည့် ဝါဆိုဦးဖြစ်ခါ

ဝတ္ထုအစတွင် ဘော်ပြခဲ့သည့် သတင်းစာ မထွက်မှီ ရက် အနည်းငယ်ခန့်က ဖြစ်လေသည်။

အေးချမ်းသာယာ ဆိတ်ငြိမ်လှသည့်စခန်းသာလေးမှ ထွက်ခွာရမည်ကို ရင်ထဲတွင် ဟာတာတာနှင့် ဘာလိုလို ဖြစ်ခဲ့၏။

“ဆရာကြီး စောစောစီးစီး ဘယ်သွားမလို့လဲ....”

သားရေသေတ္တာ အိပ်ရာ လိပ်တို့ကို မနိုင်တနိုင် ဆွဲကာ ထွက်လာသော ကိုမြင့်သန်းအား ငါးမျှားရန် ထွက်လာသော ရွာသူရွာသားတို့က ပြာပြာသလဲ မေးမြန်း ကြလေသည်။ “ခရီးထွက်အုံးမလို့” ဟူသော အဖြေကို ကြားရသော အခါတွင်မူကား “ဟင်....သွားအုံးမယ်လား၊ နို့.... ခင်ဗျား နေမကောင်းဘူး မဟုတ်လား၊ နေမကောင်း ရက်နဲ့များဖြင့် နေရောပေါ့....အေးလေ သွား

ချင်ရင်လဲ မတားပါဘူး၊ ပေးပေး ကျုပ်တို့ ထမ်းပို့ပေးပါမယ်” ဟု ဝိုင်းဝန်းပြောဆို ကူညီကြ၏။

သဘောကောင်းကာ ပြုငှာလှသည့် နိုင်ငံကျော် ပညာရှင် မိတ်ဆွေကြီးတယောက်နှင့် ခွဲခွာရမည့်အရေးမှာ ရိုးသားလှသည့် ရွာသားများတွင် ဝမ်းနည်းဘွယ်ရာလို ဖြစ်နေ၏။ သွေးသားဆုတ်ယုတ်သဖြင့် ဖြူရော်ရော် ဖြစ်နေသော မျက်နှာမြင်ရုံနှင့် လူမမာဟု သိနိုင်သော ကိုယ်ခန္ဓာ၊ အသက် ၄၀-ကျော်လောက်သာ ရှိသေးသော်လည်း .... အဘိုးအိုပမာ တွန့်လိပ်နေသော အရေအသား ဖြူဖြူဖွေးဖွေး ငွေရောင်ဆံပင်များ ရောနေသော ဦးခေါင်း ....

ထိုအထဲတွင် စူးယုတောက်ပြောင်သော မျက်လုံးသာလျှင်

ကိုမြင့်သန်း၏ ငယ်ရုပ်ကို မှတ်မိစေတော့သည်။

မောင်းမကန်ရွာကလေးကို လမ်းအတိုင်း လျှောက်လာရာ တွင်လည်း မြင်ဘူးသူများက ရော မမြင်ဘူးသူတို့ကပါ တွေ့သမျှ လူတိုင်းက ဘယ်ကိုသွားမလို့လဲဟု ဝဲတဲတဲသံဖြင့် မေးကြတိုင်း ဟုတ်ကဲ့၊ ဟို....ဒီပြင်၊ အရပ်ကို....ဟူ၍ ချိုသာစွာ ဖြေကြားခဲ့၏။

“ဟင်၊ ဒီပြင်ကို၊ အင်း .... သတိထားသွားလေ ဆရာ မရှိရင် ခလေးတွေတော့ ပျင်းနေတော့မှာဘဲ....”

သွားလေရာရာတွင် ချစ်သူ ခင်သူပါ များချင်းကား ကိုမြင့်သန်း၏ ထူးခြားသော ကုသိုလ်တရပ်ပင်။

သတင်းစာထဲတွင် ကိုမြင့်သန်း၏ အကြောင်း .... ပါပြီး

သည်မှ ၅-ရက်ခန့်ကြာခဲ့သော
နေ့၏ ညနေခင်းဖြစ်လေသည်။

ပန်းချီဆရာ ကိုမြင့်သန်း
သည် ပဲခူးမြို့ရှိ ဝတ္ထုစာအုပ်
တိုက် တခုရှေ့တွင် ရပ်နေရာမှ
ဆိုင်းဘုတ်ကို သေသေချာချာ
ဘတ်ကြည့်ပြီး တိုက်ပေါ်သို့
တက်ခဲ့လေသည်။ သူ၏ အကြံ
ကား သူနောက်ဆုံးရေးခဲ့သော
ကဗျာများနှင့် အရုပ်ကားများ
ကို ပေးအပ်ခါ ထိုက်တန်သည့်
အဘိုးအခကို တောင်းရန်ပင်
ဖြစ်၏။ တိုက်ပိုင်ရှင်မှာ မည်သူ
ဟူ၍ မသိသော်လည်း ပန်းချီ
ကိုမြင့်သန်း၏ နောက်ဆုံးလက်
ရာဆိုပါက ဝမ်းသာစွာ လက်
ခံယူကြလိမ့်မည်ဟု ထင်လေ
သည်။ ကံအားလျှော်စွာ တိုက်
တွင်းမှ ထွက်လာသူကား အသိ
ဟောင်းတဦး ဖြစ်လေသည်။

“ဟင်....ကိုမြင့်သန်း ဘယ်

ကလဲ့လားလားလဲ၊ ခုမှဘဲ တွေ့ရ
တော့တယ်။ ခင်ဗျား .... မြုပ်
ချက်သား ကောင်းလိုက်တာ”

ကိုမြင့်သန်းသည် ခေတ္တမျှ
ငိုငိုသွားလေသည်။ ဟိုယခင်
ငယ်ရွယ်နုပျိုစဉ်က ကြီးမားလှ
သော မျှော်လင့်ချက် အလို
ဆန္ဒများကြောင့် .... ထူးထူး ....
ခြားခြား တိုင်းတပါးသို့ပင်
သွားရောက်ခါ ပညာကို စုံ
အောင်သင်ခဲ့၏။ ပြည်တော်ပြန်
အဖြစ်ဖြင့် ပြန်လာခဲ့ရာတွင်
မြန်မာပြည်၌ အထက်တန်းစား
ပန်းချီပညာရှင်တဦးဟုထင်ရှား
ကျော်စောခဲ့၏။ စီးပွားရေး၌
လည်း မသေးသိမ်ခဲ့၊ ကျေးဇူး
ရှင် မိခင်ကြီး သေဆုံးသွားခဲ့
သော်လည်း အိမ်ထောင်ထိန်း
သိမ်းမှု ကျွမ်းကျင်ကာ လိမ္မာ
ရေးခြားရှိသည့်ပြင် မိမိအပေါ်
တွင် ကြင်နာစွာ ပြုစုသူ ကြူ

ကြာရှိပြီဖြစ်သဖြင့် အိမ်ထောင်
 ရေးအတွက် ပူစရာမရှိ ယူဆ
 ကာ ကြာကြာကလေးနှင့် ပျော်
 ပျော်ပါးပါး နေခဲ့ပုံများကို
 မြင်ယောင်လာတော့ရာ ရင်
 တွင်း၌ ဆိုလာပြီး နဖူးကြော
 ကြီးတွေ... ရှုံ့သွားသည် အ
 ထိ- ချောင်းဆိုးလိုက်၏။ ယခု
 ကား မျှော်လင့်ချက် ကင်းသူ၏
 ဘဝသို့တိုင်ခဲ့ပေပြီ....

“ကိစ္စကတော့ ဒီလိုပါ။ အ
 ခု ကျုပ်ဆီမှာ ပါလာတဲ့ က
 ဗျာတွေနဲ့ ပန်းချီကားတွေကို
 အဟွတ်- အဟွတ်- ထိုက်တန်
 သလောက် ရောင်းခဲ့ချင်တယ်။
 အဲဒါ အဟွတ်.... အဟွတ်....
 ခင်ဗျား ကျုပ်ကို မစ,တဲ့အနေ
 နဲ့ ဝယ်ပါ....”

ကိုမြင့်သန်းသည် လွယ်
 အိတ်အတွင်းမှ ပစ္စည်းများကို
 ထုတ်လေ၏။ အယ်ဒီတာမှာ

နားထောင်ရင်း စဉ်းစားနေ၏။
 ထိုစဉ်အခါက ကိုမြင့်သန်း၏
 စာအုပ်ဆိုလျှင် စာအုပ်တိုက်
 တိုင်းက သူ့ထက်ငါ ဝယ်ယူ
 ရိုက်နှိပ်ကြ၏။ ယခုကား ပန်းချီ
 မြင့်သန်း၏ ခေတ် ကုန်ခဲ့ချေပြီ။
 အကယ်၍ သူ၏ စာအုပ်သည်
 မတွင်ကျယ်ပါက မည်သို့ ပြု
 မည်နည်းဟု တွေးကာ “ခက်
 တာဘဲ....” ဟု ညည်း၍ သက်
 ပြင်းတချက် ချလိုက်လေသည်။

“ဟွန်း”

ကိုမြင့်သန်းလည်း သံ
 ယောင်လိုက်ခါ ညည်းလေ၏။

“အင်း ....ခေတ်ဆိုတာ အင်
 မတန် ကြောက်စရာကောင်း
 တာဘဲ” ဟု အယ်ဒီတာသည်
 လေကန်စွာ ပြောရင်းက ....
 အိတ်ထဲမှ ငွေစ အနည်းငယ်
 ကို ထုတ်လေသည်။

“ကိုင်း .... ကိုမြင့်သန်း နဲ့
 တယ်လဲ မထင်ပါနဲ့- ခင်ဗျား

ဟာတွေလဲ မယူပါဘူး၊ အားလဲ နာပါရဲ့၊ ခရီးစရိတ် ဆိုသလို ဒါလောက်နဲ့ လောက်ရော ပေါ့- ကျွန်တော်တို့မှာလဲ မချောင်လည်သေးလို့ပါ....”

“အို.... ကိစ္စမရှိပါဘူး ဒါ လောက်ဆိုရင် လောက်ပါပြီ အဟွတ်-အဟွတ်- ကဲ.... အလကား ပေးတဲ့ အနေနဲ့ဘဲ ကျုပ်ဆီကဟာတွေ ယူထားလိုက်ပါ၊ ကဲ .... သွားပါအုံးမယ်....”

အယ်ဒီတာသည် စာရွက် တရွက်ကို ဆွဲယူကြည့်မိ၏။

မမေ့တဲ့ နိုင်
ရပ်တည်မငြိမ်
“ရာသီအိမ်စက်၊ လှည့်လည်ချက်ကြောင့်။
ရက်လ ရာသီ၊ အလီလီဖြင့်၊

တာရှည် ကာလ
ညောင်းခဲ့ပြီ၊
မျှော်လင့်တောင်းတ၊
လိုဆန္ဒလည်း။
လုံးဝဥသံ့ ဘယ်ခါ
တုံ့မှ၊
ပြည့်စုံဘို့ရာ၊ မြင်တော့
ပါတည့်။
တွေ့ကြ ကွဲကြ၊ ဤ
လောကဝယ်၊
ဘဝရေစက်၊ ဖန်လာ
ချက်ကြောင့်၊
အိပ်မက်ပမာ၊ ဖြစ်လေ
ရာလည်း။
ငါ့မှာ ခုတိုင်၊ မမေ့
နိုင်ခဲ့။
ဖြစ်ဟန် ပျက်ဟန်၊
လောကခံကြောင့်၊
ပူပြန်တလဲ့၊ အေးတလဲ့၊
လျှင်၊

ကြံ့ခဲသမျှ၊ ဒုက္ခတို့
 အား ....။
 လွင့်ပါး ဖျက်ဖြေ၊ ပြေ
 ပါနိုင်ခဲ့။
 ရပ်တည်မငြိမ်၊
 ရာသီအိမ်စက်၊ လှည့်
 လည်ချက်ကြောင့်။
 ရက်လရာသီ၊ အလီ
 လီဖြင့်။
 တာရှည် ကာလ
 ညောင်းခဲ့ပြီ....

အယ်ဒီတာသည် ဘတ်ရင်း
 ဘတ်ရင်း ဝမ်းနည်းသလို ဖြစ်
 လာသောကြောင့်၊ နောက်စာ
 ရွက်များကိုပင် ဆက်၍ မကြည့်
 တော့ဘဲ လမ်းမကြီး အတိုင်း
 တရွေ့ရွေ့ ထွက်ခွာသွားသော
 ကိုမြင့်သန်း၏ နောက်ပိုင်း
 သဏ္ဍာန်ကိုသာ ငေးကြည့်နေမိ
 လေသည်။

×   ×   ×

နေမင်းကား .... အနောက်
 လောကဓာတ်ခွင် ထိန်ပင်ကျွန်း
 သို့ ယွန်းခဲ့ပြီ၊ ညိုမှိုင်းသော မိုး
 သားမိုးရိပ်များ ဖုံးလွှမ်းထား
 သဖြင့် ကိုးရပ်ခွင်ဝယ် မှောင်မဲ
 လျက် ရှိလေသည်။ လေးလံ
 သော ခြေလှမ်းကို အနိုင်နိုင်
 သယ်ယူရင်းက လယ်ကန်သင်း
 တလျှောက်အတိုင်း .... လမ်း
 လျှောက်၍လာသော ကိုမြင့်
 သန်းမှာ ယိုင် မလဲ သွားရ
 အောင် မနဲကြီး သတိထားရ
 လေသည်။ မှိတ်တုပ် မှိတ်တုပ်
 ကြယ်ရောင်တို့သည် သူ့အား
 လမ်းပြလျက်ရှိ၏။ တဖြေးဖြေး
 နှင့် ရွာဦးစေတီသို့ ရောက်ခဲ့
 လေသည်။ ကိုမြင့်သန်းသည်
 မတ်တတ်ရပ်ခါ ခေတ္တမျှ ငေး
 နေ၏။ နောင်တွင် ဘုရားရင်
 ပြင်ဆီသို့ လာခဲ့၏။ ဘုန်းကြီး
 ကျောင်းအောက်မှ ခွေးတအုပ်
 သည် သူ့အား ကျယ်လောင်
 စွာ ဆီး၍ ဟောင်ကြသဖြင့်

လန့်သွားလေ၏။ သူသည် အာရုံခံ တန်ဆောင်းထဲသို့ ဝင်ကာ အိတ်တွင်းမှ ဖယောင်းတိုင် အမွှေးတိုင် မီးခြစ်များကို ထုတ်လေသည်။ ရှဲခနဲ မီးခြစ်ကို ခြစ်သော်လည်း အပြင်းအထန် တိုးဝင်လျက် ရှိသော လေသရမ်းကြောင့် ချက်ခြင်းပင် ငြိမ်းသွားလေ၏။ သူသည် ဖယောင်းတိုင်ကို မထွန်းဘဲ အမွှေးတိုင်တွင် မီးညှိရန် ကြိုးစားလေသည်။ အတော်ကလေးကြသောအခါ နီရဲရဲမီးစကလေးနှင့် အမွှေးနံ့တို့သည် တန်ဆောင်းအတွင်းဝယ် ပျံ့သင်းလျက် ရှိတော့၏။ ကိုမြင့်သန်းသည် ဘုရားကို အာရုံပြု၍ ရှိခိုးလေတော့သည်။

“ကြူကြူရေ... အမျှ အမျှ ကိုလေး မှားခဲ့တာတွေ ခွင့်လွှတ်တော့နော်၊ ကိုလေးလဲ ကြူကြူ နောက်ကို လိုက်ရ

တော့မှာဘဲ၊ ဒါကြောင့်မို့... ကြူကြူနဲ့ အတူ နေရအောင် ကြူကြူ ခေါင်းချရာ အရပ်ကို လိုက်လာပြီလေ။ ကြူကြူရေ-အမျှ...အမျှ...ဘုရား...ဘုရား- ဖြစ်လေရာဘဝတိုင်း အချစ်ကြောင့် ခံစားသည့် ဒုက္ခမှ ကင်းလွတ်ရပါလို၏ ဘုရား”

ကိုမြင့်သန်း၏ စကားသံများသည် မိုဗ်းသံလေသံများအကြားမှ မထင်မရှား ထွက်ပေါ်၍လာ၏။ တဖွဲဖွဲ ကျလာသော မိုဗ်းရေစက်သည် အရှိန် ပြင်းလှသည့် မိုဗ်းသက်လေ၏ အကူအညီဖြင့် အကာအရံ ကင်းမဲ့သော တန်ဆောင်းအတွင်းသို့ ဝင်လာကာ သူ၏ မျက်နှာကို ပက်ဖြန်းလေ၏။ ကိုမြင့်သန်းသည် စီးကျလာသော မျက်ရည်တို့ကို သုတ်ရင်း ရင်တွင်းတွင် စွတ်

စို၍ လာ၏။ ပြင်းထန်စွာချောင်း ဆိုးသည့်အသံနှင့် အတူ စည်း ချဲ့သော အရည်များသည် ပါးစပ်တွင်းမှ ကျလာ၏။ ပါးစပ်ဝတွင် ဆို့ထားသည့် လက်ကိုင်ပုဝါဖြူကား .... စွတ်စို ညီဟောင်လျက် ရှိ၏။ ရှည်လျားသော ချောင်းဆိုးသံ၏ အဆုံးတွင် တဖြည်းဖြည်း ပြောခွေ၍လဲကျသွား၏။ အမွှေးတိုင်မှ အမှု့မွှားမွှား မီးရောင်တွင် သူ၏ တောက်ပြောင်သည့် မျက်လုံးသည်....စူးယုစွာ ထွန်းလင်းလျက် ရှိ၏။ လူသေပမာ ထကြွလှုပ်ရှားရန် အားလည်း မရှိတော့ချေ။

“ဟင်....သေ...သေ...သေ ခွေးလိုသေ၊ ဘာမှ ပူစရာ မရှိဘူး။ ဒီအတိုင်း သေသွားရင် ဝဋ်ကျွတ်တယ်။ ဝဋ်ငြိမ်းပြီ.... ကြူကြူရေ.... မင်းကိုလေးကို လာ ခေါ်လှည့် ပါတော့.... ကွယ်....”

ပြင်းထန်လှသော မိုဗ်းသံ လေသံများသည် သဲသဲ မဲမဲ ဟောင်နေသည့် ခွေးဟောင်သံ ကိုမြင့်သန်း၏ ညည်းညူသံတို့ကို ဖုံးလွှမ်းပစ်ကြ၏။

ထိုမှ မိုဗ်း တဖြည်းဖြည်း စဲ၍ လုံးဝ ရပ်သွားသည့် အခါတွင်ကား .... ရွာတွင်းရှိ ခြံသမား ကိုဘိုးလှ၏ အိမ်တံခါးကို ပုတ်လျက်ရှိသည့် ကိုမြင့်သန်းအား တွေ့ရလေသည်။ ကိုဘိုးလှကား ....ကြူကြူ၏ အကိုဝမ်းကွဲတော်သူ ဖြစ်လေသည်။ စိတ်မချမ်းမြေ့ဘွယ်ရာ တကိုယ်လုံး ရွဲ့ရွဲ့စိုနေသော ကိုမြင့်သန်းအား ကြည့်ကာ အံ့ဩနေမိ၏။ ယခင်ကနှင့် မတူသော ရုပ်လက္ခဏာ အတွက် ဝမ်းနည်းစိတ်ပျက် ကရုဏာသက်မိ၏။ ကိုမြင့်သန်းမှ ဟုတ်ပါလေစဟု တွေးနေ၏။ ချက်ခြင်းပင် နှမသယ်....ကြူကြူအား သတိရမိ

၏။ ကျောက်ရုပ်ပမာ မလှုပ် မရွက်ရုပ်ခါ ငေးနေပြန်သည်။

တံခါးပေါက်မှ သားရေ သေတ္တာကို ကိုင်ကာ အထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်နှင့် တပြိုင်နက် လဲကျလာသော ကိုမြင့်သန်းအား ပွေ့ချီကာ အဝတ်အစား လဲပေးပြီး ....အိပ်ရာသို့ သွင်းခဲ့ရ၏။ တညလုံး ရေနွေးကြို၊ မီးဖို စသည်ဖြင့် အိမ်သား အရင်းပမာ ပြုစုရှာ၏။ အဘော်မရှာဘဲ တကိုယ်တည်း နေခဲ့သော လူပျိုကြီး ကိုဘိုးလှကား ... အလုပ်များနေတော့သည်။

နံနက် မိုးသောက် အလင်းသို့ ရောက်ခဲ့၏။ မနေသာသော ကိုဘိုးလှမှာ ရွာတွင်းရှိ ဆေးဆရာ တဦးအား ခေါ်ရလေတော့၏။ ရောက်လာကတည်းက စမ်းသပ်ကြည့်ရှုပြီး ဘာမှ မပြောဘဲ တွေ့ဝေ ငေးမောနေ

သော ဆေးဆရာကို ကြည့်ကာ ကိုဘိုးလှသည် အားမလို အားမရ ဖြစ်နေ၏။ အချိန် အတော်ကြာ တိတ်ဆိတ်လျက် ရှိလေ၏။

ကိုမြင့်သန်းကား ... ပြူးကြောင်ကြောင်နှင့် ဆေးဆရာအား ငေးကြည့်နေလေသည်။

“အင်း ... သိပ်တော့ မဟန်ဘူး ...” ဟု ဆေးဆရာသည် နောက်သို့ လှည့်ကာ ညည်းလေရာ ... “ဘာဖြစ်တယ် ... မဟန်ဘူး-” ဟု ကိုဘိုးလှသည် မတိုးမကျယ်မေးလိုက်၏။ ဆေးဆရာသည် ခေါင်းကို တဆပ်ဆပ် ငြိမ့်နေရာမှ ... “ဒါပေမဲ့ ဟိုလူနဲ့ဆို ရမလား မသိဘူး ...”

“ဘယ်သူလဲ...ဟင်၊ ဘယ်သူလဲ...”

“ရန်ကုန်မှာ ဆရာဝန်ကြီး

တယောက် ကျုပ်နဲ့ အသိ ရှိ တယ်။ သူက အဆုတ်ရောဂါ သက်သက်ကို ကုနေတဲ့လူ....”

“ဟင် ... ဒါဖြင့် ခေါ်ပေး ပါလား .... ဟင်၊ ခေါ်ပေးပါ လား ...”

ကိုဘိုးလှသည် ဆေးဆရာ ၏ ခြေထောက်ကို ဖက်မတတ် တောင်းပန်လေသည်။

ကိုမြင့်သန်းကား .... မှိန်း၍ သာ နေလေ၏။

နာရီဝက်ခန့် ကြာသော အ ခါ ... ဆေးသေတ္တာကို ဆွဲ၍ ဆင်းသွားသော ဆေးဆရာ အား တွေ့ရလေသည်။

× × ×

“ကိုဘိုးလှ.... ကိုဘိုးလှ....”
“ဘာလဲ.... ကိုမြင့်သန်း .... ဘာကိစ္စလဲ-”

ကိုဘိုးလှသည် ပြာပြာသလဲ မေးလေသည်။ ကိုမြင့်သန်းမှာ

ကိုဘိုးလှထက်ငယ်သော်လည်း ကြူကြူနှင့် ပတ်သက်ခါ ကျေး ဇူးမကင်းသူ ကိုမြင့်သန်းအား ရိုသေစွာ ခေါ်ဝေါ်တတ်လေ သည်။

“ဆရာကော... ဆရာ ဘယ် သွားသလဲ....”

“ရန်ကုန်ကို သွားတယ်။ ရန်ကုန်က ဆရာဝန်ကို သွား ခေါ်တယ်။ အဆုတ်ရောဂါ ကု တဲ့ ဆရာလေ။ သူနဲ့ ဆိုရင် ရ မယ်တဲ့-”

“ရန်ကုန်ကလား ... ဟင် ... ဟုတ်လား”

ကိုမြင့်သန်းသည် မျက်စိကို မှိတ်ခါ ခေါင်းကို ရမ်းလေ၏။ အတန်ကြာတော့မှ ... “ဒီမယ်- ကိုဘိုးလှ သားရေ သေတ္တာထဲ က စာရွက်တွေ ထုတ်ပေးစမ်း ပါ....” ပြောပြီး လေးလံသော ခန္ဓာကိုယ်ကို အနိုင်နိုင် လူးလွန်

၍ ထကာ ထိုင်ရင်း ... ပြုတင်း
ပေါက်ဆီမှ အံ့မှိုင်းသော
လောကဓာတ်ကို ငေး၍ ကြည့်
နေ၏။

“ရန်ကုန်က ဆိုရင် ... ဝင်း
မောင်များဖြစ်နေရောသလား။
အင်း ... အထွေး-အထွေး- ဒင်း
ကလေး ဘယ်လိုများ နေရှာ
ပါလိမ့်။ မဖြစ်နိုင်တာကို ကြိဖန်
ပြီး ... ချစ်မိတဲ့ ဒီကအကောင်ရဲ့
ဒုက္ခကို မြင်လဲ့စမ်းပါကွယ်။ ဒီ
ဘဝမှာတော့ တရွေ့ရွေ့နဲ့ဘဲ
ဝေး ... ဝေး ... ကြပါပြီ ...”

သူသည် စာရွက် တရွက်ကို
ထုတ်ခါ စာရွက်ဖြူပေါ်တွင် ...
ထင်လျက် ရှိသည့် စာလုံး က
လေးများကို စိတ်ဝင်စားစွာ
ကြည့်နေ၏။

“ဒီဘဝ”

ရာသီဟေမန်၊
မြောက်ပြန် လေညှင်း၊
ဆော်ကာ သွင်း၍၊

ပင်မင်းဂနိုင်၊ ဝနာမြိုင်
ဝယ်၊

အခိုင်ခိုင်ဆင့်၊ မာလာ
ပွင့်တို့၊

နမ်းချင့်ဘွယ်ပင်၊ ကြူ
မွှေးအင်လည်း၊

ဆင်ယင်ပိုက်ထွေး၊ ပန်
သူဝေးမို့၊

မျှော်တွေး လျက်သာ၊
သက်ပမာပ၊

ချစ်ရှာသူလေး၊ အစဉ်
ငေးကာ၊

အတွေးနှင့်သာ ပျော်ခဲ့
စဉ်....

ခါနွေလဝယ်၊
တောင်က သုတ်ဖြူး၊

လေပြေရူးတို့၊
ရွှင်မြူးကြည်သာ၊သွင်း

ထွေလာက၊
သံသာ ချိုချို၊ ဥဩပျို

တို့၊
သီဆို ကြွေးကာ၊ ပျော်

နေရှာလည်း၊

ငါ့မှာ မရွှင်၊ ဆွေးစိတ်
 ဝင်ခဲ့....
 ချစ်ကြင်ဘို့ရေး၊ အစဉ်
 တွေးကာ....
 အဝေးလင့်ကာ- မျှော်
 ခဲ့အင် ....
 ခါဝဿန်တွင်....
 ထက်ယံကိုးရပ် ပဇ္ဇာန်
 နတ်တို့ ...
 မိုဗ်းတပ်ဆင်ပျိုး၊ မာန်
 ညှိုးလေဟန်....
 ဂျိုးဂျိမ့် ထန်ကာ-
 အုံ့မှိုင်းလာက....
 ကိုင်းညှာထိုထို၊ စုံတခို
 ဝယ် ....
 မ-ဖို- ခေါ်သံ၊ ဆူဆူ
 ညံဖြင့် ....
 တောင်ပံ ချင်းယှက်-
 ဘိုးခေါင်ငှက်တို့ ...”
 ပျော်ချက်ဆင်ယင်၊ နေ
 ကြအင်လည်း ....
 မရွှင်ငါ့မှာ- နံးချိစွာ
 တည့် ....

ကြင်နာသူဝေး၊ သည်
 မောင်လေးငယ် ....
 အဆွေးနှင့်သာ ....
 တော်တော့ထင် ....
 “ကိုဘိုးလှ ....”
 “ဗျာ ....”
 “ကျွန်တော်ဟာ- ခင်ဗျား
 တို့ကို တော်တော်ဘဲ ဒုက္ခပေး
 ခဲ့မိတယ်နော် ....
 “အို....ဘာတွေ ပြောနေ
 တာလဲ ကိုမြင့်သန်း.... ခင်ဗျား
 ရဲ့ ကျေးဇူးတွေ....”
 ကိုဘိုးလှသည် ခေါင်းငိုက်
 စိုက် ကျနေသော ကိုမြင့်သန်း
 အား ကရုဏာတွေ လျှံနေ
 သော မျက်လုံးဖြင့် ကြည့်ခါ
 ပြောလေသည်။
 “မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော်
 သိတယ်။ ကြူကြူလေးဟာ-
 ကျွန်တော့ကြောင့် သေတာ”
 ကျွန်တော်သာ ဟိုတုံးက ....
 ကြူကြူက လွဲပြီး ဘယ်သူမှ

ဂရုမစိုက်ခဲ့ရင် ဒီလိုဒုက္ခရောက် ကုန်ကြမှာ မဟုတ်ဘူး။ အဟွတ် အဟွတ်....”

“ဒီလိုလဲ ဘယ်ဟုတ်မလဲ ကံတရားပေါ့ - ကံစီမံရာကို သာ ခံကြရတာပေါ့- ကိုယ်က ပြုပြင်လို့ ရနိုင်တာမျိုးမှ မဟုတ်ဘဲ။ ဘုရားတောင် ဝဋ်ကြွင်းပါ သ၍ ခံသွားရသေးတာ ကျုပ်တို့ လူတွေမှာ ဝဋ်ရှိရင် ဘယ်မှာ လွတ်ပါ့မလဲ။ တရားနဲ့သာ ဖြေပါဗျာ”

“ဟုတ်ကဲ့, အမှန်ကတော့ ဟိုတုံးကလဲ ကြူးကြူးကို နှမလေးလိုကလွဲပြီး ပိုချစ်လို့ မရခဲ့ဘူး။ အို...ပီးခဲ့တဲ့ရက်တွေကတော့ ပြန်မလာတော့ပါဘူး။ အင်း ... ဒုက္ခ... ဒုက္ခ...”

ဆပ်ပေါ့ ချစ်ကြွေး

“ဟုတ်ပါပြီ, လိုက်ဆိုရင်လဲ လိုက်ရတာပေါ့ ဦးလှဖေ၊

သွားရမဲ့ နေရာက ဘယ်မှာ တုံးဗျ...”

“အနီးကလေးပါ ဒေါက်တာရဲ့ ပဲခူးနားက ကျွန်တော် နေတဲ့ရွာတင်ပါ....”

“လူမမာက တော်တော် သဲနေသလား ...”

“ဒီအတိုင်းဆိုရင် သွားခါနီးနေပါပြီ၊ အရက်သတ္တိတွေပေါ့ ငယ်ငယ်က အတော်သောင်းကျန်းခဲ့တယ် ထင်ပါရဲ့....”

“ဘယ်လိုဘဲ- ဖြစ်ဖြစ်လေ လူမမာဆိုရင် ကုရတာပေါ့....”

ဒေါက်တာဝင်းမောင်သည် ခရီးထွက်ရန်အတွက် အစေခံခေါ် ခေါင်းလောင်းကလေးကို နှိပ်လိုက်၏။ ဦးလှဖေကား မြန်မာဓာတ်ဗိန္နော့ ဆရာဖြစ်သော်လည်း အင်္ဂလိပ်ဆေးပညာရှင် ဆရာဝန်များနှင့် အတော်ပင် သိကျွမ်း၏။ ဒေါက်တာ ဝင်း

မောင်နှင့်လည်း ရင်းနှီးသူ ဖြစ်လေသည်။

“ဒေါက်တာ .... သူ့ကို သိ မှာပေါ့ ....”

“ဘယ်သူ့ကိုလဲ ....”

“လူမမာကို ပြောတာပါ။ နာမည်ကျော် ပန်းချီ ဆရာထဲ ကဘဲ ....”

“ပန်းချီဆရာ....”

ဒေါက်တာ ဝင်းမောင် သည် အလန့်တကြား မေးလေ ၏။

“ဟုတ်တော် ဘိလပ်ပြန်ထဲ ကဘဲ၊ ဘယ်သူပါလိမ့်... ကိုမြင့် သန်းဆိုလား၊ ကျုပ်တို့တော့ ခု မှဘဲ လူကို မြင်ဘူးတယ်....”

“ဘယ်သူ... မြင့်သန်း ...”

“ဟုတ်တယ်... သိလား”

ဤမျှ တိမ်မြုပ်ခဲ့သော ကို မြင့်သန်းသည် ဤကဲ့သို့သော ဇနပုဒ်တွင် သေငယ်ဇောနှင့်

မြောနေလေပြီကော .... ဟု ဒေါက်တာ ဝင်းမောင် တွေးမိ လေ၏။ ထို့နောက် ....

“ဟင့်အင်း မသိပါဘူး” ဟု ခေါင်းကို ခပ်လေးလေးပင် ရမ်းလိုက်၏။

“ခေါ်ပါသလားရှင်” ဟု ပြောရင်း ဝင်လာသော သူနာ ပြုဆရာမကိုလည်း ဘာမှပြန် မပြောဘဲ ငေးနေ၏။ အတန် ကြာ စဉ်းစားပြီးမှ ....

“ကဲ.... အားလဲနာပါရဲ့၊ ဒီ ကနေ့တော့ မလိုက်နိုင်ဘူး ....”

“ဟင်....”

ဆေးဆရာ ဦးလှဖေသည် ငိုငံ၍ သွားတော့၏။

“ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ လိုက် လို့ မဖြစ်ဘူးလား၊ ဒေါက် တာ”

“ဟုတ်တယ် ... မဖြစ်ဘူး...” ဒေါက်တာ ဝင်းမောင်

သည် ပြတ်တောင်းစွာ ဖြေ
လေ၏။

“အင်း ... ဒီလိုဖြင့်လဲ ဘယ်
တတ်နိုင်မလဲ။ ကိုင်း အချိန်
ဖြုန်းနေလို့ မဖြစ်သေးဘူး။
သွားလိုက်ပါအုံးမယ်...”

ဦးလှဖေသည် ခြေလှမ်း
ကျဲကြီးဖြင့် အပြင်သို့ ထွက်လာ
၏။ ဒေါက်တာ ဝင်းမောင်ကား
မျက်မှန်အောက်မှ မျက်မှောင်
ကို ကြုတ်ရင်း- ကျန်ရစ် ခဲ့လေ
သည်။

× × ×

နေမင်းကွယ်ပျောက် ညအ
ချိန်သို့ ရောက်ခဲ့၏။ ၉-နာရီ
ကျော်ခဲ့ပြီဖြစ်၍ အိပ်ခန်းသို့ ဝင်
ခဲ့သော ဒေါက်တာဝင်းမောင်
မှာ ညနေကတည်းက ယခုတိုင်
ကိုမြင့်သန်း၏ အကြောင်းကို
သာ စဉ်းစား၍ နေမိခဲ့၏။ အ
ချိန်မည်မျှကြာခဲ့သည် မသိ

ကြားဘူးသလိုလိုရှိသည့် အသံ
တသံသည် “ဝင်းမောင်... ဝင်း
မောင်” ဟု သူ့အား ခေါ်နေ
၏။ ဘယ်သူ၏ အသံပါလိမ့်ဟု
တွေဝေနေစဉ် ... အသံသည်
ဆက်၍ ထွက်ပေါ်လာပြန်၏။

“ခဏကလေးမှ မလာနိုင်
ဘူးလား- သူငယ်ချင်းရယ်...
မသေခင် တဆိတ်လောက် တွေ့
ပါရစေ .... တယောက်နဲ့ တ
ယောက် ဒီလောက် ချစ်ခဲ့ကြ
သားနဲ့ အခုလို အမုန်းနဲ့ တော့
မခွဲချင်ဘူး၊ ခဏလေး
လာပါကွာ၊ မင်းကို ငါရှင်းပါ
မယ်...”

ထင်ရှား ပြတ်သားသည့်
ကိုမြင့်သန်း၏ အသံဖြစ်ခဲ့၏။
ဒေါက်တာ ဝင်းမောင်သည်
ကြက်သီးတွေ ဖြာလာ၏။ မိုး
သက်လေသည် ကိုမြင့်သန်း ရှိ
ရာမှ ကိုမြင့်သန်း ပြောဆို ရေ

ရွတ်နေသော စကားများကို ဆောင်ယူခဲ့ခြင်းပေလော။ သို့မဟုတ် သေပြီး၍ တစ္ဆေဘဝ ရောက်နေသော ကိုမြင့်သန်းက လာ၍ ပြောနေခြင်းပေလောဟု တွေးနေ၏။ မချီမဆန့် ဝေဒနာ ခံစားလျက် ရှိနေသော ကိုမြင့်သန်း၏ သဏ္ဍာန်သည် မျက်လုံးအိမ်တွင်းမှ ဖျောက်ဖျက်၍ မရနိုင်ခဲ့။ မျက်စိကို မှိတ်၍ ဇွတ်အိပ်ရန် ကြံသော်လည်း ထပ်တလဲလဲ ကြားနေရသည့် ကိုမြင့်သန်း၏ အသံ အမျိုးမျိုးနှင့် မိမိနှင့်အတူ ... ကျောင်းအတူတူနေခဲ့စဉ်က ကိုမြင့်သန်း၊ လန်ဒန်တွင် အတူတူနေစဉ်က ကိုမြင့်သန်း၊ ပြန်လာပြီးမှ နာမည်ကြီး ပန်းချီဆရာ ကိုမြင့်သန်း ... ကိုမြင့်သန်း၏ ပုံသဏ္ဍာန်များစွာတို့သည် ရစ်ဝဲ၍လာကြပြန်၏။ ထိုပုံသဏ္ဍာန်တို့၏ နောက်ဆုံးတွင် နုံးချီခွေယိုင်နေသည့် ကိုမြင့်သန်း၏

သဏ္ဍာန်သာ ထင်ရှားစွာ ကျန်ရစ်ခဲ့၏။ အတော်ကြာတော့မှ ရုတ်တရက် ခုန်၍ ထလိုက်ခါ အထွေးရှိရာသို့ ထွက်လာခဲ့လေသည်။

“အထွေး .... အထွေး ....”

အဘယ်ကြောင့်ဟူ၍ မသိ-ခင်မေထွေးလည်း ယနေ့ညတွင် အိပ်၍မရခဲ့။ အထူးသဖြင့် ကိုမြင့်သန်းအား သတိရနေမိ၏။ ကျယ်လောင်စွာ ဟစ်ခေါ်နေသော ဒေါက်တာ ဝင်းမောင်၏ အသံကို ငှက်ဆိုး ထိုးသကဲ့သို့ ထင်မြင်ကာ ချက်ခြင်း ထူးရန်ကိုလည်း သတိမရ၊ အိပ်ရာကသာ လူးလွန်၍ ထခဲ့၏။

“မြင့်သန်း ... ပဲခူးနားက ရွာမှာ အသဲအသန် ဖြစ်နေပြီတဲ့ ... အဲဒီကို သွားမလို့ အထွေးလဲ လိုက်ခဲ့။ ကဲ ... ခပ်သုတ်သုတ်- ညဉ့်နက်လှပြီ...”

ခင်မေထွေးကား- ပြာပြာ သလဲ ဖြစ်နေသည့် ဒေါက်တာ ဝင်းမောင်၏ အမူအရာအား နားမလည်သလို ကြည့်နေ၏။ ဒေါက်တာဝင်းမောင်၏ စကား ကြောင့်၊ ရင်ထဲတွင် ဒိတ်ခနဲ ခုန်သွားကာ- သေရွာမှ ပြန်လာ သူ တယောက်၏ သတင်းကို ကြားရသကဲ့သို့ ခေါင်းနာမ်း ကြီးမိ၏။ သို့ရာတွင် လွန်ခဲ့သည့် ရက်မကြာမှီ ကလေးကပင် ဤ မြင့်သန်းနှင့် ပတ်သက်ခါ ရန် ဖြစ်ခဲ့ပြီးဖြစ်ရာ... သံသယဖြစ်မိ သဖြင့် ဟန်မပျက်-ရပ်နေရပေ သေးသည်။

“လုပ်လေကွာ အင်္ကျီလဲပါ ကွ၊ ကောင်လေးရော အိပ်ပ လား....”

“ဟုတ်ကဲ့ ... အိပ်ပါပြီ....”
 “သူ့တော့ ထားခဲ့ပါကွာ။ အိပ်နေပါစေ။ အထွေးသာ အ

ဝတ်လဲလေ။ မြန်မြန်လုပ်ပါဆို မှ ကြောင်နေပြန်ပြီ....”

“တကယ်ပြောနေတာလား ကိုဝင်း ....”

“အိုး- တကယ်ပေါ့ဗျ။ ခက် လိုက်တာ ဒီအရေးထဲမှာ ဘယ် သူကလာပြီး နောက်နေရမှာ လဲ။ အဝတ်လဲနှင့်အုံး ...”

ဒေါက်တာ ဝင်းမောင် သည် ကားဂိုဒေါင်ဆီသို့ ထွက် လာကာ ဒရိုင်ဘာကို ခေါ်ပြန် ၏။

“ကဲ- ကား မြန်မြန် ထုတ် စမ်းကွာ....”

ရေညှိရောင် ချက်ဗလက် ကားသည် တနာရီ မိုင်လေး ဆယ်ကျော်နှုန်းဖြင့် ရန်ကုန်မြို့ တွင်းမှ ထွက်လာ၏။ ကားထဲ တွင် ခင်မေထွေးသည် တိတ် ဆိတ်စွာ လိုက်ပါလာ၏။

“ဟို ... ဆရာ ပြောပုံလို တော့ဖြင့် လက်မှီဘို့ ခဲယဉ်း တယ်တဲ့။ ဘုရား ...ဘုရား... မြင့် သန်းကျန်းမာပါစေ။ မသေပါ စေနဲ့အုံး...”

ဒေါက်တာ ဝင်းမောင် သည် နေ့ခင်းကဆရာနှင့်လိုက် မလာ မိသည်ကို နောင်တ ရ လေ၏။ ယခုကား ဘုရားမှ တ ပါး မည်သူ ကမျှ မကယ်နိုင် တော့ပြီ။

ဒေါက်တာ ဝင်းမောင်နှင့် ခင်မေထွေးတို့ ခြံသမားကို ဘိုးလှ၏ အိမ်သို့ ရောက်သော အခါတွင်ကား မှေးမှိန်သော မီးရောင် အောက်ဝယ် ကြင်နာ တတ်သည့် ဆေးဆရာ ဦးလှ ဖေနှင့် ခြံသမား ကိုဘိုးလှတို့ ၏ ပြုစုခြင်းကို ခံရင်းက သေ မင်းခေါ်ရာသို့ မျက်နှာမူလျက် ရှိသော ကိုမြင့်သန်းအား တွေ့ ရလေသည်။

ဒေါက်တာဝင်းမောင်သည် ဦးလှဖေနှင့် ကိုဘိုးလှအကြား မှာ တိုးဝင်ကာ ... ကိုမြင့်သန်း အား စမ်းသပ်လေသည်။ ထို နောက် သက်ပြင်း တချက် ချ ကာ နောက်သို့ လှည့်ပြီး ဦးလှ ဖေအား အားနာသည့် ဟန် ဖြင့် ကြည့်နေ၏။ ဦးလှဖေက ဘယ့်နှယ်လဲ ဟူသော အနေ ဖြင့် မေးကို ငေါ့လိုက်၏။ ဒေါက်တာ ဝင်းမောင်သည် ခေါင်းကို ရမ်းလိုက်ရာ မှု့မွား မွား အလင်းရောင်တွင် မျက်မှန် ရောင်သည် တဝင်းဝင်း လက် သွား၏။ ဒေါက်တာဝင်းမောင် ၏ စိတ်ကို ရိပ်မိဟန် တူသော ဦးလှဖေသည် “ကျုပ်လဲ ခင် ဗျားလာမယ်လို့ အထင်သား ဘဲ။ ဒါကြောင့်မို့ လူမမာကို တောင် လာကြပါလိမ့်မယ်လို့ ပြောထားတယ်။ လာမဲ့ လာ ကြတော့လဲ ညဉ့်နက်ကြီး ...” ဟု ပြောရင်း အပြင်သို့ ထွက်

လာ၏။ အပြင်ဘက်၌ကား လ
ရောင်သည် လင်းလျက် ရှိလေ
သည်။

ဒေါက်တာဝင်းမောင်သည်
ခေါင်းကို ငြိမ်ရင်း လူမမူဘက်
သို့ လှည့်လေ၏။

“ကိုမြင့်သန်း သူတို့ လာ
ကြည့် ကြပြီလေ...”

နောက်တွင် ထိုင်နေသော ကို
ဘိုးလှသည် တုံရီသော အသံ
ဖြင့် ပြောလေသည်။

“ဟင် ... ဟုတ်လား...” ဟူ
သော ကိုမြင့်သန်း၏ သေးငယ်
အားနည်းသော အသံ နှင့်
တကွ တောက်ပြောင်သည့်
မျက်လုံးသည် ပွင့်၍လာ၏။

“အင်း ... လာ ကြ တယ်
နော် ...”

ဖြူယော် သေးငယ်သော
လက်တံသည် စောင်ခြုံ အ
တွင်းမှ ထွက်လာ၏။

“အထွေး ... အထွေး ...”
ဒေါက်တာ ဝင်းမောင်သည်
ယခုထက်ထိ ဝိုင်နေသော အ
ထွေးအား လှမ်းခေါ်လိုက်၏။

“အင်း ... အထွေးလဲ လာ
တယ်လား။ ကျေးဇူးတင် လိုက်
တာ ...”

ကိုမြင့်သန်း၏ စူးယုလျက် ရှိ
သေးသော မျက်လုံးအစုံသည်
၂-ယောက်သားအား တလှည့်
စီကြည့်နေ၏။

“ကျုပ်လဲ လာမှာ ဘဲလို့
ထင်ခဲ့တယ်။ မတွေ့တာ အ
တော်ကြသွားခဲ့ပြီနော်။ မင်း
တို့မှာတော့ အရင်ကလိုဘဲ နေ
နေကြပေမဲ့ ဘဝက ဝဋ်မလွတ်
သာတဲ့ ကျုပ်မှာတော့ အခုလို
ဖြစ်နေရပြီ။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ် အ
ဟွတ်...အဟွတ် ဝမ်းသာတယ်။
ကျေနပ်တယ်။ အဟွတ်...အ
ဟွတ် ... သေပျော်တယ်...”

“အင်း...” ဟု ဒေါက်တာ ဝင်းမောင်သည် သက်ပြင်း တချက် ချလိုက်၏။ ခင်မေထွေးမှာ မျက်ရည်တွေ ဝဲလာ၏။

“ဟော...ဟော...ဟော ဒီ အခန်းထဲမှာ ကြူကြူလဲ ကျုပ် လိုဘဲ မမာရာက သေသွားရှာ တယ်။ ကြူကြူနဲ့ နေခဲ့တာ တွေကို ပြန်စဉ်းစားမိရင် ပျော် ရမလိုလိုနဲ့ ... ရင်ဖိုမိတယ်။ သူ တော်ကောင်းမလေး အဟွတ်၊ သူတော် ကောင်းမလေးကို ကျုပ် မိုက်မိုက်မှားမှား ပြုမိခဲ့ တယ်။ ဒါပေမဲ့ သေခါနီးမှာ သူခွင့်လွှတ်ရှာတယ်။ အခုက စပြီး သူနဲ့ အတူတူနေရတော့ မယ်။ နောက်ဘဝမှာ ပျော် ပျော်ကြီး နေကြတော့မယ်။ အ ဟွတ်-အခုမင်းတို့နဲ့လဲ ပြန်ခင် ရပြီ။ ဟိုတုံးက မင်း ငါ့ကို လမ်းဖြတ်တယ်လို့ ပြောခဲ့ တယ် မဟုတ်လား။ ဒါဟာ ငါ

ပြောဘို့ စကား၊ ဟိုတုံးက ဒီ လိုသာ လမ်းမဖြတ်ရင်...ငါ... ငါ...အဟွတ်...အဟွတ်...”

ဒေါက်တာဝင်းမောင်သည် ဘာကို ပြောရကောင်းမလဲဟု တွေးနေ၏။ ကိုမြင့်သန်း၏ ချောင်းဆိုးသံနှင့်အတူ အထွေး ၏ ရှိုက်သံသည် ဆက်ခါ ဆက် ခါ ထွက်ပေါ်လျက်ရှိ၏။

“အထွေး ... အထွေး ... ငို နေသလား။ မငိုပါနဲ့ဗျာ။ အ ထွေး ... အထွေးဟာ ဝင်းမောင် နဲ့ စေ့စပ်ထားတဲ့ သူ ဆိုပြီး ကျုပ်အမျိုးမျိုးဖြေခဲ့တယ်။ နောက် ဆုံးမှာ ပင်ပန်း ကြီးစွာနဲ့ အောင်မြင်ခဲ့တယ်။ ကျုပ်ဟာ အထွေးနဲ့ ဝေးရတဲ့ တနေ့မှာ ဟောဒီလက်ချောင်းတွေမှာ စု နေတဲ့အနုပညာတွေရော-လူရဲ့ ကိုယ်ကျင့်တရားတွေကိုပါ ထိ ခိုက် လိမ့်မယ်လို့ အထင်ခဲ့ သားပါ။ အဟွတ်... အဟွတ်...”

ဒါပေမဲ့ - ဝင်းမောင်ဟာ ငါနဲ့ ကျောင်းနေဘက် ဝင်းမောင်ကို ငါ ခင်တယ် ... သစ္စာစောင့်တယ်...

နောက်ဆုံး အထွေးနဲ့ ဝေးပြီးတဲ့နောက် ကျုပ်ရဲ့ အနုပညာဝါသနာရော- တနိုင်ငံလုံးက ခင်မင်နေတဲ့ နာမည်ကို ရော မလိုချင်တော့ဘူး ...

ဒါတွေကို အထွေးကိုယ် အထွေးရဲ့ အသံကလေးတခွန်း မျက်နှာကလေး တမျက်နှာ လောက်မှ မမက်တော့ဘူး...

ပူလောင် ခြောက်ခမ်းနေတဲ့ ကျုပ်ဘဝဟာ မစိုပြေခဲ့ဘူး ...

ပျော်စရာဆိုတာ ဘယ်ဟာလဲလို့ တွေးမရခဲ့ဘူး ...

ဒါကြောင့် ... ကျုပ်ရဲ့ နာမည်ဟာ အဖတ်ဆယ်လို့ မရ

တော့ဘူး ... စွန့်လွှတ်လိုက်ရတယ် ...

အို ... ကုန်ကုန်ပြောတော့မယ်။ ကျုပ်အပေါ်မှာ စေတနာကောင်းရှာတဲ့ ကြူးကြူးကို ပါစွန့်လွှတ်လိုက်ရတယ်....

လောဘဇော တိုက်ပြီး အစာကို ဟပ်မိတဲ့ ငါးဟာ.... ငါးမျှားချိတ်စူးတော့မှ သတိရပြီး ရုန်းလို့ လွတ်လာပေမဲ့ ငါးမျှားချိတ်စူးထားတဲ့ ဒါဏ်ကတော့ အကောင်းပြန်ဖြစ် မလာတော့သလို ကျုပ်ရဲ့ အချစ်ကြောင့် တောက်လောင် လာတဲ့ အချစ်မီးလျှံကို ကျုပ် တယောက်ထဲ ကြိတ်ခံခဲ့တယ်။ အဟွတ်.... အဟွတ်....”

“မြင့်သန်း-မြင့်သန်း ... ငါနားလည်ပါတယ်ကွယ်။ မင်းသဘောတွေ ....”

“အေး ... ငါလဲ မင်းတို့ ဒီလိုဘဲ နားလည်နေလိမ့်မယ် ဆိုတာ ယုံပါတယ်ကွယ်။ ဒီအစား ငါ့မှာသာ လူရာမဝင် အသုံးမကျတဲ့ အရက်သမား ဘဝနဲ့ဘဲ ပျော်ခဲ့ရတယ်။ မင်းတို့ တတွေမှာတော့ ကြီးပွားခဲ့တယ် မဟုတ်လား။ ဒါထက် ခလေးရှော... ခလေးရတယ် မဟုတ်လား။ ဘာလို့ ခေါ်မလာ သလဲ....”

“ဟွန် ...”

ရင်ထဲတွင် တစ်ဆို့နေသဖြင့် ဒေါက်တာဝင်းမောင်သည် ဘယ်လိုမှ မဖြေတတ်။

ကိုမြင့်သန်းနှင့် ပတ်သက်၍ ခင်မေထွေးအပေါ်တွင် တဘက်သတ် အထင် လွဲမှားစွာ ပြုခဲ့ခြင်းတို့ကို ရှက်သလိုလို ဖြစ်လာ၏။

မစူးစမ်းဘဲ မိုက်မဲသော စိတ်တို့ဖြင့် အိမ်ထောင်ရေး မသာယာအောင် ပြုခဲ့သည်ကို နောင်တ၊ ရမိ၏။

ခင်မေထွေးနှင့် ကိုမြင့်သန်းတို့မှာ တယောက်နှင့် တယောက် ဤမျှချစ်ခဲ့ကြသော်လည်း ခင်မေထွေးမှာ မိမိ၏ မလွတ်လပ်မှုအတွက် အနစ်နာ ခံကာ .... ဒေါက်တာ ဝင်းမောင်က မည်မျှ အထင်လွဲ၍ နှိပ်စက်နေခဲ့စေကာမူ သည်းခံ၍ ပြုစုခဲ့ပုံများအား တရေးရေး မြင်ယောင်လာ၏။

ကိုမြင့်သန်းမှာလည်း ဘိန်းစား ဆေးငတ် ဆေးမပြတ် သည့်နှယ် တပ်မက်ခြင်း ဇွဲကြီးမားခဲ့သော်လည်း သစ္စာစောင့်ထိမ်းကာ အရမ်းကာရော မပြုရှာဘဲ မိမိ၏ စွဲလမ်းမှုကို သက်သာလို သက်သာငြား စိတ်

ထင်ရာနှင့် ဖြေဖျော်ခဲ့ရင်းမှ တစ တစ လုံးပါး ပါးရခြင်း ဖြစ်လေရာ .... ချစ်ခင် လှသည့် ငယ်ပေါင်း အတွက် ဒေါက်တာ ဝင်းမောင်မှာ အသဲနာကာ ယူ ကြီးမရ ဖြစ်မိတော့၏။

ခင်မေထွေး ... ကိုမြင့်သန်း အပေါ်တွင် မည်မျှ စိတ်ညွတ် နေသည်ကိုကား ... ကိုမြင့်သန်း နှင့် အရာရာ တူသော သူမ၏ သား ရင်သွေး အတူး ကလေး အား ကြည့်ခြင်းဖြင့် သိသာနိုင် ပေသည်။

“မှားတယ် ... မှားတယ်၊ ငါ မိုက်မှားခဲ့တယ်။ ဟောဒီနေ့က စပြီး အထွေးကို ငါယုယုယု ပြုတော့မယ်...”

“မြင့်သန်း တောင်းပန်ခဲ့ တဲ့အတိုင်း ကြင်နာ တော့ မယ်...”

အတူးကလေးလဲ သူ ဝါ သနာ ပါရာကို တိုးတက်စေ တော့မယ်။ အလိုလိုက်တော့ မယ်...

အထွေး ... အထွေး... အခု အထိ မင်းအပေါ်မှာ အထင် မှားခဲ့တာတွေ၊ မင်းဘယ်လိုဘဲ စေတနာနဲ့ လုပ်ပေးပေမဲ့ အ ကောင်းမထင် ခဲ့ တာတွေကို ခွင့်လွှတ်တော့နော် ...”

ဒေါက်တာ ဝင်းမောင်၏ ရင်တွင်းဝယ် ဘလောင်ဆူ လာ၏။ မိုင်းမုံမုံ အခန်း က လေးတွင်ကား ... အထွေး၏ ရှိုက်သံ၊ ကိုမြင့်သန်း၏ အသက် ရှူသံ၊ ဒေါက်တာ ဝင်းမောင် ၏ သက်ပြင်းချသံတို့သာ ဆူ ညံလျက် ရှိ၏။

ကိုမြင့်သန်းသည် တချက်မျှ လူးလွန်လိုက်ခါ စူးယုသော

မျက်လုံးတို့ဖြင့် အထွေးကို ပြူး
၍ ကြည့်ရင်း ပြုံးနေပြီး၊ ပိန်
၍ ဖြူရော်နေသော လက်တံ
ဖြင့် ခေါင်းရင်းမှ စာရွက် တ
ရွက်ကို ယူကာ ... ရင်ဘတ်ပေါ်
တွင် တင်ထား၏။

“အထွေး ... မငိုနဲ့လေ၊ ဟို
တုံးက စန္ဒယားတီး သီချင်း
တွေ ဆိုပြီး ပျော်ခဲ့တာတွေ
တွေးပြီး ပျော်လိုက်စမ်းပါ ...”

ဒေါက်တာ ဝင်းမောင်
သည် သူတို့ အနားတွင် နေရ
သည်ကို စိတ်မသက်သာ သကဲ့
သို့ ဖြစ်လာကာ အပြင်သို့
ထွက် လာပြီး ...

“အထွေး ....”

ဟု တိုးတိုးကလေး ခေါ်
လေ၏။

အထွေးသည် ဒေါက်တာ
ဝင်းမောင်၏ အနားသို့ သွား
ခါ....

“ဘာလဲ- ကိုဝင်း မရတော့
ဘူးလား ...”

ဟု မေးလေသည်။

“သွားမှာတော့ ... သေချာ
နေပြီ။ ဒါပေမဲ့ ... ငါ့ သူငယ်
ချင်းကို သနားတယ်။ သူဟာ
အမှန်တော့ .... လူကောင်း တ
ယောက်ပါ။ ငါ အထွေး အ
ပေါ်မှာ အချစ်လွန်ပြီး အတွေး
ခေါင်ခဲ့လို့ သူ ဒါလောက်
ဒုက္ခဖြစ်ရတာကို ငါ ဝမ်းနဲ
တယ်....”

ခင်မေထွေးသည် စိတ်
ပြောင်းလာသည့် ဒေါက်တာ
ဝင်းမောင်အတွက် အားတက်
နှစ်သက်မိကာ ဘဝ သစ်သို့
ရောက်လာရသလို ထင်မိ၏။

“အထွေးကိုလဲ သူ အင်မ
တန် ချစ်ရှာပါတယ်။ ဒါ
ကြောင့် ... သူလဲ သေရတော့မဲ့
အတူတူ-သေခါနီး ဘဝကူး

ကောင်းသွားအောင် မင်းကိုယ်
တိုင် ပွေ့ပွေ့ပိုက်ပိုက် ပြုပြီး ...
သူ စိတ်ချမ်းသာအောင် ပြုစု
လိုက်ပါကွယ် ...”

ခင်မေထွေး၏ အံ့အားသင့်
ဘွယ်ရာများသည် ဆက်၍
ပေါ်လာပြန်၏။

“သွားပါကွာ။ ငါလဲ ဘယ်
လိုမှ မအောက်မေ့ ပါဘူး ....
အစက အထွေးတို့ ဒီလောက်
ချစ်နေမှန်းသိရင်လဲ၊ အို ...
အခုမှတော့ ...”

ဒေါက်တာ ဝင်းမောင်ကား
လွတ်သည့် ငါး ကြီးနေခြင်း
မဟုတ်။ အဟုတ်တကယ်
နောင်တရမိခြင်း ဖြစ်ရာက ရင်
တွင်းဝယ် မချိခဲ့ ...။

ခင်မေထွေးသည် ကိုမြင့်
သန်းရှိရာသို့ လာခဲ့ကာ ... ဦး
ခေါင်းကို ဆွဲယူရင်း ...

“ကိုမြင့်သန်း ... အထွေးကို
စိတ်မနာဘူးလားဟင် .... အ
ထွေး ဒါလောက်တောင် ကို
သန်းကို ဒုက္ခပေးရက်နဲ့ အ
ထွေးကို စိတ်မနာသေးဘူး
လား။ အထွေး ကိုသန်း ချစ်သ
လို ပြန်မချစ်နိုင်ဘဲနဲ့ ကိုသန်း
ရဲ့ အချစ်တွေကို လက်ခံခဲ့လို့
ကိုသန်းရဲ့ ချစ်ကြွေးတွေ တင်
ခဲ့တယ်။ ဒီအကြွေးတွေကို အ
ထွေး ... ဘယ်လို ဆပ်ရပါ့မလဲ
ဟင်-ဟင်- ကိုသန်း ...”

“အဟွတ် - အဟွတ်.... အ
ဟွတ်.... အဟွတ်-”

ကြောက်မက် ဘွယ်ရာ
ချောင်းဆိုးသံ၏ အဆုံးတွင် ကို
မြင့်သန်း၏ တောက်ပြောင်သည့်
မျက်လုံးများသည် မှိတ်ခဲ့၏။

ခင်မေထွေးသည် ပွေ့ထား
ရာမှ ....

“ကိုဝင်း ....”

ဟု တချက်တည်း လှမ်း
ခေါ်ကာ ကိုမြင့်သန်းနှင့် အတူ
လဲကျသွား၏။

ခေါ်သံကြောင့် အပြေးဝင်
လာသော ဒေါက်တာ ဝင်း
မောင်သည် လဲနေသည့်အထွေး
အား လှုပ်၍ နှိုးနေ၏။

အိမ်ရှင် ကိုဘိုးလှကား-တံ
ခါးပေါက်ဝဆီမှ စိတ်မချမ်း
သာသော အမူအရာဖြင့် ငေး
ကြည့်နေရှာ၏။

မေးမှီ န်သော မီးရောင်
အောက်ရှိ ဖြူဖွေးသော စာ
ရေးစက္ကူပေါ်တွင်ကား ....

ဧမြသာယာ ကြည်လင်
ခြင်း သဘောရှိသည့် လ၊
မင်းသည် ခပ်သိမ်းသော
လူများ အဘို့၌ စိတ်အေး

ချမ်း ကြည်နူးဘွယ်ရာဖြစ်
စေသော်လည်း ....

အချစ်ဓာတ်၏ နှိပ်စက်
ခြင်းခံရသဖြင့် ပင်ပန်းနွမ်း
ရိနေသူ ဝေဒနာရှင်အဖျား
ရောဂါသည် အဘို့တွင်မူ
သာ၍ပင် ရောဂါတိုးဘွယ်
ရာ ဖြစ်လေသကဲ့သို့ ....

အေးမယောင် ယောင်
နှင့်ပူပန်ရသောချစ်ဒုက္ခ၏
ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်ခြင်း ခံ
နေရသူလည်း ပျော်ရွှင်သာ
ယာကြည်နူးဘွယ် လောက
တခွင်အတွင်းဝယ် အဘယ်
မှာလျှင် ....

စကား- အဆုံးမသတ်ခဲ့-။

သန်းဆွေ

ချစ်ကြွေး မပြေ

ဝမ်းရောထက်လွမ်း
 ရော ခက်သည် ဆိုသည်
 ထက် ချစ်ကြွေးမပြေခြင်း
 သည်၊ ဥစ္စာ ကြွေး ငွေ
 ဆပ်ရန်ထက်- အချစ်ကြွေးကို- ဆပ်ရန်က ပို၍
 ခက်လှတီသည်...။

ယနေ့ လူ့ဘောင်က- သတ်မှတ်ထားသော
 လူကျင့်သိက္ခာ အနှောင် အဖွဲ့များကြား၌ အ
 ချစ်ကြွေးကို- ဆပ်ချင်တိုင်း ဆပ်နိုင်... မဆပ်
 နိုင်... ဆိုသည်မှာ အချစ်နှင့်မကင်းသူတိုင်း- အ
 တို့ ကြိုတင် စဉ်းစား ထားရမည့် ပြဿနာ
 ဖြစ်သည်။

ဤပြဿနာကို... စာရေးဆရာသန်းဆွေ
 က "ချစ်ကြွေးမပြေ" ဝတ္ထု၌ ကိုင်တွယ် သ
 ရုပ်ဖော်ထားပုံမှာ... ရင်နာစရာ... ကောင်း
 လှသည်။

သန်းဆွေမှာ ၁၉၄၆-ခု နှစ်မှစ၍ စာပေ
 နယ်သို့ဝင်ကာ... လုံးချင်းဝတ္ထုရှည်များ၊ ဝတ္ထု
 တိုများ၊ ဘာသာပြန် ဝတ္ထုများကို ရေးသားခဲ့
 သော စာရေးဆရာတစ်ဦးဖြစ်သည်။

